கணபதி துணை

பிள்ளையார் புராணம்

மூலமும் உரையும்

ஸ்ரீ லலிதா விலாஸ் புத்தகசாலை

நல்லூர் 1917 யாழ்ப்பாணம்

விலை அணா 12.

உ

கணபதி துணை

BESA

திருச்சிற்றம்பலம்

பிள்ளையார் புராணம்

மூலமும் உரையும்

காப்பு.

நற்றவத்தி னம்பலத்து நம்பனிடத் தம்பிகைமுன்
பெற்றெடுத்த தந்திமுகப் பிள்ளையே - குற்றமலி
வன்மாலைத் தீர்க்க மருந்தென் றினிதியம்பு
நின்மாலைக் குக்காப்பு நீ

இதன் பொருள்: அம்பலத்து நம்பன் இடத்து அம்பிகை—கனக சபையிலெழுந்தருளிய சிவபெருமானது வாமபாகத்தில் வீற்றிருக்கின்ற உமாதேவி, நல் தவத்தின்முன் பெற்றெடுத்த தந்திமுகப் பிள்ளையே—நல்ல தவத்தினால் முற்காலத்திற் பெற்றருளிய யானை முகத்தினையுடைய (விநாயகக்கடவுளாகிய) புத்திரரே!, குற்றம் மலி வல்மாலை தீர்க்க மருந்து என்று இனிது இயம்பும் நின் மாலைக்கு—குற்றம் நிறைந்த வலிய (அஞ்ஞானமாகிய) மயக்கத்தை நீக்கத்தக்க அமிர்த சஞ்சீவியென்று இனிமைபெறச் சொல்லுகின்ற தேவரீருடைய மாலையாயமைந்த இப்புராணத்திற்கு, நீ காப்பு—தேவரீரே காவலாகுக என்றவாறு.

விராட் புருடனது இருதய ஸ்தானமாகிய சிதம்பரத்திலுள்ள கனகசபையிலேயே ஆன்மாக்களுய்யும்படி பஞ்சகிருத்தியத்திருநிறுத்தஞ்செய்கின்ற நடேச பெருமானதும் சிவகாமியம்பிகையினதும் சிரேட்ட புத்திரராகலின் தந்தைதாயர்போன்று என் சிந்தையிலிருந்து கவிவழக்களைகவென்பார் நற்றவத்தினம்பலத்து நம்பனிடத்தம்பிகைமுன் பெற்றெடுத்த தந்திமுகப் பிள்ளை என்றும், ஆன்மாக்களை அணுகிபந்தித்த அஞ்ஞான மயக்கத்தையோட்டி மெய்ஞ்ஞானத் தெளிவைப்பயக்கு மருந்திந்நூலென்பார் வன்மாலைத்தீர்க்க மருந்தென்றினிதியம்பும் மாலை என்றும்; முற்செய்யுளினீற்றிற்சொல்லையே பிற்செய்யுளின்முதலில் இயைத்துப்பாடப்பட்டதென்பார் மாலை என்றுங்கூறினர். நம்பன்—விரும்பப்படுபவன்; பழையோனெனினுமாம். அம்பிகைஉலகத்துக்குத்தாய்.

கடவுள் வாழ்த்து.

திருவரைதனிற் றோலாடை செறித்தகண்ணுதலையந்த
மருவரை மதியஞ்சூடிவள ரெழில்வதுவையாற்று
மொருவரை யரசனீன்ற வுமையை யவ்வுமை முன்பெற்ற
விருவரை யுளத்திலே வைத்திட ரொழித்தினிது வாழ்வோம்.

இ-ள்: திரு அரை தனில் தோல் ஆடை செறித்த கண்ணுதலை—அழகிய அரையின் கண்ணே புலித்தோலாகிய வஸ்திரத்தைத் தரித்த சிவபெருமானையும், அந்த மருவு அரைமதியம் சூடிவளர் எழில் வதுவை ஆற்றும் ஒரு வரையரசன் ஈன்ற உமையை—அந்த தன்னையேபுகலென்றெடுத்துள்ள பாலசந்திரனை அணிந்தவராகிய சிவபெருமான் மிகுந்த அழகுபொருந்திய விவாகத்தைச்செய்துகொண்ட ஒப்பில்லாத இமயமலையரசன்பெற்ற உமாதேவியையும் அ உமை முன்பெற்ற இருவரை—அந்த உமாதேவி முற்காலத்திற்பெற்ற (விநாயகக்கடவுள் சுப்பிரமணியக்கடவுள் என்னும்) இருகுமாரரையும், உளத்திலே வைத்து இடர்ஒழித்து இனிது வாழ்வோம்—மனசின்கண்ணேயிருத்தித் துன்பத்தைநீக்கி இன்பத்தைப்பெற்று வாழுவாம் எ–று.

சிவபெருமானையும் உமாதேவியையும் விநாயகக் கடவுளையும் சுப்பிரமணியக்கடவுளையும் தியானித்தலால், இம்மாலையைச்சொற்குற்றம் பொருட்குற்றமுதலியன வராவண்ணம்எளிதினிறைவேற்றி, அதனால் வரும் பேரின்பத்தைப் பெறுவாமென நூலாசிரியர் செய்வ வணக்கஞ்செய்தவாறு. மங்கலமொழிமுதல் வகுக்கவேண்டுதலின் திரு என்னுஞ் சொல்லை முதலில் வைத்தார். கண்ணுதல்-நுதலில் கண்ணையுடையார். அந்தஎன்பது பண்டறிசுட்டாய் சிவபெருமானை உணர்த்திநின்றது. மருவு இடைப்பிறவரல்; இதற்கிவ்வாறன்றி. அந்தம் மருவு எனப்பிரித்துத் தேய்தலைப் பொருந்திய எனப்பொருள் கோடலுமொன்று அரைமதியமென்பதில் அரை ஈண்டளவைச் சுட்டாது குறைவையுணர்த்தியது. சூட என்பதில் இகரம் வினைமுதல் விகுதி. வைத்தென்னும் வினையெச்சம் காரணப்பொருட்டு. கடவுட்டியானஞ் செயது தொடங்கிய காரியம் முட்டின்றிமுடியுமென்னுந் துணிவுபற்றி இடரொழித்து என்கிறார் சிவபெருமானுக்கின்னும் பலகுமாரருளராயினும், விநாயகக்கடவுள் முதற்குமாரராதல்பற்றியும் அவரும் கந்த ஸ்வாமியுமே அருண்மூர்த்திகளாதல்பற்றியும் இருவரை என்பதற்கு இச்செய்யுளுரையில் அவ்விருவரையுங் குறித்தது.

சிறப்புப்பாயிரம்

வாழ்வுடைப்பொதியவெற்பில் வளர்சடை முனிவன்சொன்ன
சூழிமாலிபமுகத்துச் சுந்தரன்கதையைமுற்றுந்
தாழ்வுடைப்பரவைசூழ்ந்த சகத்துள்ளோர் துயரந்தீரு
மூழினில்விருத்தயாப்பான் மாலையாவுரைக்கலுற்றேன்.

இ-ள்: பொதியவெற்பில் வாழ்வு உடை வளர்சடை முனிவன்சொன்ன—பொதியமலையில்வாழுகின்ற நீண்ட சடையையுடைய அகத்தியமகாமுனிவர் (முன்காலத்தில் விஸ்தாரமாகப்) பாடிய, சூழி மால் இபமுகத்து சுந்தரன் கதையை முற்றும்—முகபடாம்பொருந்திய பெரிய யானைவதனத்தையுடைய அழகராகிய விநாயகக்கடவுளதுசரித்திரத்தை ஒருங்கே, தாழ்வு உடை பரவை சூழ்ந்த சகத்து உளோர் துயரம் தீரும் ஊழினில்—ஆழத்தினையுடைய சமுத்திரம்வளைந்த பூவுலகத்தின்கணுள்ள மாந்தர்களது துன்பம் நீங்கும்முறையால், விருத்த யாப்பால் மாலையா உரைக்கல் உற்றேன்—விருத்தப்பாவினால் அந்தாதித்தொடையாப் பாடத்தொடங்கினேன் எ–று

அகத்தியமுனிவர் முற்காலத்தில் விஸ்தாரமாக இயற்றிய விநாயகசரித்திரத்தை உலகத்துள்ளோருய்யும் பொருட்டுச் சுருக்கி விருத்தப்பாவினாற் பாடினேனென்பதாம. விநாயகக்கடவுள் முகவழகிற்சிறந்தவராதலின் முகத்துச்சுந்தரன் எனஞர். சுமுகன் என்னும்பெயர் இப்பெருமானுக்கு வழங்குதற்குக்காரணமுமிதுவே.

நூல்.

உரைக்குமந்தரநாகத்தி னுத்தரதிசையிற்செந்தா
மரைக்கயஞ்செறியிராச மாநகரந்தணாளன்
விரைக்குழன்மனேவியோடு மிகதவமியற்றிநின்ருன்
றிரைக்கடலுடுத்தபூவிற் சிறுவரைப்பெறுதல்வேண்டி.

இ—ள்: உரைக்கும் மந்தரநாகத்தின் உத்தரதிசையில்—(புலவர்கள் விசேடித்துச்)சொல்லுகின்ற மந்தரமலேயினது வடதிசையிலே, செம்தாமரை கயம் செறி இராசமாநகர் அந்தணாளன் — செந்தாமரைகள்பொருந்திய தடாகங்கள்நெருங்கிய இராசமா நகரத்தில் வாசஞ் செய்கின்ற பிராமணன் ஒருவன், சிறுவரைப் பெறுதல் வேண்டி —புத்திரரைப்பெறவிரும்பி, விரை குழல் மனவியோடு—வாசனேகமழுகின்ற கூந்தலேயுடைய தன்பத்தினியுடனே திரை கடல் உடுத்தபூவில் மிக தவம் இயற்றி நின்ருன்—அலேபொருந்திய சமுத்திரத்தை ஆடையாகத்தரித்த இந்தப்பூவுலகத்தில் அதிகமாகத் தவத்தைச்செய்து நின்ருன் எ—று

சிவபெருமானுடைய விசேஷமான வாசஸ்தானங்களுள் மந்தரமுமொன்ருசலின உரைக்குமந்தரம் என்ருர். அவ்வந்தணர் ஙணியக்ஷேத்திரத்தில் வாசஞ்செய்பவரென்பதை விளக்க மந்நாகத்தின் உத்தரதிசையில் என்றும். பிராமணவருணத்தாருக்குத் தாமரைமலர்மாலேயுரிமையுடமையின் இவர்க்கவ்வூர் சிறந்ததென்னுங்கருத்தை விளக்க தாமரைக்கயஞ்செறி என்றும் அவரது வாசஸ்தானமாகிய இராசமாநகரை விசேடித்தார். இல்வாழ்வின்பயன் புதல்வராதலாலும், பிதிர்சாபம் முதலியவைகள் அவரைப்பெறுதற்குத்தடையாமென்றும் அக்குற்றம்நீங்கமனேவியோடு சலயாத்திரை தீர்த்த யாத்திரைகள் விசேஷமாகச் செய்ய வேண்டுமென்றும் சாஸ்திரங்களுணர்த்துதலாலும், அம்முனிவர் திரைக்கடலுடுத்தபூவில் மனேவியோடு மிகத்தவமியற்றினர். (1)

வேண்டிநற்றவமியற்றி விப்பிரன்வருந்துநாளிற்
பூண்டிகழுமையாளெந்தை பொற்பதந்தொழுதென்கோவே
மாண்டகுமனங்கசிந்தம் மறையவன்றனக்கோர்பிள்ளே
காண்டகுவடிவிற்றேன்றக் கருணேசெய்தருளியென்ருள்

இ—ள்: விப்பிரன்வேண்டி நல் தவம் இயற்றி வருந்தும் நாளில்--அந்த அந்தணாளன் விரும்பி நல்லதவத்தைச்செய்து வருந்துகின்ற நாட்களிலே, பூண்திகழ் உமையாள் எந்தை பொன்பதம்தொழுது — ஆபரணங்கள் (தரிக்கப்பெற்று) விளங்காகின்றஉமாதேவியார் எமபரமபிதாவாகிய சிவபெருமானது அழகியபாதங்களேக்கைதொழுது, என் கோவே—என் பிராணநாயகரே! நீ மாண் தரு மனம் கசிந்து—தேவரீர் மாட்சிமைசிறந்த திருவுள்ளம் இரங்கி, அ மறையவன் தனக்கு ஓர் பிள்ளே காண் தகு வடிவில்

தோன்ற கருணைசெய்தருள் என்றாள்—அந்த அந்தணனுக்கு ஒரு குழந்தை காட்சிக்குத்தகுந்த சுந்தர ரூபத்தோடு தோற்றும்படி கிருபை பாலித்தருள்க என்று வேண்டினர் எ-று.

பொற்பதம் என்பதற்குப் பொன்போலச்சிறந்த திருவடியெனினுமாம். மறையவன்றனக்கு என்பதில் தன் சாரியை. (2)

என்றலுமவனுக்கில்லை புதல்வரிப்பிறப்பிலென்று
மன்றிறையுரைப்பக்கேட்டு மலைமகள் வருந்திப்பின்னுங்
கொன்றையஞ்சடையோயென்னைக் குறித்தொருமதலைதன்னை
வென்றியந்தணற்குநல்க வேண்டுமென்றிசைத்தலோடும்

இ-ள்: என்றலும்—உமாதேவியார் இவ்வாறு வேண்டுதலும், மன்று இறை—கனகசபேசராகிய சிவபெருமான், அவனுக்கு இப்பிறப்பில் புதல்வர் இல்லை என்று உரைப்ப—அந்த அந்தணனுக்கு இச்சனனத்திலே சிறுவர் பிறத்தல் இல்லையென்று சொல்ல, மலைமகள் கேட்டுவருந்தி—பார்வதி தேவியார் அதனைக் கேட்டு மனம்வருந்தி, பின்னும்—பின்னரும் (சிவபெருமானைப்பார்த்து), கொன்றையம் சடையோய்—கொன்றைப்பூமாலையைத் தரித்த சடைமுடியை உடையவரே!, என்னைக் குறித்து வென்றி அந்தணற்கு ஒரு மதலைதன்னை நல்கவேண்டும் என்று இசைத்தலோடும்—என் பொருட்டாக வெற்றியையுடைய அவ்வந்தணனுக்கு ஒரு குழந்தையைக் கொடுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும் எ-று.

மக்கட்பேற்றிற்குத் தடையாய கன்மங்களைத் தமது தவத்தினாற் றொலைத்தனரென்பது போதர வென்றியந்தணன் என்றும் கன்மந்தொலைந்த வழியும் மக்கட்பேற்றிற்கியைந்த புண்ணியமெய்தாமையானும் அப்புண்ணியத்தைத் தரவல்ல பெருந்தவமுற்றுதற்கு அவ்வந்தணர் சக்தியற்று வருந்துதலானும் தனக்காகக் கொடுத்தருள்க என்று வேண்டினரென்பது போதர என்னைக் குறித்தொருமதலைதன்னை நல்கவேண்டும் என்றுங்கூறினர். கொன்றை ஆகுபெயர். அம் சாரியை. இதுவும் பிற்செய்யுளுமொருதொடர். (3)

இசைக்கரும்பெண்சொலோ கோவிப்படிப்பெரிதன்றங்க
மசைத்துமைகலங்கநோக்கியம் புலிமௌலிசொல்லும்
பசைக்கருத்துடையோயந்தப் பழமறைத்துவசன்மின்னைத்
திசைக்குவலயத்தினீபோய்ச் செனியெனவருளிச்செய்தான்

இ-ள்: அம்புலி மௌலி—பாலசந்திரனை அணிந்த சடைமுடியையுடையவராகிய சிவபெருமான், ஓகோ இசைக்க அரும் பெண்சொல் இப்படி பெரிது என்று அங்கம் அசைத்து—ஆகா! சொல்லுதற்கரிய பெண்சொல்லானது இத்துணைப் பெரிதாயிற்றென்று தலையசைத்து, உமைகலங்கநோக்கிச்செல்லும்—உமாதேவியார் மனக்கலக்கமுற நோக்கஞ்செய்து திருவாய் மலர்ந்தருளுவார் (எவ்வாறெனில்), பசை கருத்து உடையோய்—பரிவுமிக்க சிந்தையையுடைய தேவியே!, நீ திசை குவலயத்தில்போய் அ பழ மறைத் துவசன் மின்னு செனி என அருளிச்செய்தான்—நீ திக்குகளமைந்த பூவுலகத்திற்சென்று அந்தப்பழைய வேதத்தைக் கொடியாகவுடைய பிராமணனது மகளாகப்பிறப்பாய் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர் எ-று.

ஓசோ வியப்பில்வந்தது அங்கமென்றதீண்டுத்தமாங்கத்தை. மின் ஆகுபெயர். இசைக்க மின்னுக என்னும் வினையெச்சங்கள் கடைக்குறையாயின. செனி என்பது ஆயவிகுதிதொக்குவந்த முன்னிலையொருமை வினைமுற்று. (4)

செய்தவவுமையாளஞ்சித் திருவுளந்தளர்ந்துகண்ணீர்
பெய்துயிர்த்தடியேன்சொன்ன பிழைபொறுத்தருள்கவந்தப்
பொய்தருபிறவியாகாதெனக் கெனப்புலவர்கோமான்
மெய்தருகருணைகூர்ந்து விளம்புமெல்லியலைநோக்கி.

இ—ள்: செய் தவ உமையாள் அஞ்சி—செய்கிற தவத்தையுடைய உமாதேவியார் (பெருமான்சினந்து கூறிய அம்மொழியைக்கேட்டுப்)பயந்து, திருவுளம் தளர்ந்து கண்ணீர் பெய்து உயிர்த்து—மனஞ்சோர்ந்து கண்ணினின்றும் நீர் சிந்திப்பெருமூச்செறிந்து, அடியேன்சொன்ன பிழை பொறுத்து அருள்க—ஸ்வாமி! நுமதடியேன் அறியாது சொல்லிய பிழையைச்சகித்து அருள்செய்வீராக, பொய்தரு அந்த பிறவி எனக்கு ஆகாது என—பொய்யுணர்வைப்பயக்கும் அந்தமானுடப்பிறவி(நுமதுசத்தியாகிய) எனக்குத்தகாதென்றுகூற, புலவர் கோமான்—தேவநாயகராகிய சிவபெருமான், மெய் தரு கருணை கூர்ந்து மெல்லியலை நோக்கி விளம்பும்—மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பயக்குங்கிருபைமிகுந்து மெல்லியசாயலையுடைய உமாதேவியாரைப்பார்த்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளுவார் எ—று.

பொய்—அஞ்ஞானம்; மெய்—மெய்ஞ்ஞானம். அஞ்ஞானத்தைத்தரும் பிறவியிலழுக்கியவழியும் திருமணஞ்செய்தாட்கொள்வோமென வாக்களித்தலின் மெய்தருகருணை என்றும் பொய்தரு பிறவியென்பதற்கு நீர்க்குமிழிபோனிலையற்ற பொய்ப் பிறவியெனவும். மெய் தருகருணை என்பதற்கு மனவாக்குக் காயங்கள் ஒருவழிப்படச்செய்யும் மெய்க்கருணை எனவும் பொருள்கொள்ளினுமாம். (5)

நோக்குமானவன்பாற்றோன்றி நுவலிளமதியும்வேத
வாக்கியுந்திருவும்போல வளருநாள்யாமேபோந்து
பாக்கியமணஞ்செய்துன்னைப் பண்டுபோலாள்வநீபோய்த்
தேக்கியமறையோன்றன்பாற் செனியெனவிடையுமீந்தான்

இ—ள்: நோக்கும் மானவன்பால் தோன்றி—(தேவியே!) நம்மை நோக்கித்தவஞ்செய்கின்றமனுவுடைகிய அவ்வந்தணனிடத்துப் போய்ப்பிறந்து, நுவல் இளமதியும் வேதவாக்கியும் திருவும் போல வளருநாள்—வியந்து சொல்லப்படுகின்ற பாலச்சந்திரனையும் வேதமொழிப்பயிற்சியையுடைய சரசுவதியையும் இலக்குமியையும்போல வளருகின்றநாட்களில், யாமே போந்து பாக்கியமணம் செய்து உன்னை பண்டுபோல் ஆள்வம்—நாமாகவே வந்து மங்கலக்கிரியையாகிய திருமணத்தைச்செய்து உன்னை முன்போல ஆள்வோம், நீ போய் தேக்கிய மறையோன் தன்பால் செனி என விடையும் ஈந்தான்—நீ பூவுலகிற்சென்று நிறைந்த வேதாத்தியயனத்தையுடைய அவ்வந்தணனிடத்துப்பிறப்பாயாகஎன்று அனுமதியையுங் கொடுத்தார் எ—று.

ஏகாரம்-பிரிநிலை. பின்னைய உம்மை இறந்ததுதழீஇயது. (6)

விடைகோடு கவுரி பந்த விப்பிரன் மனையா மன்னப்
பெடை வயிற் றுத்தித்து வாலப் பிறையென வளர்ந்து நல்ல
நடைமுதற் பயின்று வேத நான்குமுற் றுணர்ந்தா ளவைவேற்
படைவிழி யாட்குப் பேதைப் பருவம்வந் துற்ற காலை

இ—ள்: கௌரி விடைகொடு அந்தவிப்பிரன் மனை ஆம் அன்னப் பெடை வயிற்று உதித்து-உமாதேவியார் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு சென்று (முற்குறிக்கப்பட்ட) அந்த அந்தணனுடைய மனைவியாகிய பெடையன்னத்தைப்போலும் நடையழகியினது உதரத்தினுற்பவித்து, வாலபிறை என வளர்ந்து—பாலசந்திரனைப்போல நாடோறும் வளர்ந்து, நல்ல நடைமுதல் பயின்று—சிறந்த நடைமுதலியவற்றைப்பழகி, வேதம் நான்கும் உற்று உணர்ந்தாள்—நான்குவேதங்களையும் ஆராய்ந்து அறிந்தாள், வை வேல் படை விழியாட்கு—கூரிய வேலாயுதத்தைப்போன்ற கண்களையுடைய அம்மகட்கு, பேதைப்பருவம் வந்து உற்ற காலை—பேதைப்பிராயமாகிய எழாமாண்டு வந்தபொழுது எ—று.

நடைபயிலுதற்கினையச் சிறப்புநோக்கி முன் அன்னப்பெடை வயிற்றுதித்தென வைத்தார். நான்குமென்பதிலும்மை முற்று. ஆசிரியரின்றித் தெய்வீக வுணர்வினலுணர்ந்தாளென்பது போதர உற்றுணர்ந்தாள் என்றார். முற்றுணர்ந்தாளெனப்பிரித்துச் சந்தேகவிபரீதமின்றிப் பொருண்முழுவதையும் அறிந்தாளெனினுமாம். இதுமுதனன்குசெய்யு ளொருதொடர். (7)

உற்றபெண் ணமுதை யொக்க லொருவனுக் குதவத் தம்முட்
பெற்றவ ரியம்ப லோடும் பிறைநுத லதனைக் கேளா
மற்றொரு மனிதன் செய்யு மணந்தனுக் கிசையே னவ்வி
றற்றமே லவர்க்குத் தேவி யாவனென் றகத்தி லெண்ணி.

இ—ள்: உற்ற பெண் அமுதை ஒக்கல் ஒருவனுக்கு உதவ—தமக்கு மகளாகப்பொருந்திய பெண்ணரசியை உறவினனாகிய ஒரு புருஷனுக்குத் தத்தஞ்செய்து கொடுக்கும்படி, பெற்றவர் தம்மில் இயம்பலோடும்—பிதாமாதாக்கள் தம்முட்பேசுதலும், பிறை நுதல் அதனைக்கேளா—பாலசந்திரன் போன்ற நெற்றியையுடைய உமாதேவியார் அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு, மற்று ஒரு மனிதன் செய்யும் மணந்தனக்கு இசையேன்—(பெற்றோர்களே!) பரமபதியன்றிப் பிறனாகிய ஒரு மனிதன்செய்யும் பாணிக்கிரகணத்திற்குச் சம்மதப்படேன், அ ஈறு அற்ற மேலவர்க்கு தேவி ஆவன் என்று அகத்தில் எண்ணி—அந்தப் பிறப்பிறப்பற்ற முதல்வராகிய சிவபிரானுக்கு நான் மனைவியாவேனென்று என்மனத்திற் சிந்தித்து எ—று.

பெண்ணமுது பெண்களுள்ளே அமுதுபோற்சிறந்தவள். ஈறற்றவர் என்றதனல் பிறப்பற்றவர்என்பதும் பெறப்பட்டது. பிறைநுதல் அன்மொழித்தொகை. (8)

எண்ணருங் காத லூற்றே னென்றலும் பயந்தோ ருள்ளத்
தண்ணலை நினைத்து தம்மு ளஞ்சயித் தனங்கே யந்தி
வண்ணனன் மனைவி யாதன் மற்றுனக் கெளித்தோ வென்னப்
பண்ணருந் தவஞ்செய் தேனேற் பசுபதி யென்க்கன் பார்த்து.

இ-ள்: என் அரும் காதல் உற்றேன் என்றலும்—அளவிடுதற்கரிய ஆசையைக்கொண்டேனென்று கூறுதலும், பயந்தோர் உள்ளத்து அண்ணலை நினைந்து தம்முள் அதிசயித்து—(அத்தேவியினது) பெற்றோர்களிருவரும் மனத்தின்கண்ணே சிவபெருமானை நினைத்துத் தம்முள்ளே ஆச்சரியமுற்று, அணங்கே—நங்கையே!, அந்திவண்ணன் நல் மனைவி ஆதல் உனக்கு எளிதோ என்ன—செக்கர் மேகத்தினிறம்போலுஞ் செந்நிறத்தையுடையவராகிய சிவபெருமானுக்கு நல்லபத்தினியாதல் உனக்கு இலகுவாகுமா என்றுவினவ, பண் அரும் தவம்செய்தேனேல் பசுபதி எனை கண் பார்த்து—(உமாதேவியார் அவர்களைப் பார்த்து பெற்றோர்களே!) செய்தற்கரியதவத்தை நான் செய்தேனாயின் ஆன்மநாயகராகிய சிவபெருமான் என்னைத் திருநோக்கஞ்செய்து எ—று.

எண்ணபண்ண என்பன ஈறுதொக்கன. பசுவர்க்கத்தவராகத் தம்மகளை யெண்ணுதலால், பதிபொருளாகிய சிவபெருமானின் பெருமையையும் தம்மகளின் பேதைமையையும் உற்றுநோக்கி அதிசயித்தனர் என்க. மற்று அசை. ஓ எதிர்மறை. (9)

பார்க்கிடைப் பிறவா தெற்குப் பரிந்தருள் செய்யு மென்றாள்
சீர்க்கயல் விழியா யத்தன் சிந்தையி னினைந்து தங்கள்
வார்க்கன முலைப்பி ராட்டி மலிதவ மியற்ற வேண்டித்
தார்க்கணங் கமழ்பூம் பன்ன சாலையொன் றமைத்தார் மன்னோ.

இ-ள்: பார்க்கு இடை பிறவாது எற்கு பரிந்து அருள்செய்யும் என்றாள்—பூமியிற்பிறவாமல் எனக்கு இரங்கிக் கருணைசெய்வார் என்று கூறினார், சீர் கயல் விழி ஆய் அத்தன் சிந்தையில் நினைந்து - சிறப்புப் பொருந்திய கயல்மீன்போன்ற கண்களையுடைய (உமாதேவியாரது)மாதாவும் பிதாவும் தம்மகள் கூறியவசனத்தை மனத்திற்சிந்தித்து,தங்கள் வார்கனம்முலைப்பிராட்டி மலிதவம் இயற்றவேண்டி-தமது மகளாகிய கச்சையணிந்த கனத்த தனங்களையுடைய உமாதேவியார் நிறைந்த தவத்தைச் செய்தற்குத் தாமும்விருப்புற்று, தார் கணம்கமழ் பூபன்னசாலை ஒன்று அமைத்தார்-மலர்க்கூட்டங்கள் கமழுகின்ற பொலிவாகிய பன்னசாலை ஒன்றைச் செய்தார்கள் எ-று.

மன் ஓ அசை பன்னசாலை இலைகளால் வேயப்பட்டகுடிசை. (10)

அமைத்தசா லையில்வந் தெய்தி யருமறை விதிவ ழாம
லுமைத்திரு மன்று ளாடு மொருவனை மனத்தி லெண்ணி
யிமைத்தில ளாகி யோகத் திருந்துவெம் புலனைச் செற்றுக்
கமைத்திறங் கொடுசித் தாந்தக் கடலிடைக் குளித்து மாதோ.

இ-ள்: அமைத்தசாலையில் உமை வந்து எய்தி—தம் பெற்றோரமைத்த தவச்சாலையில் உமாதேவியார் வந்துசேர்ந்து, அருமறை விதிவழாமல் திருமன்றுள் ஆடும் ஒருவனை மனத்தில் எண்ணி- அரிய வேத விதியினின்றுந் தவறாமல் அழகிய கனகசபையின்கண்ணே திருநடனஞ் செய்கின்ற ஒப்பற்ற சிவபெருமானைத் தம்மனத்திற்சிந்தித்து, இமைத்திலள் ஆகி யோகத்து இருந்து வெம்புலனை செற்று—கண் ணிமையாதவளாகி யோகநிலையிலி

ருந்து (அதற்குத் தடையாய) கொடிய ஐம்புலன்களை அடக்கி, கமைத்திறம் கொடு—பொறுமைபொருந்தி, சித்தாந்த கடலிடை குளித்து—மன ஒடுக்கத் தாலுண்டாகிய சிவானந்த வெள்ளத்திலமுந்தி எ-று.

மாது ஓ அசைகள். உமை திரு என்பது எதுகைநோக்கி உமைத்திரு என விகாரமாயிற்று. சித்தாந்தம் என்பதற்கு நிச்சயிக்கப்பட்ட முடிவு எனப் பொருள்கொண்டு, வேதமுதலிய நூல்களால் நிச்சயித்துரைக்கப்படும் அருட்கடலாகிய பரமசிவனிடத்து எனினுமாம். இதுமுதன் மூன்று செய்யுள் ஒரு தொடர். (11)

மாதவமியற்றுநாளின் மாதருந்தவத்தையீசன்
காதலித்தறிவோமென்னக் கண்ணுதல்வடிவநீத்து
வேதவேதியர்குலத்து விருத்தனென்றிசைப்பக்கையிற்
போதமுங்குடையுந்தண்டும் புனிதநெற்றியில்வெண்ணீறும்

இ-ள்: மா தவம் இயற்றும் நாளில்—உமாதேவி பெரிய தவத்தைச் செய்யுங்காலத்தில், ஈசன் மாது அரும் தவத்தை அறிவோம் என்ன காதலித்து—சிவபெருமான் அந்த உமாதேவியினது செய்தற்கரிய தவத்தைப்பரீக்ஷித்தறிவோமென்று விரும்பி, கண்ணுதல் வடிவம் நீத்து—நெற்றிக்கண்ணையுடைய தமது ரூபத்தைமாற்றி, வேதவேதியர் குலத்துவிருத்தன் என்று இசைப்ப—வேதத்தை அத்தியயனஞ்செய்கின்ற பிராமணரது குலத்திலுள்ள வயோதிகரென்று கண்டோர் சொல்லும்படி, கையில் போதமும் குடையும் தண்டும்-கையிலே ஞான சாத்திரப்புத்தகமும் குடையும் ஊன்றுகோலும், புனித நெற்றியில் வெண் நீறும்—பரிசுத்தமாகிய நெற்றியின்கண்ணே வெண்ணிறம் பொருந்திய விபூதியும் எ-று.

ஈசன் உலகத்தை ஆளுகிறவர். (12)

நீற்றொளிபரந்தமெய்யு நிறைதருநரையுங்கூனிக்
காற்றுணைநடுங்கலோடுங் கயல்விழிச்சாலைமேவ
நாற்றிசைபரவுந்தைய னல்லவனடியிற்றாழ்ந்து
போற்றியஞ்சலிப்பவந்தப் பூசுரனயந்துகூறும்.

இ-ள்: நீற்று ஒளி பரந்த மெய்யும்—விபூதியின் பிரகாசம் விரிந்த திருமேனியும், நிறைதரு நரையும்—நிறைந்தநரைமயிரும், கூனி கால்துணை நடுங்கலோடும்—சரீரம் வளைந்து இரண்டுகால்களும் நடுங்குதலும், அழகிய இவ்வண்மைதியையுடைய விருத்தவேஷத்துடனே, கயல் விழி சாலைமேவ—கயல் மீனைப்போலும் கண்களையுடைய உமாதேவியாரின் தவச்சாலையையடைய, நால் திசை பரவும் தையல்—நான்கு திசைகளிலுள்ளாருந் துதிக்கின்ற உமாதேவியார், நல்லவன் அடியில் தாழ்ந்துபோற்றி அஞ்சலிப்ப—நன்மையையுடைய அப்பெரியவரது பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கித் துதித்துக் கைகுவித்து நிற்ப, வந்த பூசுரன் நயந்து கூறும்—அவ்விடத்தில் வந்த கிழப்பிராமணர் விரும்பி அவ்வுமாதேவியை நோக்கிச் சொல்லுவார் எ—று.

கயல்விழி அன்மொழித்தொகை. கயல் விழிக்குப்பிறழ்ச்சியாலும் வடிவினாலும் ஒக்குமென்க. வணங்கத்தக்க மகா சாது

வடிவமாதலின் நல்லவன் என்றார். நற்றவனெனப்பாடிமோது வாருமுளர்: (13)

கூறருந் தவமி யற்றக் குறித்ததென் புகனீ யென்னத்
தேறருங் கருணை வெள்ளிச் சிலம்பருக் குரிமை யாகும்
பேறெனக் கமைய வென்னப் பெரியவ னகைத்துச் சொல்லு
மாறிலுத் தமகு லத்து மறையவன் புதல்வி கேட்டி

இ-ள்: நீ கூறரும் தவம் இயற்ற குறித்தது என் புகல் என்ன—பெண்ணே! நீ சொல்லுதற்கரிய தவத்தைச்செய்ய எண்ணியது எதற்காக? அதனைக்கூறுக என்று சிவபெருமான் வினவ (உமாதேவியார் அதனைக்கேட்டு அவ்விருத்தரூபரைநோக்கி, ஐயரே), தேறு அரும் கருணை வெள்ளிச்சிலம்பருக்கு—(அபக்குவர்களால்) தெளிந்துணர்தற்கரிய கிருபையையுடைய கைலாசபதிக்கு,உரிமை ஆகும்பேறு எனக்கு அமைய என்ன—மனைவியாகின்ற வரம் எனக்குப் பொருந்துதற்காமென்று சொல்ல, பெரியவன் நகைத்து சொல்லும்—விருத்த தபோதன வேஷதாரியாகிய சிவபெருமான் அதனைக் கேட்டுச்சிரித்து (உமாதேவியைநோக்கி) இவ்வாறு சொல்லுவார், மாறு இல் உத்தம குலத்து மறையவன் புதல்வி கேட்டி —ஒப்பில்லாத உயர்குலத்திலுதித்த பிராமணனது புத்திரியே கேட்பாயாக எ-று. (14)

கேட்டிரு மடந்தை தன்னிற் கிளரொளி படைத்த நீவெண்
மாட்டினி லேறித் தாரு வனத்திடை மனைக டோறு
மோட்டினி லிரந்த பித்தற் குரிமையென் றிருப்ப நெஞ்சில்
வேட்டதெ னந்தோ நின்னை விதித்தது மிதற்கோ வேதன்

இ-ள்: கேள் திரு மடந்தை தன்னில் கிளர் ஒளி படைத்த நீ—செந்நிறத்தையுடைய இலக்குமிதேவியினின்றும் மிக்க தேககாந்தியையுடைய நீ, வெண்மாட்டினில் ஏறி தாருவனத்திடை மனைகள்தோறும் ஓட்டினில் இரந்த பித்தற்கு உரிமை என்று இருப்ப—வெண்ணிறம்பொருந்திய இடபவாகனத்திலேறித் தாருகவனத்தின் கண்ணேயுள்ள வீடுகடோறும் சிரகபாலத்திலே பிக்ஷையேற்ற பித்தனுக்கு மனைவியாயிருக்கும்படி, நெஞ்சில் வேட்டது என்—மனத்தில் விரும்பியது என்ன அறியாமை, அந்தோ ஐயோ, வேதன் நின்னை விதித்ததும் இதற்கோ—பிரமா (அற்புதமான இவ்வழகோடும்) உன்னைப்படைத்ததும் இதற்காகவா? எ-று.

"சாந்தனது பேரழகு தான் விரும்பும் பெண்" என்பது நீதிநாற்றுணிபாதலால் இலக்குமிபோன்ற ரூபவதியாகிய உனக்கு எருதேறிக்கபாலத்திலேற்கும் பித்தன் கணவனாதற்குத் தகவுடையனல்லனென்பதை விளக்குதற்குத் திருமடந்தைதன்னிற் கிளரொளிபடைத்த நீ என்றார். (15)

வேதியன் றவத்தால்வந்தாய் வேடனெச்சிலையுண் டின்ன
சாதியென் றிலாதவற் குத் தலைவியா வதிலென் பால்வந்
தீதிழைத் திருத்த னன்காம் யானொரு விருத்த னேனுஞ்
சோதிமின் னிடையா யென்னச் சுரிகுழ லதற்கு நாணி

இ-ள்: சோதி மின் இடையாய்—ஒளிபொருந்திய மின்போலும் இடையுடைய பெண்ணே! நீ வேதியன் தவத்தால் வந்தாய்—உனது பிதாவாகிய

அந்தணாளனது தவத்திற் பிறந்தாய் (அந்தணைப்பெருமையையுடைய நீ), வேடன் எச்சிலை உண்டு இன்னசாதி என்று இலாதவற்கு தலைவி ஆவதில்—வேடுவகுலத்திற்பிறந்த கண்ணப்பநாயனார் எச்சிலைப்புசித்து இன்னசாதியென்று வருண நிச்சயமில்லாதிருப்பவனுக்கு மனைவியாதலினும் பார்க்க, யான் ஒரு விருத்தனேனும் என்பால் வந்து ஈது இழைத்து இருத்தல் நன்காம் என்ன—நான் ஒரு வயோதிகனாயினும் என்னிடத்தில் வந்து இவ்விவாகத்தை நடத்திக்கொண்டிருப்பது நல்லதாமென்றுகூற, சுரிகுழல் அதற்கு நாணி—சுரித்தகூந்தலையுடைய உமாதேவி அவ்வாசகத்திற்கு வெட்கமுற்று எ—று.

ஆவதில் என்பதில் ஐந்தனுருபு எல்லைப்பொருட்டு. சுரிகுழல் அன்மொழித்தொகை உயர்குலப் பிராமணனுடைய அருமைப் புதல்வியாகிய நீ சாதிநெறியில்லாத பித்தனை விவாகஞ்செய்வதினும் பிராமண விருத்தனாகிய என்னை மணந்துகோடல் குலமுறைக்குத்தகுதியெனப் பெருமான் கூறினார். வேடனெச்சிலுண்ட சரித்திரத்தை "பல்லினாலதுக்கிநாவிற், பழகியவினிமைப்பார்த்துப் படைத்தவிவ்வமுதுசால வழகிதுநாயனீரேயமுதுசெய்தருளுமென்றார்" என்னுந் திருத்தொண்டர் பெரியபுராணச்செய்யுளாலுணர்க.

நாணொடு மியற்றி நின்ற நற்றவ நெறியை நீத்துப்
பேணுமென் மொழியா ரோடும் பெற்றவர் மனையிற் செல்லப்
பூணுறு தோழி மார்முன் போயவர்க் குரைத்தா ரன்னோர்
காணரு மறையோன் றன்னைக் கடிதினிற் கொணர்தி ரென்றார்.

இ—ள்: இயற்றி நின்ற நல் தவநெறியை நீத்து—உமாதேவி தான் செய்துகொண்டிருந்த தவமுறையை விடுத்து, நாணொடும் பேணும் மெல்மொழியாரோடும் பெற்றவர் மனையில் செல்ல—வெட்கத்துடனே தம்மையுபசரிக்கின்ற மெல்லிய வசனத்தையுடைய தோழிகளுடன்கூடப் பிதாமாதாக்களின் வீட்டிற் பிரவேசிக்க, பூண் உறு தோழிமார் முன்போய் அவர்க்கு உரைத்தார்—ஆபரணத்தையணிந்த தோழிப்பெண்கள் முந்திப் போய்த் (தவச்சாலையினிகழ்ந்த சம்பவங்களைப்) பெற்றாருக்குக் கூறினார்கள். அன்னோர் காண் அரும் மறையோன் றன்னை கடிதினில் கொணர்திர் என்றார்—அப்பெற்றார்கள் காணுதற்கரிய அவ்வேதியனை விரைவில் (இங்கே) அழைத்துவருவீராக என்று கூறினார்கள் எ-று.

விருத்தர் கூறிய வசனத்தினால் நாணம் விளைந்தமையே காரணமாகத் தவத்தை நிறுத்திப் பெற்றார் மனையிற் புகுதலின் நாணொடும்-செல்ல என்றார். (17)

என்றலு மவர்போய்த் தேவ ரீர்மனை வருக வென்ன
மன்றலங் குழல்வந் தென்னை யழைத்திடின் வருவே னென்னச்
சென்றிள மடவா ரிந்தச் செய்திமற் றவர்பாற் சொல்ல
நன்றெனு மகளே நீயந் நற்றவற் கொணர்தி யென்றார்.

இ—ள்: என்றலும்—என்றிவ்வாறு பெற்றார் கூறுதலும், அவர் போய் தேவரீர் மனை வருக என்ன—அத்தோழியர்கள் அவ்விருத்தர்முன்சென்று ஸ்வாமி! எமது கிருகத்துக்கு எழுந்தருள்க என்று பிரார்த்திக்க, (அதுகேட்ட விருத்தர்), மன்றல் அம் குழல் வந்து என்னை அழைத்திடின் வரு

வேன் என்ன—வாசனைகமழுகின்ற அழகியகூந்தலையுடைய அக்கன்னிகை வந்து என்னையழைத்தால் நான்வருவேனென்றுகூற இளம் மடவார் அவர் பால்சென்று இந்த செய்தி சொல்ல—இளம்பிராயத்தினையுடைய தோழிப் பெண்கள் அதுகேட்டு அப்பெற்றோரிடத்துப்போய் இந்நிகழ்ச்சியைக்கூற, நன்று என—(பெற்றோர்) நல்லதென்று இசைந்து, மகளே நீ அ நல் தவன் கொணர்தி என்றார்— புதல்வியே நீ அந்தநல்ல தபோதனரை இங்ஙனமழைத்துவா வென்றுரைத்தார் எ—று,

மற்று அசை, மன்றலங்குழல் அன்மொழித்தொகை அம் சாரியையெனினுமாம். (18)

என்றசொற் கிசையா தன்னை யிணங்கிய வதனம் பார்த்து
மன்றிறை யவனை யல்லான் மனிதனை வணங்கே னென்னப்
போன்றிடு மனித னேனும் புவியிலந் தணனே யாயிற்
சென்றெதிர் பணித லென்றுஞ் சிறுவருக் கமைத்த வன்றே.

இ—ள்: என்ற சொற்கு இசையாது அன்னை இணங்கிய வதனம் பார்த்து—பெற்றோர் இவ்வாறுசொல்லியமொழிக்கு உமாதேவியாகியபுதல்வி இணங்காமல் தாயினது பற்றுமிக்கமுகத்தைப்பார்த்து, மன்றுஇறையவனை அல்லால் மனிதனை வணங்கேன் என்ன—சபாநாயகராகிய பெருமானை யன்றி மனிதனை நான் நமஸ்கரிக்கமாட்டேனென்றுகூற (தாய் பின்னும் புதல்வியைநோக்கி), பொன்றிடும் மனிதனேனும் அந்தணனேயாயின்—சின்னாளிலிறக்கும் மானுடனாயினும் அவன் பிராமணனேயாயின், எதிர் சென்று பணிதல் புவியில் சிறுவருக்கு என்றும் அமைத்த ஆறு—அவனைக் கண்டமாத்திரத்தில் முன்னிலையிற்சென்றுவணங்குதல் பூவுலகத்திற் பாலருக்கு எப்போதும் நிர்ணயித்தநெறியாம் எ—று

இடு பகுதிப்பொருள் விகுதி. (19)

அமைத்ததென் றவடாய் சொல்ல வணங்கதை யறிவோ மென்று
கமைத்திறங் கொண்டு போந்து கமலமார் சிரனைப் போற்றி
யெமைத்தரு தாதைபாலி னெழுந்தருள் கெனக்கொ ணர்ந்து
சமைத்தபொற் பீட மீதிற் சசிதர னாக வைத்தே.

இ—ள்: அவள் தாய் அமைத்தது என்று சொல்ல—அவ்வுமாதேவியினதுதாய் அச்செயல் சாஸ்திரோக்தமென்றுகூற, அணங்கு அதை அறிவோம் என்று கமை திறம் கொண்டு போந்து—உமாதேவி அதுகேட்டு நாமதனைச்சோதித்தறிவோமென்று பொறுமைத்தன்மை பொருந்திப்போய், கமலம் ஆர் சிரனை போற்றி—கங்கையையணிந்த சிரசையுடைய ஈசராகியபிராமணரைத்துதித்து, எமை தரு தாதை பாலின் எழுந்தருள்க என கொணர்ந்து—நம்மைப்பெற்ற பிதாவினிடத்தில் வருவதற்கு எழுந்தருளுக என்றுகூறி அழைத்துவந்து, சமைத்தபொன் பீடம் மீதில் சசிதரன் ஆக வைத்து—உண்டாக்கிய சுவர்ணாசனத்தின்மேற் சந்திரசேகரராகத் தியானித்திருத்தி எ—று.

ஏ ஈற்றசை. எம்மையென்பதெமையெனத்தொக்கது. எழுந்தருள்க என்றதில் ஈற்றகரமுந்தொக்கது. (20)

வைத்தபி னவன்பொற் பாத மலரினை யெண்ணெய்க் காப்பிட்
டுத்தம வடிதே னெய்பா லொப்பிலைந் தமிர்த மாட்டிச்
சுத்தமெய் முழுது மிக்க சுகந்தங்க ளணிந்த பின்னர்
நத்தில காதி சாத்தி நறுமல ரனைத்துந் தூவி

இ—ள்: வைத்தபின்—ஆசனத்திருத்தியபின்பு, அவன் பொன்பாத மலரினை எண்ணெய்க்காப்பு இட்டு—அவரது அழகிய பாததாமரைகளினிடத்து எண்ணெய்க்காப்புச்சாத்தி, உத்தம வடி தேன் நெய் பால் ஒப்பு இல் ஐந்தமிர்தம் ஆட்டி—உத்தமமாகிய வடிக்கப்பெற்ற தேனும் நெய்யும் பாலும் ஒப்பற்றபாஞ்சாமிர்தம் ஆகியஇவற்றை அபிஷேகஞ்செய்து, சுத்தமெய் முழுதும் மிக்க சுகந்தங்கள் அணிந்த பின்னர்—சுத்தமாகிய திருமேனியெங்கும் மேன்மைபொருந்திய வாசனைத்திரவியங்களைச் சாத்தியபின்பு, நதிலகாதிசாத்தி-உயர்வான பொட்டு முதலியவற்றைச் சாத்தி, நறுமலர் அனைத்தும் தூவி—வாசனைபொருந்திய புஷபங்களெவற்றையும் அவர்மேற் சொரிந்து எ—று.

மலரினை என்பதுருபுமயக்கம். ந என்பதுயர்வுப் பொருட்டு; நக்கீரன் என்பதிற் போல. (21)

தூவிய பின்ன ரன்னஞ் சுவையுட னளித்துத் தூப
தீபமு மெடுத்துப் போற்றி செய்திடு மளவி லெந்தை
யாவலோ டுமைகண் காண வந்தண னுருவ நீத்து
மூவரி லொருவ னான முழுமுத லுருவங் கொண்டான்.

இ—ள்: தூவிய பின்னர்-(மலர்களைச்) சொரிந்தபின்பு, சுவை யுடன் அன்னம் அளித்து—அறுசுவைப்பதார்த்தங்களுடன் அன்னத்தை நிவேதித்து, தூபதீபமும் எடுத்து போற்றிச்செய்திடும் அளவில்—தூபதீபங்களையுங்காட்டிப் (பூசாந்தத்தில்) தோத்திரஞ்செய்யும்பொழுது, எந்தை அந்தணன் உருவம் நீத்து-எம்பரமபிதாவகிய சிவபிரான் பிராமணவேடத்தை ஒழித்து, உமை கண் ஆவலோடு காண—உமாதேவியாருடைய கண்கள் ஆசையோடு தரிசிக்குமாறு, மூவரில் ஒருவன் ஆன முழுமுதல் உருவம் கொண்டான்—திரிமூர்த்திகளுள் முதல்வராய் நின்ற பரமசிவன் சுயரூபத்தைக்கொண்டருளினார் எ—று

சுவை ஆகுபெயர். ஈண்டு ஒருவன் முதல்வன் (22)

முழுமுத லுருவங் கொண்ட மூர்த்தியைப்பணிந்துவானோர்
பொழிமலர் மழையிற் றோய்ந்துபூவையுண் மகிழ்ந்துகண்டு
விழிமலர் களித்துநிற்ப வேதியன் றுணைவி யோடு
செழுமதி முடித்த நாதன் றிருவடி சென்னி சேர்த்தாள்

இ—ள்: பூவை முழுமுதல் உருதம் கொண்ட மூர்த்தியை பணிந்து—உமாதேவியார் சிவவடிவத்தைக்கொண்ட பெருமானை வணங்கி, வானோர் பொழி மலர்மழையில் தோய்ந்து—தேவர்கள் பொழிந்த புஷ்பமழையில்மூழ்கி, உள் மகிழ்ந்து கண்டு—அகமகிழ்ந்துதரிசித்து, விழி மலர் களித்து நிற்ப—கண்மலர்கள் மதர்ப்புற்றுநிற்க, வேதியன் துணைவியோடு செழு மதி மூடித்த நாதன் திருவடி சென்னிசேர்த்தன்—பிதாவாகிய அந்தணனை (அதுகண்டு)

தன்மனைவியுடன் செழுமையாகிய பாலசந்திரனைச் சடைமுடியிலணிந்த இறைவராகிய சிவபிரானது திருப்பாதங்களைச் சிரமேற்கொண்டான் எ-று

பூவை ஆகுபெயர் (23)

சென்னிசேர்த் திறைஞ்ச லோடுந் திசைமுக னெடுமா லும்பர்
பன்னியர் புடையிற் சூழப் பார்ப்பதி யென்னு மந்தக்
கன்னியைக் கொன்றை சூடி கமலவே தியன்செய் யோம
வன்னிமுன் வதுவை செய்ய வரன்முறை வழாம லீந்தான்

இ-ள்: சென்னி சேர்த்து இறைஞ்சலோடும்—பெற்றோர்கள்சிவபெருமானதுபாதங்களைச் சிரமேற்சூடிவணங்குதலும் (அச்சமயத்தில்), திசைமுகன் நெடுமால் உம்பர் பன்னியர் புடையில்சூழ—நான்குமுகங்களையுடைய பிரமதேவரும் நெடியவடிவத்தையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியும் ஏனைத் தேவர்களும் அவர்களதுமனைவியரும் பக்கத்தில்வந்துசூழ, பார்ப்பதி என்னும் அந்த கன்னிகை—உமாதேவியாகிய அந்தக்கன்னிகையை, கொன்றைசூடி—கொன்றைமலர்மாலையையணிந்த சிவபெருமான், கமலவேதியன் செய் ஓம வன்னிமுன் வதுவைசெய்ய—செந்தாமரைமலராசனராகிய பிரமதேவரமைத்த ஓமாக்கினியின்முன்னிலையிற் பாணிக்கிரகணஞ்செய்யும்படி, வரன்முறை வழாமல் ஈந்தான்—வரன்முறைதவறாது அவ்வந்தணன் தாராதத்தஞ்செய்தான் எ-று,

அந்தணன் மனைவியுடன் சிவபெருமானைவணங்கும்பொழுது பிரமாமுதலியோர் வந்தனரெனவும், அப்போது அவ்வந்தணன் பிரமாவை ஆசாரியராகக்கொண்டு கன்னிகையைத் தத்தஞ்செய்தானெனவுங்கூறுக. சூடி எனபதில் இகரம் வினைமுதல்விகுதி. கொன்றை ஆகுபெயர். (24)

அந்தபி னமல னுஞ்சை யெனும்பதிக் குமையி னோடு
போந்திடு நெறியில் வேழம் பிடியொடு மாடல் கண்ட
வாய்ந்தநின் றலைகு னிந்து வருகென வனிதை நோக்கி
யாய்ந்தது புரிது மென்ன வரனுமாங் கிசைந்து செய்தான்

இ-ள்: அந்த பின்—தத்தஞ்செய்து கொடுத்தபின்பு, அமலன் உமையினோடு உஞ்சை எனும் பதிக்கு போந்திடும் நெறியில்—மலரகிதராகிய சிவபெருமான் உமாதேவியினுடன் அவந்திநகரத்திற்குப்போம்வழியிலே, வேழம் பிடியொடும் ஆடல் கண்டு—களிற்றியானை பிடியானையுடன் கிரீடைசெய்தலைக்கண்டு, வாய்ந்த நின் தலை குனிந்து வாருக என—பெண்ணே நீ சிறந்த உனதுதலையைக்குனிந்து வருக என்று சிவபெருமான் கூற, வனிதை நோக்கி ஆய்ந்து அது புரிதும் என்ன-உமாதேவிபார்த்து(யாமும்) அப்படிப் புணர்வோமென்றுகூற, அரனும் ஆங்கு இசைந்து செய்தான்—சிவபெருமானும், அவ்வாறே உடன்பட்டுப்புணர்ந்தார் எ-று.

யானையுருக்கொண்டு புணர்ந்தாரென்க. (25)

செய்தலு மவர்போ லுண்மைத் தெய்வமா வுநக்கோண் டைந்து
கைதரு வடிவங் கொண்ட கற்பக மென்ன வுள்ளத்
தெய்தரு மன்பி னோர்க்காங் கீதமலி மதமும் மாரி
பெய்தரு கரிமு கத்துப் பிள்ளையோன் றுதித்த தம்மா

இ—ள்: செய்தலும்—அவ்வாறுபுணர்தலும், அவர் போல் உண்மை தெய்வ மா உருகொண்டு— (சிவபிரானும்உமாதேவியுமாகிய) அவ்விருவரையும்போல மெய்ம்மையாகிய தெய்வீகமார்ந்த பெரியதிருவுருவத்தை வகித்து, ஐந்து கை தருவடிவம் கொண்ட கற்பகம் என்ன—ஐந்துகைகளமைந்த ரூபத்தைபெடுத்த கற்பகவிருக்ஷமென்னும்படி உள்ளத்து எய்துஅரும் அன்பினோர்க்கு—மனத்திலமைந்த சிறந்த அன்பினையுடைய அடியாராகியபயிருக்கு, இதம் மலி மும் மத மாரி பெய்தரு கரிமுகத்து பிள்ளை ஒன்று உதித்தது— நன்மைமிகுந்த கருணையாகிய மும்மதமழையைப்பெய்கின்ற யானைமுகத்தையுடைய குழந்தையொன்று உற்பவித்தது எ—று

அம்மா வியப்பு மதமும்மாரி என்பது மும்மதமாரி என மாற்றி இயைக்கப்பட்டது. யானைமுகத்திற்கியைய அருளை மும்மதமாரியாக உருவகித்தார். கேட்டபொருளைக்கொடுப்பதாதலின் கற்பகத்தை விநாயகக்கடவுளுக் குவமித்தார். (26)

உதித்தபா லனைக்கண் டெந்தை யுமையுடன் வியந்து வாழ்த்தி
மதித்தொரு பாசத் தோடு மழுவுமொன் றளித்தோ ராலின்
கதித்தநன் னிழலில் வாழக் கடவையென் றிருத்தி யென்றுந்
துதித்தவர் வினைக டீர்த்துத் துணைசெயென் றருளிப் போனார்

இ—ள்: உதித்த பாலனை எந்தை உமையுடன் கண்டு வியந்து வாழ்த்தி—உற்பவித்த அந்தப்புத்திரரை எம்பரமபிதாவாகிய சிவபெருமான் உமாதேவியுடன்பார்த்து அதிசயித்து ஆசிர்வதித்து, மதித்து ஒரு பாசத்தோடு மழுவும் ஒன்று அளித்து—சிந்தித்து ஒருபாசத்தையும் ஒருமழுப்படையையும் அவருக்குக்கொடுத்து, ஒரு ஆலின் கதித்த நல் நிழலில் வாழக்கடவை என்று இருத்தி—ஒரு ஆலமரத்தினுடைய விசேஷித்த நல்ல நிழலிலே வாசஞ்செய்யக்கடவாயென்று இருத்தி, என்றுந் துதித்தவர் வினைகள் தீர்த்து துணை செய்யென்று அருளி போனார்—எஞ்ஞான்று உன்னைத்தியானித்த அடியவரின் தீவினைகளைநீக்கி அவர்க்குதவிசெய்க என்று அனுக்கிரகித்து அப்பாற் சென்றார் எ—று. (27)

போனவ ருஞ்சை யென்னும் புரத்திடை யமர்ந்த நாளிற்
றானவக் கயமு கன்செய் சாற்றரு மிடுக்க ணாலே
வானவ ரணுகி நந்தி மலரடி வணங்கி யேத்தி
ஞானநா யகன்பா னுங்க ணண்ணிய தியம்பு கென்றார்.

இ—ள்: போனவர் உஞ்சை என்னும் புரத்திடை அமர்ந்த நாளில்—சென்ற அவ்விருவரும் அவந்திநகரத்தில் தங்கியிருந்தகாலத்தில், கயமுக தானவன் செய் சாற்ற அரும் இடுக்கணால்—கயாமுகாசுரன்செய்த சொல்லுதற்கரியதுன்பத்தால், வானவர் அணுகி நந்தி மலர் அடி வணங்கி ஏத்தி—இந்திரன்முதலிய தேவர்கள் போய் நந்திதேவரது செந்தாமரைமலர் போலுந்திருவடிகளை வணங்கித்துதித்து, ஞானநாயகன் பால் நாங்கள் நண்ணியது இயம்புக என்றார்—ஞானமுதல்வராகிய சிவபெருமானிடத்து நாங்கள்வந்து நிற்றலைச் சொல்லுகஎன்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள் எ—று.

சாற்ற இயம்புக என்பன ஈறுதொக்கன. (28)

என்றலுஞ் சிலாதன் மைந்த னெம்பிரான் பாதம் போற்றிக்
குன்றெறி வச்சி ரக்கைக் குரிசிலோ டமரர் யாருஞ்
சென்றிவ னடைந்தா ரென்று செப்பலுந் தநுதி யென்ன
வன்றவ னருளாற் சென்றுங் கரனடி போற்றி னரே.

இ—ள்: என்றலும்—இவ்வாறு தேவர்கள் பிரார்த்தித்தலும், சிலாதன் மைந்தன் எம்பிரான் பாதம் போற்றி—சிலாத முனிவரது புத்திரராகிய திருநந்திதேவர்போய் எம்பெருமானாகிய சிவபிரானது பாதங்களை வணங்கித் துதித்து, குன்று எறி வச்சிர கை குரிசிலோடு அமரர் யாருஞ்சென்று இவண் அடைந்தார் என்று செப்பலும்—மலைகளின் சிறகையரிந்த வச்சிராயுதத்தைத் தரித்த கையையுடைய இந்திரனும் மற்றைய தேவர்களெல்லோரும் இவ்விடத்தில் வந்து சேர்ந்தார்களென்று விண்ணப்பஞ் செய்தலும், தநுதி என்ன—(சிவபெருமான் அதுகேட்டு நந்தியே! அத்தேவர்களை இங்கே) கொணர்வாயாக என்று ஆஞ்ஞாபிக்க, அன்று அவன் அருளால் ஆங்கு சென்று அரன் அடி போற்றினர்—அப்பொழுது அந்த நந்தி தேவருடைய அனுமதிப்படி அவர்கள் உட்பிரவேசித்துச் சிவபெருமானுடைய பாதங்களை வணங்கித் துதித்தார்கள் எ—று.

ஏ அசை. முன்னொரு காலத்தில் அசுரர்க்காக மேலெழுந்து பறந்து உயிர்களையழித்த மலைகளின் சிறகை இந்திரன் வச்சிராயுதத்தாலரிந்தானாதலின் 'குன்றெறி வச்சிரக்கைக்குரிசில்' என்றார்.

போற்றலுஞ் சுரரே யீங்குப் புகுந்ததெக் குறையா லென்றுங்
கேற்றிருப கொடியோன் கேட்ப விந்திரன் வணங்கிக் கூற்றல்
மாற்றரும் படையால் வல்ல மனிதரா லமர ரால்வெஞ்
சீற்றமார் விலங்கி னாலுஞ் சிதைந்திடா வரம்பெற் றுள்ளான்.

இ-ள்: போற்றலும்—துதித்தலும் ஏற்று இரும் கொடியோன் சுரரே ஈங்கு புகுந்தது எக்குறையால் என்று கேட்ப—பெரிய இடபக்கொடியையுடைய சிவபெருமான் (அவர்களை நோக்கி) தேவிர்காள்! நீவிர் ஈண்டு நம்மைக் காணவந்தது என்ன குறையினால் என்று வினவ, இந்திரன் வணங்கி—(அதனைக் கேட்ட தேவர்களுள்) இந்திரன் (அப்பெருமானை) நமஸ்கரித்து ஸ்வாமீ, கூற்றல்—டமனாலும், மாற்று அரும் படையால்—விலக்குதற்கரிய படைக்கலங்களாலும், வல்ல மனிதரால்—வலிய மனிதர்களாலும், அமரரால்—தேவர்களாலும், வெம் சீற்றம் ஆர் விலங்கினாலும் சிதைந்திடா வரம் பெற்றுள்ளான்—கொடிய கோபம் நிறைந்த மிருகங்களாலும் அழியாத வரத்தை (தேவரீரிடத்துமுன்னே) பெற்றிருக்கின்றவன் எ-று.

ஆங்கு அசைநிலை. இது முதலிருசெய்யுளொருதொடர் (30)

வரத்தினாற் கயமு கத்து வல்லசு ரேச னெம்மை
யிரக்கமற் றியற்றுந் தீமை யின்னவென் றியம்பொ ணாதாற்
கரத்திடை முளரி யேந்துங் கடவுளீ காத்தி யென்னப்
புரத்தினை நகைத்தீ யூட்டும் புங்கவன் வேநவ லென்றான்.

இ-ள்: கயமுகத்து வல் அசுரேசன்—கயமுகனாகிய வலிய அசுரத்தலைவன், வரதினால் இரக்கம் அற்று எம்மை இயற்றும் தீமை இன்ன

என்று இயம்பொணுது (நான்பெற்ற) வரத்தினல் தயையின்றி எமக்குச் செய்யுந் தீமைகள் இத்துணையனவென்று (நம்மாற்)சொல்லுதற்கியலாவாம், கரத்திடை மூளரி ஏந்தும் கடவுள் நீ காத்தி என்ன —திருக்கையில் அக்கினியைத் தாங்கிய ஸ்வாமீ! தேவரீர் அடியேங்களைக் காத்தருள்க என்று பிரார்த்திக்க, புத்திரனை நகை தீ ஊட்டும் புங்கவன் வெருவல் என்ருன்—முப்புரங்களைச் சிரிப்பாலாகிய அக்கினியையூட்டி யெரித்த சிவபெருமான் (அவர்களை நோக்கி நீவிர்) பயப்படாதிருங்கள் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர் எ—று.

எம்மை என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமையை நான்காம் வேற்றுமையாகத் திரித்துப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. ஆல் அசை. ஒருசெதன்பதிடைக்குறை. முற்காலத்தில் முப்புரங்களைத் தகித்து அருள்செய்தவாறே கயமுகனையுமழித்துத் தேவர்க்கருள்புரிய துணிந்தமையின் புரத்தினை நகைத்தீயூட்டும் புங்கவன் என்று விசேடித்தார். (31)

வெருவா லிலாத நல்ல வேழமா முகனை நோக்கிப்
பொருவில்சா ரதரோ டேகிப் போரினை யியற்றி மிக்க
கருவரை யனைய வந்தக் கயமுகா சுரனை வென்று
திருவரு டேவர்க் கீந்து செயத்தொடு வருக வென்ருன்

இ-ள்: வெருவரல் இலாத நல்ல வேழ மாமுகனை நோக்கி—(சிவபெருமான் பகைவர்க்கு) அஞ்சாத நன்மை பொருந்திய பெரிய யானை முகத்தையுடைய விநாயகக் கடவுளைப் பார்த்து, பொரு இல் சாரதரோடு ஏகி போரினை இயற்றி—(மைந்தனே! நீ) ஒப்பற்ற பூதவீரரோடுபோய் யுத்தத்தைச் செய்து, மிக்க கரு வரை அனைய அந்தக் கயமுகாசுரனை வென்று—மிகவுங் கருமையான மலையை நிகர்த்த (வடிவத்தையுடைய) அந்தக் கயமுகாசுரனை வெற்றிகொண்டு, தேவர்க்கு திருவருள் ஈந்து செயத்தொடும் வருக என்ருன்—தேவர்களுக்கு அனுக்கிரகத்தைச் செய்து வெற்றியுடனே மீண்டு வருக என்று ஆஞ்ஞாபித்தார் எ—று. (32)

என்றபோ திருகை கூப்பி யெந்தையை விடைபெற் றேகிக்
குன்றுபோல் வளர்ந்து நின்ற குறட்படைத் தலைவர் சூழக்
கன்றிய மனத்து வெய்ய கயமுகத் தவுணன் வைகும்
வன்றிறற் புரிசை சூழ்ந்த மதங்கமா புரத்தைச் சேர.

இ-ள்: என்றபோது எந்தையை இருகை கூப்பி விடைபெற்று-இவ்வாறு ஆஞ்ஞாபித்தபொழுது (விநாயகக்கடவுள்) எம் பரமபிதாவாகிய சிவபெருமானை இரண்டு கைகளாலுந் தொழுது அனுமதிபெற்று; குன்றுபோல் வளர்ந்துநின்ற குறள் படை தலைவர் சூழ ஏகி—மலையைப்போல வளர்ந்து நின்ற பூத சேனைதிபர்கள் தம்மைச் சூழப்போய், கன்றிய மனத்து வெய்ய கயமுகத்து அவுணன் வைகும்—முறுகிய மனத்தையுடைய கொடிய கயமுகாசுரன் வாசஞ்செய்கின்ற, வன் திறல் புரிசை சூழ்ந்த மதங்கமாபுரத்தை சேர—மிக்க வலிமை பொருந்திய மதில் சூழ்ந்த மதங்கமாபுரியை அடைய எ—று.

குன்றுபோல் வளர்தலாவது: புருஷாகிருதிக்கு வேண்டிய பருமையும் நீட்சியும் அமையாது குறுத்துப்பருத்திருத்தல். வன் திறல் என்பது ஒரு பொருட் சொற்கள். இதுமுதல் மூன்று

செய்யுளொருதொடர். எந்தை எம் தந்தை என்பதன் மருவு. (33)

சேர்ந்திடு மெல்லை சேனை தீயவ னகரத் துள்ள
கூர்ந்தவே லவுணர் யாருங் குலைகுலைந் தோட மோதி
நேர்ந்திடு மமையத் தந்த நிலைமையைக் கயமு கற்குச்
சார்ந்திடு தூதர் சொல்லத் தழலென வுருத்துச் சீறி

இ—ள்: சேர்ந்திடும் எல்லை—மதங்கமாபுரத்தையணுகியபொழுது, சேனை—(தூசிப்படையான) பூதசேனைகள், தீயவன் நகரத்து உள்ளகூர்ந்த வேல் அவுணர் யாரும் குலைகுலைந்து ஓட மோதி—கொடிய கயமுகாசுரனுடைய பட்டணத்தில் வசிக்கின்ற கூர்மைபொருந்திய வேலாயுதத்தையுடைய அசுரர்களெல்லாரும் நிலைகுலைந்துபயந்தோடும்படி தாக்கி, நேர்ந்திடும் அமையத்து—எதிர்க்கும்பொழுது, சார்ந்திடு தூதர் அந்த நிலைமையை கயமுகற்கு சொல்ல—கண்டுவந்த தூதர்கள் அந்தயுத்தாரம்பத்தைக் கயமுகாசுரனுக்குச்சொல்ல, தழல் என உருத்து சீறி—அவன்கேட்டு அக்கினிபோலக்கோபித்துச்சீறி எ— று.

நகர்க்காவலரென்பதைச் சுட்டுதற்குக் கூர்ந்தவேலவுணர் என்றார். (34)

சீறரி யாச னத்துச் செறிந்திடு மிருக்கை நீங்கி
மாறிலெஞ் சேனை முற்றும் வல்லையிற் றருதி யென்று
கூறின னெழுந்தவ் வெய்ய கொற்றவன் வாயில் சென்றான்
வீறுசே ரவுண வெள்ள மிக்கொருங் குற்ற தன்றே

இ—ள்: அ வெய்ய கொற்றவன்—அந்தக்கொடிய கயமுகாசுரனாகிய அரசனானவன் (தூதரைநோக்கி), மாறு இல் எம்சேனை முற்றும் வல்லையில் தருதிர் என்று கூறினன்—ஒப்பற்ற நமது சேனைகளெல்லாவற்றையும் விரைவில் அழைத்துக்கொணர்மின் என்றுஆஞ்ஞாபித்து, சீறு அரி ஆசனத்து செறிந்திடும் இருக்கை நீங்கி எழுந்து வாயில் சென்றான்—கோபிக்கின்ற சிங்கங்களாற்றாங்கப்படுகின்ற ஆசனத்திலமைந்த இருக்கையை விட்டெழும்பி புறநகர்கடைவாயிலை அடைந்தான் (அப்பொழுது), வீறு சேர் அவுண வெள்ளம் மிக்கு ஒருங்கு உற்றது—பெருமைபொருந்திய அசுரசேனைவெள்ளம் பெருகி ஒருங்கேவந்தது எ—று.

கூறினனென்னும் வினைமுற்றை வினையெச்சமாக்கிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. அன்று ஏ அசைநிலைகள். (35)

அன்றவர் தானை முற்று மணைந்தவா றரசற் கோதக்
குன்றன தேரை யிங்ஙன் கொணர்கென வலவ னுய்ப்பப் [கிக்
பொன்றிகழ் திணிதோள் வேந்தன் பொருக்கென விவர்ந்து போ
கின்றிய மனத்தி னேடுங் கணபதி முன்னுற் றானே.

இ—ள்: அன்று அவர் தானை முற்றும் அணைந்தவாறு அரசருக்கு ஓத—அப்பொழுது அவ்வசுரசேனைகளெல்லாம் வந்துகூடியதன்மையைத் (தூதுவர்கள்) கயமுகாசுரனுக்குச் சொல்ல, குன்று அன்ன தேரை இங்ஙன் கொணர்க என—(அதுகேட்ட கயமுகாசுரன் சாரதியைநோக்கி), மலையை நிகர்த்த (நமது) தேரை ஈண்டுக்கொணர்வாயாக என்று ஆஞ்ஞாபிக்க, வல

வன் உய்ப்ப—(அதுகேட்ட) சாரதி (தேரை முன்) கொணர்ந்து நிறுத்த, பொன் திகழ் திணி தோள் வேந்தன் பொருக்கென இவர்ந்து போகி—அழகு விளங்குகின்ற செறிந்த புயங்களையுடைய கயமுகாசுரன் விரைவாக (அத் தேரில்) ஏறிப்போய், கன்றிய மனத்தினோடும் கணபதி முன் உற்றான்—முறுகிய மனத்தினுடனே விநாயகக் கடவுளின் முன்னிலையையடைந்தான் எ—று.

ஏ அசை. அவர் என்பதற்கு அத்தூதுவர் என பொருள் கூறினுமாம். அன என்பதிடைக்குறை. பொன் என்பதை ஆகுபெயராக்கி வாகுவலயமெனக்கூறினும் பொருந்தும். கொணர்க என்பதினீறு தொக்கது. (36)

உற்றதோர் வேலை பூத ரொலிகட லென்ன வார்த்துச்
செற்றமோ டவுண சேனை சிந்திட வடர்த்தல் காணு
மற்றொரு தனுவை வாங்கி வன்கய முகத்தன் பூதர்
பிற்றரப் பொருது பின்னெம் பிரானொடும் பெரும்போர் செய்தான்.

இ-ள்: உற்றது வேலை—(இவ்வாறு) அணுகியசமயத்தில், பூதர் ஒலி கடல் என்ன ஆர்த்து—பூதவீரர்கள் ஒலிக்கின்ற சமுத்திரத்தைப்போல் ஆரவாரித்து, செற்றமோடு அவுண சேனை சிந்திட அடர்த்தல் வல்கய முகத்தல் காணு—கோபத்துடன் அசுர சேனைகள் சிதையும்படி நெருக்கிப்பொருதலை வலிய கயமுகாசுரன் கண்டு, ஒரு தனுவை வாங்கி—ஒரு வில்லை (எடுத்து) வளைத்து, பூதர் பின் தர பொருது—பூதவீரர்கள் புறங்காட்டும்படி போர் செய்து, பின் எம் பிரானொடும் பெரும் போர் செய்தான்—(அவர்களை வென்ற பின்) எம்பெருமானாகிய விநாயகக்கடவுளோடும் பெரிய யுத்தத்தைச் செய்தான் எ-று.

ஓர் மற்று அசைநிலைகள். (37)

செய்தது கண்டே யெந்தை சிந்தூர முகத்து வெய்யோன்
கையுறு படையான் மாளான் கண்ணுதல் வரம்பெற் றுள்ளான்
மையல்செய் திவனை வேறல் வழக்கென மனத்தி னோர்ந்து
துய்யகோ டொடித்து வஞ்சன் சோர்ந்திடு மாறு விட்டான்.

இ-ள்: எந்தை செய்தது கண்டு எம் பரமபிதாவாகிய விநாயகக் கடவுள் (அவன்) செய்தபோரைப்பார்த்து சிந்தூர முகத்து வெய்யோன் கண்ணுதல் வரம்பெற்றுள்ளான்—கொடிய கயமுகாசுரன் சிவபெருமானது வரத்தைப் பெற்றவன் ஆதலால், கை உறு படையால் மாளான்—நங் கையிற் பொருந்திய படைக்கலங்களால் இறவான், இவனை மையல் செய்து வேறல் வழக்கு என மனத்தில் ஓர்ந்து—இவனை மாயஞ்செய்து வெல்லுதல் முறையாமென்று மனத்தில் உய்த்துணர்ந்து, துய்ய கோடு ஒடித்து வஞ்சன் சோர்ந்திடுமாறு விட்டான்—பரிசுத்தமாகிய (தமது ஒரு) கொம்பை முறித்து வஞ்சகனாகிய கயமுகன் வாட்டங்கொள்ளும்படி செலுத்தினர் எ-று.

ஏ அசை. மையல் செய்து வெல்லுதலென்றிச் செய்யுளிற் சுட்டியது. படைக்கலநிரையுளடங்காத வேறொன்றைச் செலுத்தி வெல்லுதலை.
(38)

விட்டிடு தந்தஞ் சென்று வெய்யவன் மருமம் போழ்ந்து
மட்டலர் கங்கை யாடி வந்துமுன் னோன்கை யுற்ற

தொட்டலன் வீழ்ந்து மைய லுற்றுப்பி னுது வாகிக்
கிட்டின னெந்தை முன்னங் கிளர்செருப் புரிய வெண்ணி.

இ-ள்: விட்டிடு தந்தம் சென்று வெய்யவன் மருமம் போழ்ந்து—(விநாயகக்கடவுள்) செலுத்திய கொம்புபோய்க் கொடியவனுகிய கயமுகாசுரனது மார்பைப்பிளந்து, மட்டு அலர் கங்கை ஆடி வந்து முன்னேன் கை உற்றது—வாசனை விரிந்த கங்கைநதியிலே ஸ்நானஞ்செய்துவந்து முதல்வராகிய விநாயகக் கடவுளது கையிலிருந்தது, ஒட்டலன் வீழ்ந்து மையல் உற்று பின் ஆகு ஆகி—பகைவனுகிய கயமுகாசுரன் விழுந்து மயங்கிப் பின்பு மூஷிகமாகி, கிளர் செரு புரிய எண்ணி எந்தை முன்னம் கிட்டினன்—மூளுகின்ற போரைச்செய்யநினைத்து எம்பரமபிதாவாகிய விநாயகக் கடவுளுக்கு எதிரே பின்னும் நெருங்கினுன் எ—று. (39)

எண்ணிய துணர்ந்தெங் கோமா னினிதருட் பார்வை நல்கி
வண்ணமென் பிடரி லேறி வாகன மாகி நம்மைத்
திண்ணமாய்ச் சுமத்தி யென்னத் தெருள்பெறீஇ முன்னுள் யான்
புண்ணிய மென்னே வென்னுப் போற்றியே சுமந்த தன்றே [செய்

இ-ள் எம் கோமான் எண்ணியது உணர்ந்து இனிது அருட்பார்வை நல்கி—எங்கள் தலைவராகிய விநாயகக் கடவுள் (கயமுகாசுரன்) எண்ணிய கருத்தைஅறிந்து நன்ருகக் கிருபாநோக்கஞ்செய்து, வண்ணமெல் பிடரியில் ஏறி—அழகிய மென்மையாகிய பிடரியில் எழுந்தருளி, வாகனம்ஆகி திண்ணமாய் நம்மை சுமத்தி என்ன—(மூஷிகமே நீ) வாகனமாய் வலிமைகொண்டு நம்மைச் சுமப்பாய் என்று ஆஞ்ஞாபிக்க, தெருள் பெறீஇ—(அம்மூஷிகம் முன்னுள்ள அஞ்ஞானம் நீங்க) மெய்ஞ்ஞானத்தைப்பெற்று, முன்னுள் யான்செய் புண்ணியம் என்னே என்னு—முற்காலத்திலே நான் (இப்பெருமானைச் சுமக்கும்படி) செய்த புண்ணியம் யாதோவென்று (மதித்து), போற்றி சுமந்தது—(அவரைத்) துதித்துச் சுமந்தது எ—று.

அன்று ஏ அசைநிலைகள். ஓ வியப்பு. (40)

அன்றவ னின்ற தேவ ரைங்கரக் கடவுட் போற்றி
யின்றிப முகவற் செற்ரு யாமெலா முய்ந்தோ மெந்தாய்
நன்றிகொ ளுன து மேன்மை நாஞ்சொல வெளிதோ வென்னுச்
சென்றவ னடியிற் ருழத் திருவரு ணல்கி னுனே.

இ-ள்: அன்று அவண் நின்ற தேவர்—அப்போது அவ்விடத்து (யுத்த நிகழ்ச்சியைப்பார்த்து) நின்ற தேவர்கள், ஐங்கர கடவுள் போற்றி—ஐந்து திருக்கரங்களையுடைய விநாயகக் கடவுளைத் துதித்து, எந்தாய்—எம் பரமபிதாவே, இன்று இபமுகவன் செற்ருய்—இன்றைத்தினத்திலே கயமுகாசுரனைச் சங்கரித்தீர், யாம் எலாம் உய்ந்தோம்—(அதனல்) நாங்களெல்லாம் உய்யப்பெற்ரேம் நன்றிகொள் உனது மேன்மை நாம் சொல எளிதோ என்னு—நன்மைபொருந்திய தேவரீரது மகிமை நாம் சொல்லுதற்கு எளிதாமா என்று புகழ்ந்து, சென்று அவன் அடியில் தாழ—(அவர் முன்னிலையிற்) போய் அவரது பாதங்களில் விழுந்து வணங்க, திருவருள் நல்கினுன்.—அப்பெருமான் (அவரவர்க்கேற்ற) கருணையைச்செய்தார் எ—று.

எலாம் சொல என்பன இடைக்குறைகள் எந்தை என்னுஞ் சொல் ஆய் என்னும் விளியுருபேற்று எந்தாய் என வந்தது ஓ எதிர்மறை. ஏ ஈற்றசை. (41)

நல்கிவல் லபையை வேட்டு நணுகியே திருச்செங் காட்டி
லல்லுறழ் கண்டன் றன்னை யாகமப் படிபூ சித்தே
கல்விசே ரறிஞர் போற்றுங் கணபதிச் சுரம தென்னுந்
தொல்பெய ரதற்றுண் டாக்கிச் சொல்ல நங் கயிலை யுற்றுன்

இ-ள்: நல்கி வல்லபையை வேட்டு திருச்செங்காட்டில் நணுகி—(விநாயகக்கடவுள்) திருவருளைச்செய்து (பின்) வல்லபாம்பிகையைத் திருமணஞ் செய்து திருச்செங்காடு என்னுந் தலத்திற்குப்போய், அல் உறழ் கண்டன் தன்னை ஆகமப்படி பூசித்து—(அங்கே) இருள்போன்ற [கரிய] கண்டத்தை யுடைய சிவபெருமானை ஆகமவிதிப்படி தாபித்துப் பூசைசெய்து, அதற்கு கல்விசேர் அறிஞர் போற்றும் கணபதீச்சுரமது என்னும் தொல் பெயர் உண்டாக்கி—அந்தத் தலத்திற்குக் கல்விபொருந்திய ஞானிகள் துதிக்கின்ற கணபதீச்சுரம் என்னும் பழைய பெயரை அமைத்து, சொல் அரும் கயிலை உற்றுன்—சொல்லுதற்கரிய (மகிமையையுடைய) கைலாசமலையை அடைந் தார் எ—று.

திருச்செங்காடு என்பது விநாயகப்பெருமான் கயமுகனைச் சங்கரித்தபோது அவ்வசுரனது மார்பினின்றும் இரக்தவெள்ளம் பாய்ந்து தங்கிச் சிவந்தமையால் வந்தபெயர். கணபதிச்சுரம் என்பது முற்சுட்டிய தலத்தில் விநாயகப்பெருமான் சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்து பூசித்த திருக்கோயில். கணபதி ஈச்சுரம் = கணபதியினுற்றுபிக்கப்பட்ட சிவனை யுடையது. வல்லபாம்பிகையைத் திருமணஞ்செய்த சரித்திரத்தைப் பார்க்கவபுராணத்தில் வல்லபை கணேசர் திருவவதாரப்படலத்தாலுணர்க. (42)

உற்றிடக் கணங்கட் கெல்லா மொருதனி முதன்மை நல்கி
வெற்றிகொள் படைகள் சூழ மேலைவாய் நகரத்தேகிக்
கொற்றமோ டிருத்தி யென்று குன்றுவில் லுடையோன் கூறக்
கற்றவர் கரும முன்னுங் கணபதி யிருந்த காலை.

இ-ள்: உற்றிட—(விநாயகப்பெருமான் கைலாசமலையில்) வந்துசேர குன்றவில் உடையோன்—மகாமேருமலையாகிய வில்லையுடைய சிவபெருமான், கணங்கட்கு எல்லாம் ஒரு தனி முதன்மை நல்கி—கணத்தவர்களுக் கெல்லாம் விசேடமான ஒப்பற்ற தலைமையை (அவருக்குக்) கொடுத்து, வெற்றிகொள் படைகள் சூழ மேலை வாய் நகரத்து ஏகி—(குமாரனே! நீ) வெற்றிபொருந்திய பூதசேனைகள் சுற்ற (இக்கோயிலின்) மேற்குக் கோபுர வாயிலிலுள்ள நகரத்திற்போய், கொற்றமோடு இருத்தி என்று கூற—அங்கே வெற்றியுடன் இருப்பாயாக என்று திருவாய் மலர்ந்தருள, கற்றவர் கருமம் முன் ஆம் கணபதி இருந்த காலை—அறிஞர் செய்யுங்கிரியைகளின் முதலிற் பூசிக்கப்படுகிற விநாயகக் கடவுள் (பிதாவின் அனுமதிப்படி அந்நகரத்திற் போய்) இருந்தபொழுது எ—று.

கணபதி கணங்களுக்குத் தலைவர். கணத்தலைமை கொடுத்தமையை உணர்த்தியதனுல் அதற்கேற்பக் கணபதி என்னும் பெயரையும் இச்செய்யுளில் வைத்தார். (43)

காலைய துணர்ந்து தேவர் கணபதிக் குரிய நோன்பென்
றேலவா வணிமா தத்தி னியைந்தசுக் கிலபக் கத்தி
னாலதாந் திதியி னோற்று நறைமலர் தூவிப் போற்றும்
வேலையங் கதனி லெந்தை வெளிப்பட நிருத்தஞ் செய்தான்.

இ—ள்: தேவர் காலையது உணர்ந்து—தேவர்கள் சமயம்பார்த்து, ஆவணி மாதத்தின் இயைந்த சுக்கிலபக்கத்தில் நாலது ஆம் திதியில்-ஆவணி மாதத்தில்வந்த சுக்கிலபக்ஷசதுர்த்தியில், கணபதிக்குஉரிய நோன்பு என்று ஏல நோற்று—விநாயகக்கடவுளுக்குரிமையான விரதமென்று தகவுபெற அனுட்டித்து, (முடிவிலே), நறை மலர் தூவி போற்றும் வேலை அதனில்—சுகந்த புஷ்பங்களைச் சொரிந்து தோத்திரஞ்செய்கின்ற அச்சமயத்தில், எந்தை வெளிப்பட நிருத்தம் செய்தான்—எம் பரமபிதாவாகிய விநாயகக் கடவுள் அத்தேவர்களெல்லோருந் தரிசிக்குமாறு திருக்கூத்தாடினர் எ-று.

காலையது நாலது என்பவற்றில் அது பகுதிப்பொருள் விகுதி. ()

செய்திடு நிருத்தங் கண்டே தேவர்கண் மகிழ்ந்து போற்ற
மையல்சேர் மதிய வன்றன் வடிவினை நகைத்த வேலை
யெய்திய வகந்தை யானீ சிரித்தனை பழிபா வங்கள்
வெய்துற வடைவா ருன்னை மேவுமித் தினத்திற் கண்டோர்

இ-ள்: தேவர்கள் செய்திடும் நிருத்தம் கண்டு மகிழ்ந்து போற்ற—தேவர்கள் (விநாயகக்கடவுள்) செய்த திருக்கூத்தைத் தரிசித்து மனமகிழ்ந்து துதிக்க, மையல் சேர்மதி அவன் தன் வடிவினை நகைத்தவேலை-அறியாமை பொருந்திய சந்திரன் அவருடைய திருவுருவத்தைப்பார்த்துப் பரிகசித்த பொழுது, நீ எய்திய அகந்தையால் சிரித்தனை—(விநாயகக்கடவுள் சந்திரனைப்பார்த்து) நீ (உன்னிடத்துப்) பொருந்திய கர்வத்தினாற் சிரித்தாய் (ஆதலால்), மேவும் இ தினத்தில் உன்னைக்கண்டோர்—(வருடந்தோறும்) வருகின்ற இத்தினத்திலே உன்னைப் பார்த்தவர்கள், பழி பாவங்கள் வெய்துறவு அடைவார்-வசையையும்பாவங்களையும்துயரங்களையும்எய்துவார்கள்எ-று.

ஏ அசை. இதுமுதன்மூன்று செய்யுளொருதொடர். (45)

கண்டக ராவா ரென்றே கரிமுகக் கடவுள் சீறி
விண்டனி லுலவு வெள்ளை விதுவினைச் சபித்த காலை
யண்டர்கள் வெருவி யைய னாருமித் தினத்திற் கோபங்
கொண்டன னெனவே யெண்ணிக் கூறரு மருளைக் கண்ணி

இ-ள்: கரிமுக கடவுள் சீறி—யானைமுகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுள் கோபித்து, கண்டகர் ஆவார் என்று (உன்னைக் கண்டோர்) கீழ்மக்களாவாரென்று, விண்தனில் உலவு வெள்ளை விதுவினை சபித்த காலை—ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற வெள்ளிய சந்திரனைச் சபித்தபொழுது, அண்டர்கள் வெருவி—தேவர்கள் பயந்து, ஐயன் ஆரும் இ தினத்தில் கோபம் கொண்டனன் என எண்ணி—எம் பரமபிதாவாகிய இவர் நிகழ்கின்ற இத்தினத்திலே கோபமுற்றாரென்று நினைத்து, கூற அரும் அருளை கண்ணி—சொல்லுதற்கரிய கிருபையைப் பெறவிரும்பி எ—று.

ஏகாரங்கள் அசைநிலைகள். (46)

கண்ணருட் கிருபை நல்குங் கடகரி முகற்குப் பூசை
பண்ணியே தவத்தின்மிக்க பண்ணவருவகை கூர்ந்தே
யெண்ணுமார் கழிமா தத்தி னிசைந்தபூ ருவபக் கத்தி
னண்ணிய சதய நாளிற் சட்டி நன் றென்று நோற்றார்.

இ-ள்: தவத்தின் மிக்க பண்ணவர்—தவத்தினால் மேம்பட்ட தேவர்கள், கண் அருள் கிருபை நல்கும் கட கரி முகற்கு பூசை பண்ணி—கண்ணோட்டமாகிய கிருபையைத் தருகின்ற மதத்தைப் பிலிற்றுகின்ற யானை முகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுளுக்குப் பூசைசெய்து, உவகைகூர்ந்து(அப்பூசைக்கு விநாயகக்கடவுள் செய்த கருணையினால்) மகிழ்ச்சி மிகுந்து, எண்ணும் மார் கழி மாதத்தின் இசைந்த பூருவபக்கத்தில் நண்ணிய சதயநாளில் சட்டி நன்று என்று நோற்றார்—மதிக்கத்தகுந்த மார்கழிமாதத்திற் பொருந்தி வருகிற பூர்வபக்ஷத்திலமைந்த சதயநக்ஷத்திரத்துடன் சம்பந்தித்தசட்டி விசேடமானதென்று நிச்சயித்து அத்தினத்தில் விரதமனுட்டித்தார்கள் எ—று.

கண்ணருட்கிருபை இருபெயரொட்டு. ஏகாரங்கள் அசைநிலைகள் விநாயகப்பெருமானுக்குக் காணுவெள்ளமே மதமாதலால் கண்ணருட் கிருபைநல்குங் கடகரிமுகற்கு என்றார். சட்டி இருதினங்களில் வியாபித்திருக்கும்போது சதய சம்பந்தமான சட்டியைக்கொள்ளவேண்டுதலின் சதயநாளிற்சட்டி என்றார். (47)

நோற்றிடுங் காலத் தீந்த நுவலரும் விரத மண்ணிற்
றோற்றிய காதை யொன்று சொல்லுவன் குருகு லத்தி
னாற்றல்சேர் பாண்டு மைந்த ரைவரென் றுரைக்கு மன்னோர்
தோற்றுதே வகிதன் மைந்தன் றுணைப்பதந் தொழுது சொல்வார்.

இ-ள் நோற்றிடும் காலத்து—(இவ்வாறு தேவர்கள்) அனுட்டிக்குங் காலத்தில், நுவல் அரும் இந்த விரதம் மண்ணில் தோற்றிய காதை ஒன்று சொல்லுவன்—சொல்லுதற்கரிய இந்த விரதம் பூவுலகத்திற் பிரசித்தியான சரித்திரமொன்றை (யான்) சொல்லுவேன், குருகுலத்தின் ஆற்றல்சேர் பாண்டுமைந்தர் ஐவர் என்று உரைக்கும் அன்னோர்—குருகுலத்திற்பிறந்த வலிமை மிகுந்த பஞ்சபாண்டவரென்று புகழப்படுகின்ற அவர்கள், தோற்று தேவகி தன் மைந்தன் துணைபதம் தொழுது சொல்வார் - பூவுலகத்திலுற்பவித்த தேவகியின் புதல்வராகிய கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய இரண்டுபாதங்களையும் வணங்கி (அவருக்கு இவ்வாறு) விண்ணப்பஞ்செய்வார்கள் எ-று

அன்னோர் பண்டறிசுட்டு. (48)

சொல்லருஞ் சமரில் வாகை சூடவு நினைந்த வெல்லா
மொல்லையிற் றரவு மேம்பா டுற்றுவாழ்ந் திடவு மேற்ற
நல்லதோர் விரத மொன்று நவிலுதி யென்று போற்றக்
கல்வினன் பாரி காத்த கடனிற வண்ணன் கூறும்.

இ-ள்: சொல்ல அரும் சமரில் வாகை சூடவும்—(நாங்கள்) சொல்லுதற்கரிய போரிலே வெற்றிபெறவும், நினைந்த எல்லாம் ஒல்லையில் தரவும்—எண்ணிய சித்திகளெல்லாவற்றையும் விரைவில் தரவும், மேம்பாடு உற்று வாழ்ந்திடவும் ஏற்ற நல்லது விரதம் ஒன்று நவிலுதி என்று போற்ற-மேன்மைபொருந்திய வாழ்வுந்தக்க நல்லவிரதமொன்றைச் சொல்லியருளவேண்

டுமென்று பிரார்த்திக்க, கல்லினால் மாரி காத்த கடல் நிறவண்ணன் கூறும் —கோவர்த்தனகிரியாகிய குடையினால் மழைபடாது பசுக்களைக் காத்த கடல்போலுங் கருநிறம் பொருந்திய திருமேனியையுடைய கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களைநோக்கி இவ்வாறு கூறுவார் எ—று.

ஓர் அசைநிலை நிறவண்ணன் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. நந்தகோபன் இந்திரனுக்குச் செய்யும் பூசையைக் கிருஷ்ணமூர்த்தி ஏற்றமையைக் கண்டு இந்திரன் கோபித்துப் பசுக்களையழிக்கும்படி எழுமேகங்களையுமேவி ஏழு தினம் வரையும் ஓயாது கன்மழை பெய்வித்தானெனவும் அதுகண்ட கிருஷ்ணமூர்த்தி பசுமந்தைகள் இடையூறடையாவண்ணம் கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகப்பிடித்துக்காத்தாரெனவும் விஷ்ணுபுராண முதலியவற்றிற் கூறப்படுதலால், கல்லினுன் மாரிகாத்த கடனிற வண்ணன் என்றார். (49)

கூறுசேர் மதியஞ் சூடுங் குழகனமுன் னளிற் றந்தோன்
மாறிலா தவர்கள் கோடி வயங்கொளி தயுங்கு மெய்யோன்
வீறுசேர் கயமு கத்தோன் விளங்குமைங் கரத லத்தோ
னீறுசேர் நுதலோர் போற்றி னினைத்தது முடிப்ப னன்னோன்.

இ—ள்: கூறு சேர் மதியம் சூடும் குழகன் முன்னளில் தந்தோன்—பாலசந்திரனைத்தரித்த அழகராகிய சிவபெருமான் முற்காலத்திற்பெற்ற குமாரர், மாறில் ஆதவர்கள் கோடி வயங்கு ஒளி தயங்கும் மெய்யோன்—ஒப்பில்லாத கோடி சூரியர்கள் கூடிப் பிரகாசித்தாற்போன்ற ஒளிமிகுந்த திருமேனியையுடையவர், வீறு சேர் கயமுகத்தோன்—பெருமைபொருந்திய யானைமுகத்தையுடையவர் விளங்கும் ஐ கரதலத்தோன்—பிரகாசிக்கிற ஐந்து திருக்கரங்களையுடையவர், அன்னோன்—(முற்கூறித்த இலக்கணங்களையுடைய) அந்தவிநாயகக்கடவுள், நீறுசேர் நுதலோர் போற்றின் நினைத்தது முடிப்பன்—விபூதியையணிந்த நெற்றியையுடைய அடியார்கள் துதித்தால் அவர்களெண்ணியவற்றை நிறைவேற்றுவார் எ—று. (50)

அன்னவன் றன்னைப் போற்று மடைவெமக் கருடி யென்ன
மன்னுமா வணிமா தத்தின் மதிவளர் சதுர்த்தி தன்னி
னன்னர்வெண் டரள நந்தூர் நறும்புன லதனி லாடிச்
சொன்னதோர் நியம முற்றுந் துகளற முடித்துப் பின்னர்.

(இ-ள்) அன்னவன்றன்னை போற்றும் அடைவு எமக்கு அருடி என்ன —(இவ்வாறு கூறிய கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பாண்டவர் பார்த்து ஸ்வாமீ!) அக்கடவுளை வழிபடும் முறையைச் சிறியேங்களுக்கு உபதேசித்தருள்க வென்று வேண்ட, (அந்தக் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களை நோக்கி அன்பர்களே!), மன்னும் ஆவணி மாதத்தில் மதிவளர் சதுர்த்தி தன்னில்—நிலைபெற்ற ஆவணிமாதத்தில் வரும் சுக்கிலபக்ஷ சதுர்த்தியில், நன்னர் வெண் தரளம் நந்து ஊர் நறும் புனல் அதனில் ஆடி- நன்மைபொருந்திய வெள்ளியமுத்துக்களையுடைய சங்குகள் சஞ்சரிக்கின்ற வாசனை பொருந்திய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, சொன்னது நியமம் முற்றும் துகள் அற முடித்து —விதிக்கப்பட்ட நித்தியானுட்டான முழுவதையும் குற்றந்தீரச்செய்து முடித்து, பின்னர்—அதன்பின்பு, எ—று.

இதுமுதல் ஐந்துசெய்யுளொருதொடர் ஓர் அசைநிலை (51)

முடிவிலைங் கரனைப் பொன்னால் வெள்ளியால் முறையிற் செய்த
லடைவதாங் தகுதி யில்லோ ரானதோர் மண்ணி னாலுந்
திடமுறச் செயலாங் கோயி றிருமெழுங் கிட்டுத் தீபம்
வடிவுற வேற்றிப் பட்டால் வயங்குற விதானஞ் செய்து.

இ—ள்: முடிவு இல் ஐங்கரனை பொன்னால் வெள்ளியால் முறையில் செய்தல் அடைவது ஆம்—அழிவில்லாத விநாயக மூர்த்தியைப் பொன்னினால் அல்லது வெள்ளியினால் விதிப்படி செய்வது முறையாம், தகுதி இல்லோர் ஆனது ஓர் மண்ணினாலும் திடம் உற செயலாம்—அவ்வாறுசெய்ய தகுதியற்ற தரித்திரர்கள் தகுந்த ஒப்பற்ற மண்ணினாலேனும் உறுதிப்படச் செய்யலாம் (செய்தபின்னர்), கோயில் திருமெழுக்கு இட்டு—அவருடைய ஆலயத்தைமெழுகி, வடிவு உற தீபம் ஏற்றி—சிறப்புப்பொருந்த விளக்கேற்றி, பட்டால் வயங்குற விதானம் செய்து—பட்டு வஸ்திரத்தினால் விளங்கும்படி மேற்கட்டியமைத்து எ—று.

ஆனதோர்மண் என்றது புற்றுமண் முதலியவற்றை செயலாமென்பதிடைக்குறை. அடைவது என்பதில் அது பகுதிப் பொருள் விகுதி. (52)

செய்யநன் முளரி யாதி செழுமலர் மாலை யாலே
யையன துறையு ளெங்கு மழகுற வலங்கரித்துக்
கையுறு மோத கம்பால் கனிந்தமுப் பழமெள் ளுண்டை
யெய்துறு பண்டம் யாவு மின்புறக் கொணர்ந்தி ருந்து

இ-ள்: செய்ய நல் முளரி ஆதி செழு மலர் மாலையால்—நல்லசெந்தாமரைப் புஷ்பமுதலிய செழுமையான (அன்றலர்ந்த) புஷ்பங்களாற்றொடுக்கப்பட்ட மாலையினால், ஐயனது உறையுள் எங்கும் அழகு உற அலங்கரித்து—விநாயகக்கடவுளினது திருக்கோயில் முழுவதையும் அழகுபொருந்தச் சிறப்பித்து, கை உறு மோதகம்பால் கனிந்த முப்பழம் எள்ளுண்டை-(எம்பெருமானது) திருக்கரத்திற்பொருந்துமியல்பினையுடைய மோதகமும் பசுப்பாலும் பழுத்த (வாழைப்பழம் மாம்பழம் பலாப்பழம் என்னும்) மூன்று பழங்களும் எள்ளுருண்டையும், எய்துறு பண்டம் யாவும் இன்பு உற கொணர்ந்து இருந்து—சேரவேண்டிய மற்றும் பொருள்களும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் மகிழ்ச்சி பொருந்தக்கொண்டுவந்து இருந்து எ—று.

ஏ அசைநிலை. (53)

இரும்பழுக் காயுடன் வெள்ளிலை யாதி பதார்த்தம் யாவும்
விரும்புறு திருமு னாக மிகக்குவித் துபசா ரத்திற்
பொருந்துறு தூப தீபம் புகலுமந் திரத்தாற் றந்து
வரந்தரு கென்று வேழ வதனனை வணங்கி யன்பால்.

இ-ள்: இரும் பழுக்காயுடன் வெள்ளிலை ஆதி பதார்த்தம் யாவும்—பெரிய பாக்கினுடனே வெற்றிலை முதலாகிய பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும், விரும்புறு திருமுன் ஆக மிக குவித்து—விரும்புகின்ற (அப்பெருமானது)சந்நிதானத்திலே பொருந்துமாறு அதிகமாகக் குவித்து, உபசாரத்தில் பொருந்துறு தூப தீபம் புகலும் மந்திரத்தால் தந்து—சோடசோபசார

ங்களுள்ளேயமைந்த தூபதீபங்களைச் சொல்லப்படுகிற மந்திரங்களுடனே கொடுத்துப்பூசித்து, வரம் தருக என்று வேழவதனனை அன்பால் வணங்கி-விரும்பிய பேற்றைத் தந்தருள்க என்று யானை முகத்தையுடைய விநாயகக் கடவுளை அன்பினுடன் நமஸ்கரித்து எ—று.

தருக என்பதன் ஈறு தொக்கது சோடசோபசாரங்களாவன:— ஆவாகனம் தாபனம் சன்னிதானம் சன்னிரோதனம் வைகுண்டனம் தேனுமுத்திரை பாத்தியம் ஆசமனீயம் அர்க்கியம் புஷ்பதானம் தூபம் தீபம் நைவேத்தியம் பானீயம் செபசமர்ப்பணம் ஆராத்திரிகம் என்பனவாம். இவற்றைச் சுருக்கித் தசோபசாரம் பஞ்சோபசாரம் எனவும் வழங்குவர் (54)

அன்னநோன் பியற்றி யெந்தை யருளடைந் துய்ந்தார் தம்மை
யின்னரென் றுரைக்க வெம்மா லியலுமோ வரன்முன் னேற்று
மன்னுமுப் புரந்தீ யிட்டான் மருத்துவ னிவனைப் போற்றி
வின்மலி கரத்து வெய்ய விருத்திரா சுரனைக் கொன்றான்.

இ-ள்: அன்ன நோன்பு இயற்றி எந்தை அருள் அடைந்து உய்ந்தார் தம்மை—அந்தச் சதுர்த்தி விரதத்தை அனுட்டித்து எம் பரமபிதாவாகிய விநாயகப்பெருமானுடைய கிருபையைப்பெற்று உய்ந்தவர்களை, இன்னர் என்று உரைக்க எம்மால் இயலுமோ—இத்துணையினரென்று வரையறுத்துச்சொல்லுதற்கு நம்மால் முடியுமா (முடியாதென்பதாம்), அரன் முன் நோற்று மன்னும் முப்புரம் தீயிட்டான்—சிவபெருமான் முற்காலத்திலனுட்டித்து நிலைபெற்ற முப்புரங்களை எரித்தார், மருத்துவன் இவனை போற்றி வில் மலி கரத்து வெய்ய விருத்திராசுரனைக் கொன்றான்-தேவேந்திரன் இக் கடவுளை (முற்கூறியவாறு) வழிபட்டு வில்லைத் தரித்த கையையுடைய கொடிய விருத்திராசுரனை அழித்தான் எ—று (55)

செற்றமி லகலி கைப்பேர்த் திருந்திழை முன்னை நோற்றே
யுற்றநற் கொழுநற் சேர்ந்தா ளுறுதம யந்தி நோற்று
நற்றவ நளனைச் சேர்ந்தா ணலிரு வசுக்க ணோற்றே
யிற்றதஞ் சீர்பெற் றுய்ந்தார் தசரத ராம னோற்றே.

இ-ள்: செற்றம் இல் அகலிகை பேர் திருந்து இழை முன்னை நோற்று—கோபமில்லாத அகலிகையென்னும் பெயரையுடைய பெண்முன்னாளிலே இவ்விரதத்தை யனுட்டித்து உற்ற நல் கொழுநன் சேர்ந்தாள்—பொருந்திய நல்ல நாயகராகிய கௌதம முனிவரைச்சேர்ந்தாள், உறு தமயந்தி நோற்று நல் தவ நளனை சேர்ந்தாள்—முற்காலத்திலிருந்த தமயந்தியனுட்டித்து நல்ல தவத்தையுடைய நளராசனைச் சேர்ந்தாள், நாலிரு வசுக்கள் நோற்று இற்ற தம் சீர் பெற்று உய்ந்தார்—அட்டவசுக்களனுட்டித்து அழிந்த தமது சிறப்புக்களைப் பின்னும் பெற்றுய்ந்தார்கள், தசரத ராமன் நோற்று-தசரதராசனது புத்திரனாகிய ஸ்ரீ ராமசுவாமி இதனை அனுட்டித்து எ-று.

ஏகாரங்கள் அசைநிலைகள். திருந்திழை அன்மொழித்தொகை. இதுமுதலிரண்டுசெய்யுள் ஒருதொடர் அட்டவசுக்களாவார்:-தரன் துருவன் சோமன் ஆபன் அனிலன் அனலன் பிரத்தியூஷன் பிரபாசன் என்பவர்களாம். (56)

நோதக வரக்கர்ச் செற்று நுண்ணிடைச் சீதை தன்னை
யாதர வுடனே பெற்றங் கரசளித் திருந்தான் மிக்க
மாதவப் பகீர தன்றான் வருந்தியந் நாளி னேற்றுக்
காதலிற் கங்கை தன்னைக் காசினி தனிற்கொண் டுய்த்தான்.

இ-ள்: நோதக அரக்கர் செற்று—வருந்தும்படி (இராவணன் முதலிய) இராக்கதர்களைச் சங்கரித்து, நுண் இடை சீதை தன்னை ஆதரவு உடனே பெற்று—நுண்மையாகிய இடையினையுடைய சீதாதேவியை அன்பினுடன் சிறைமீட்டு, அங்கு அரசளித்து இருந்தான்—அந்த அயோத்தி நகரத்தில் இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்திருந்தார், மிக்க மா தவ பகீரதன் அந்நாளில் வருந்தி நோற்று—மிகுந்த பெருந்தவத்தையுடைய பகீரதராசன் அக்காலத்தில் வருந்தியனுட்டித்து, காதலின் கங்கை தன்னை காசினி தனில் கொண்டு உய்த்தான்—ஆசையினாலே தேவகங்கையைப் பூமியிற்கொண்டு வந்துவிட்டான் எ—று.

ஏ தான் என்பன அசைநிலைகள். அங்கென்பதீண்டயோத்தியையுணர்த்தியது நோற்று செற்று பெற்று அளித்து இருந்தான் என முற்செய்யுளும் இச்செய்யுளும் இசைந்து முடிந்தன. (57)

உய்க்கும்வேற் சிசுபா லன்றா னுருக்கும ணிப்பேர் மின்னைப்
புக்கெடுத் தேகு மெல்லைப் புகுந்தியா னடுபோர் செய்தம்
மைக்குழ றனையும் பெற்றேன் மாமுகன் றனையர்ச் சித்தே
மிக்கநோன் பிதனை யார்க்கும் விளம்பரி தென்று கூறி

இ-ள்: உய்க்கும் வேல் சிசுபாலன் புக்கு உருக்குமணி பேர் மின்னை எடுத்து ஏகும் எல்லை—(பகைவர் மீது) செலுத்துகின்ற வேலாயுதத்தையுடைய சிசுபாலனென்பவன் வந்து உருக்குமணியென்னும் பெயரையுடைய என் பெண்ணைக் கவர்ந்துசெல்லும்பொழுது, யான் மாமுகன் றனை அர்ச்சித்து—யான் யானைமுகக்கடவுளைப்பூசித்து, புகுந்து அடு போர் செய்து—போய்க் கொலைத்தொழில் பொருந்திய யுத்தத்தைச்செய்து, அமை குழல் தனையும் பெற்றேன்—அந்தப்பெண்ணையும் மீட்டேன், மிக்க நோன்பு இதனை யார்க்கும் விளம்ப அரிது என்று கூறி—மேலாகிய இந்த விரதத்தின் பெருமையை எவராலாயினும் சொல்லிமுடித்தல் அருமையாம் என்று சொல்லி எ—று.

இதுமுதல் இருசெய்யுள் ஒரு தொடர். தான் ஏ அசைகள். மின ஆகுபெயர். மைக்குழல் அன்மொழித்தொகை. மைக்குழறனையும் என்றதில் உம்மை எச்சம். (58)

கூறுமிவ் விரதந் தன்னைக் குறைவிலன் போடுநோற்றல்
மாறிலா மனத்தி லுற்ற வெண்ணமே முடியு மென்று
தேறுதே வகிதன் மைந்தன் செப்பிய துணர்ந்தங் கன்னோர்
வீறுசேர் விரத நோற்று மேவினர் நிறைந்த பேறே.

இ-ள்: கூறும் இ விரதம் தன்னை குறைவில் அன்போடு நோற்றல்—சொல்லப்படுகின்ற இந்தச் சதுர்த்திவிரதத்தைக் குறைவில்லாத பத்தியு

டனே அனுட்டித்தால் மாறு இலா மனத்தில் உற்ற வண்ணமே முடியும் என்று—விகாரமில்லாத மனத்தின்கண்ணே எண்ணியவாறே சித்தியாம் என்று, தேறு தேவகி தன் மைந்தன் செப்பியது அன்னோர் உணர்ந்து-மனந் தெளிந்த தேவகியின்புத்திரராகிய கிருஷ்ணமூர்த்தி சொல்லியவார்த்தையை அந்தப்பாண்டவர்கள் கேட்டறிந்து, வீறுசேர் விரதம் நோற்று விழைந்த பேறு மேவினர்—பெருமைபொருந்திய இவ்விரதத்தையனுட்டித்து இட்ட சித்திகளைப் பெற்றார்கள் எ- று.

ஏகாரமிரண்டனுள் முன்னையது தேற்றம்; பின்னையது அசைநிலை மாறிலா மனமாவது காமமுதலியகுற்றங்களில்லாத மனம். இலா என்பது கடைக்குறை. விழைந்தபேறெனச்சுட்டிய சித்திகளவையென்பதைப் பிற்செய்யுளாலுணர்க. (59)

பேறில்கண் ணிலிகு மாரர் பெரும்படைத் தளமும் வென்று
மாறிலந் நூறு மைந்தர் வாழ்வையு மொழித்துப் பின்னர்க்
கூறுகா னீக்கி யந்தக் குருநாடு முழுது மாண்டு
வீறுசேர் வைகுண் டத்து மேவிவீற் றிருந்தா ரன்றே.

இ—ள்: பேறு இல் கண்ணிலி குமாரர் பெரும் படைத்தளமும் வென்று—(நெடுங்காலம் அரசியல் செய்தற்குரிய) புண்ணியப்பேறில்லாத திருதராட்டிரனது புதல்வராகிய துரியோதனதியரது பெரிய சேனைவியூகங்களையும் வெற்றிகொண்டு, மாறு இல் அ நூறு மைந்தர் வாழ்வையும் ஒழித்து—ஒப்பில்லாத அந்த நூறு வீரர்களது வாழ்நாளையும் முடித்து, பின்னர் கூறு நீக்கி அந்த குருநாடு முழுதும் ஆண்டு—அதன்பின்பு (அந்த நூற்றுவர்க்குரிய) பாகங்களை நீக்கி அந்தக் குருதேசமெல்லாவற்றையும் அரசுசெய்து, வீறு சேர் வைகுண்டத்து மேவி வீற்றிருந்தார்—(முடிவில்) பெருமைபொருந்திய வைகுண்டலோகத்திற்போய் வீற்றிருந்தார்கள் எ—று.

தான் அன்று ஏ அசைநிலைகள். (60)

அன்றியின் னமுமோர் காதை யறைகுவ னசுரர் கோமான்
றன்றிருத் தனயை மாயை தவநெறி நிற்குங் காசி
பன்றனைப் புணரச் சூரன் பருத்தகாத் திரஞ்சேர் சிங்கன்
றுன்றுதோண் முகனென் றோது துணைவரோ டுதித்து மாதோ.

இ-ள்: அன்றி இன்னமும் ஓர் காதை அறைகுவன்—முற்கூறிய சரித்திரங்களேயன்றி இன்னுமொரு சரித்திரத்தைச் சொல்வேன் (எவ்வாறெனில்), அசுரர் கோமான் தன் திரு தனயை மாயை—அசுரேந்திரனது சிறந்த புதல்வியாகிய மாயவள், தவநெறி நிற்கும் காசிபன்தனை புணர-தவவழியில் நிலைபெற்றிருந்த காசிபமுனிவரை (மயக்கிச்) சேர, சூரன்—சூரபன்மனைவன், பருத்த காத்திரம் சேர் சிங்கன் துன்று தோல்முகன் என்று ஓது துணைவரோடு உதித்து—பருத்ததேகத்தையுடைய சிங்கமுகாசுரனும் நெருங்கிய யானைமுகத்தையுடைய தாரகாசுரனும் என்று சொல்லப்படுகின்ற இந்தச்சகோதரரோடும் தோற்றி எ—று.

மாது ஓ அசைகள். இதுமுதலிருசெய்யுளொருதொடர். (61)

மாதவ மியற்றிப் பெற்ற மாவர மதனுற் றேவர்
நோதக வுறவ ருத்தி நுவலருஞ் சுவர்க்கந் தீக்கப்
போதவ னாதி யான புலவர்வெண் கயிலை மன்னு
நாதனை வணங்கிச் சூரா னலிந்தன மருணீ யென்றார்.

இ-ள்: மா தவம் இயற்றி பெற்ற மா வரம் அதனால்—மகத்தாகிய தவத்தைச்செய்துபெற்ற பெரியவரத்தினாலே, தேவர் நோதகவு உற வருத்தி நுவலரும் சுவர்க்கம் தீக்க—தேவர்கள் துயரத்தைக்கொள்ளும்படி வருத்திச் சொல்லுதற்கரிய (பெருமைவாய்ந்த) சுவர்க்கலோகத்தை எரிக்க, போதவன் ஆதி ஆன புலவர் வெண் கயிலை மன்னும் நாதனை வணங்கி—செந்தாமரைப்புஷ்பாசனராகிய பிரமா முதலாகிய தேவர்கள் (அத்துயரத்தைத் தீர்க்கவெண்ணி) வெள்ளிய கைலாசமலையில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானையடைந்து வணங்கி, சூரரால் நலிந்தனம் அருள் நீ என்றார்—ஸ்வாமீ! சூரபன்மனாலே நாங்கள் வருந்தினோம், (அவ்வருத்தம் நீங்குமாறு) தேவரீர் அருள்செய்க என்று பிரார்த்தித்தார்கள் எ—று.

நுவல் முதனிலைத்தொழிற்பெயர். அருள் ஆய் விகுதி புணர்ந்துகெட்ட ஏவல்வினைமுற்று. (62)

என்றலு மிறைவன் கேட்டே யிரக்கமி லசுரர் மாள
வென்றுமைத் துறக்க மீது விளங்கவைத் திடுமா றென்போ
லொன்றிய குமா வேளை யுதவுது நீர்போ மென்னச்
சென்றன ரமர ரெல்லாந் திருவுளச் செயலை யெண்ணி.

இ-ள்: என்றலும்—என்றிவ்வாறு சொல்லுதலும், இறைவன் கேட்டு—சிவபிரான் கேட்டு இரக்கம் இல் அசுரர் மாள வென்று உமை துறக்க மீது விளங்க வைத்திடுமாறு—தயையில்லாத அவுணர்கள் இறக்கும்படி வெற்றிகொண்டு உங்களைச் சுவர்க்கலோகத்தில் (முன்போற்) சிறப்புப் பொருந்தவைக்கும்படி, என்போல் ஒன்றிய குமரவேளை உதவுதும் நீர் போம் என்ன—என்னைப்போல இறைமைக்குணங்களமைந்த குமாரசுவாமியைத் தோற்றுவிப்போம் நீர் (உமது இருப்பிடங்களுக்குச்) செல்லுங்களென்று அருள்செய்ய அமரரெல்லாம் திருவுளச்செயலை எண்ணி சென்றனர்—தேவர்களெல்லோரும் (அதனைக்கேட்டுச்) சிவபெருமானுடைய திருவுளச் செயலை நினைத்துக்கொண்டு போனார்கள் எ—று.

ஏ அசை. குமரவேள் இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை. விளங்கவைத்தலாவது அரசியல் முதலிய பழைய அதிகாரங்களில் நிறுத்துதல் (63)

எண்ணிய விமையோ ரொன்னா ரிடுக்கணிற் சிலநாட் போக்கி
வண்ணமா தங்கித் தேவை வருகவென் றழைத்து நீபோ
யண்ணற லிடத்தி லெங்க ளலக்கணை தென்ன வன்னோன்
கண்ணுத லிடத்தே செல்லிற் காயுமோ தெரியா தென்றான்.

இ-ள்: எண்ணிய இமையோர்—(முற்கூறியவாறு) நினைத்துப்போன தேவர்கள், ஒன்னார் இடுக்கணில் சில நாள் போக்கி—பகைவராகிய

அசுரர்களாற்செய்யப்பட்ட துன்பத்திலே சிலகாலத்தைக் கழித்து, வண்ண முது அங்கிதன்னை வருக என்று அழைத்து—அழகிய பழைய அக்கினிதேவனை வருவாயாக என்று அழைத்து, நீ அண்ணல் தன் இடத்தில் போய் எங்கள் அலக்கண் ஓது என்ன—நீ சிவபெருமானிடத்திற்போய் எங்கள் வருத்தத்தை முறையிடுவாயாக என்று வேண்ட அன்னோன்—அவ்வக்கினி தேவன், கண்ணுதல் இடத்துசெல்லின் காயுமோ தெரியாது என்றான்—சிவபெருமானிடத்து யான்போனால் (ஒருபோது) கோபிப்பாரோ நான் அறியேன் என்று அச்சமொழிகூறினான் எ—று.

அண்ணல்-பெருமையிற்சிறந்தவர் ஏ அசை. ஓ ஐயப்பொருட்டு நெற்றிக்கண் அக்கினிமயமாதலாலும் அவ்வக்கினி தன்னையுந்தகிக்கும் பேராழலாதலாலும் அச்சுறுதலின் ஈண்டுக் கண்ணுதல் எனவிசேடித்தார். (64)

தெரிதரு மிமையோ ரெண்ணிச் சிவனுத னயனத் தோங்கு
மெரியுநீ கரத்து நின்னை யேந்தின னெரிநீ செல்கென்
றரியயற் கரியோன் றன்பா லமரர்கள் விடுப்ப வேகிப்
பரிவுட னிறைவன் முன்பு பணிந்துவிண் ணப்பஞ்செய்தான்.

இ-ள்: தெரிதரும் இமையோர் எண்ணி—அக்கினிதேவனுடைய வாக்கைக்கேட்டறிந்த தேவர்கள் சிந்தித்து, சிவன் நுதல் நயனத்து ஓங்கும் எரியும் நீ—சிவபெருமானுடைய நெற்றிக்கண்ணிலுள்ள மகிமையையுடைய அக்கினியும் நீயே, கரத்தும் நின்னை ஏந்தினன்—ஒரு திருக்கரத்திலும் உன்னைத் தாங்கினர் (ஆதலால்), எரி நீ அரி அயற்கு அரியோன் தன்பால் செல்க என்று அமரர்கள் விடுப்ப-அக்கினியே நீ விஷ்ணு பிரமா என்னும் இருவர்க்கும் (அடிமுடிகளைத்தேடி அறிதற்கு) அரியவரான சிவபெருமானிடத்து (நங்குறையை விஞ்ஞாபித்தற்குப்) போவாயாக என்று தேற்றித் தேவர்கள் அனுப்ப, இறைவன் முன்பு ஏகி பரிவுடன் பணிந்து விண்ணப்பஞ்செய்தான்—அவன் சிவபெருமானது திருமுன்னிலையிற்போய் அன்பினுடன் நமஸ்கரித்துத் தேவர்கள் படுந்துயரத்தை விஞ்ஞாபனஞ்செய்தான் எ—று

செல்க என்னும் வியங்கோள் ஈறுதொக்கது. (65)

செய்தலு மிறைவ னெற்றி செறிதரு விழியி னின்று
மெய்தரு பொறிக ளாறு விரைவுட னல்கி யங்கி
கைதனிற் கொடுப்ப வன்னோன் கருணையாற் றங்கி நொந்து
மைதிக ழுருவங் கொண்ட வாயுவின் கரத்தி லீந்தான்.

இ-ள்: செய்தலும்-அக்கினிதேவன் விஞ்ஞாபனஞ்செய்ய, இறைவன் நெற்றி செறிதரு விழியில் நின்று மெய் தரு பொறிகள் ஆறு விரைவுடன் நல்கி—சிவபெருமான் தமது நெற்றிக்கண்களினின்றும் மெய்ம்மைபொருந்திய ஆறு அக்கினிப்பொறிகளைச் சீக்கிரத்தில் உண்டாக்கி, அங்கி கைதனில் கொடுப்ப—அக்கினி தேவனது கையிற்கொடுக்க, அன்னோன் கருணையால் தாங்கி நொந்து—அவன் அச்சிவபெருமானதுகிருபையினாற் சுமந்து ஆற்றாது வருந்தி, மை திகழ் உருவம்கொண்ட வாயுவின் கரத்தில் ஈந்தான்—கரு

நிறம்பொருந்திய சரீரத்தையுடைய வாயுதேவனது கையிற்கொடுத்தான் எ—று.

சிவபெருமான் ஆறு திருமுகங்கள் பொருந்திய வடிவத்தைக் கொண்டு அம்முகங்கடோறுமுள்ள ஒவ்வோர் நெற்றிக்கண்ணினின்றும் ஒவ்வோர் பொறியாக ஆறுபொறிதலையுண்டாக்கி, அவற்றைக் கங்கையிலிடும்படி அக்கினிதேவனிடங்கொடுக்க. அக்கினிதேவனேற்றுச் சிறிதுநேரஞ்சுமந்து பின்னர்த் தன்றோழனாகிய வாயுதேவனிடங் கொடுத்தானென்க இதன்விரிவைக் கந்தபுராணத்துத் திருவவதாரப்படலத்தாலுணர்க. சிவனருளில்வழிச் சிறிதுபோதுஞ்சுமத்தலரிதாதலிற் கருணையாற்ருங்கினென்றார். ( )

ஈந்தவப் பொழுதீற் கங்கை யிடைவளி வைப்பக் கங்கை
போந்துநற் சரவ ணத்தி லுய்த்தனள் பொறிக ளாறும்
வாய்ந்தவா னனமா றுள்ள மதலையே யாக வாங்கு
நேர்ந்திடு மாரன் மாதர் நிகழ்முலை யூட்டப் பின்னர்.

இ—ள்: ஈந்த அ பொழுதில் வளி கங்கையிடை வைப்ப-(அக்கினிதேவன் தன்னிடத்துத்) தந்த அப்பொழுதே வாயுதேவன் (கொண்டுசென்று) கங்கை நதியில் இட, கங்கை போந்து நல் சரவணத்தில் உய்த்தனள்—கங்காதேவி அவற்றைக்கொண்டுசென்று நல்ல சரவணதடாகத்திற்சேர்த்தாள், பொறிகள் ஆறும் வாய்ந்த ஆனனம் ஆறு உள்ள மதலை ஆக—(அதன்மேல்) அந்த ஆறு அக்கினிப்பொறிகளும் சிறந்த ஆறுமுகமுள்ள புத்திரராக, ஆங்கு நேர்ந்திடும் ஆரல் மாதர் நிகழ் முலை ஊட்ட—அவ்விடத்து (தேவரேவலால்) வந்த கார்த்திகைப்பெண்களறுவரும் விளங்குகின்ற முலைகளினின்றுஞ் சிந்திய பாலை ஊட்டிவளர்க்க, பின்னர்—வளர்ந்தபின்பு எ—று.

ஏ அசைநிலை இதுமுதனான்கு செய்யுளொருதொடர். (67)

பின்னலஞ் சடைப்பி ரானும் பிறைநுத லுமையோ டேகி
யன்னபுத் திரனைக் கண்டே யார்வமாய்க் கரத்தி லேந்திச்
சின்னமேல் லிடையா டானுந் திருமுலை யமுத மூட்ட
வுன்னரு முருகன் கையி லொப்பிலா யுதங்க ணல்கி.

இ—ள்: பின்னல் அம் சடை பிரானும் பிறை நுதல் உமையோடு ஏகி—முறுகிய அழகிய சடைமுடியையுடைய சிவபெருமானும் பாறைச்சந்திரனைப் போன்ற நெற்றியினையுடைய உமாதேவியுடனே (அந்தச்சரவணதடாகத்திற்) போய், அன்ன புத்திரனை கண்டு ஆர்வம் ஆய் கரத்தில் ஏந்தி-அந்தக் குமாரரைப்பார்த்து ஆசையுற்றுக் கையில் (எடுத்துத்) தாங்கி, சின்னமெல் இடையாள் தானும் திருமுலை அமுதம் ஊட்ட—நுண்மையான மெல்லிய இடையையுடைய உமாதேவியும் தமது திருமுலைப்பாலை ஊட்ட, உன்ன அரும் முருகன் கையில் ஒப்பு இல் ஆயுதங்கள் நல்கி-சிவபெருமான் நினைத்தற்கரிய அந்தக் குமாரக்கடவுளது திருக்கரத்தில் ஒப்பில்லாத ஆயுதங்களைக்கொடுத்து எ—று.

உம்மைகளிரண்டும் எச்சங்கள். சின்னமெல்லிடையாடானுந் திருமுலையமுதமூட்ட என்பதை இடைப்பிறவரலாகக்கொண்டு

DR. U. V. S. IYER LIBRA
BESANT NAGAR :: MADRAS

தொடர்த்துக, ஆயுதம் என்றீண்டுச் சுட்டியது பதினொருபடைக் கலங்களை. இதனை "பொன்றிகழ்சடிலத் தண்ணறன்பெயரும் பொருவிலாவுருவமுங்கொன்னு. ணன்றுபெற்றுடையவுருத்திரகணத்தோர் நவிலருந் தோமரங்கொடிவாள், வன்றிறற்குலிசம்பகழியங்குசமுமணிமலர்ப்பங்கயந்தண்டம், வென்றிவின் மழுவுமாகிவீற்றிருந்தார் விறன்மிகு மறுமுகன் கரத்தில்" என்னுஞ் செய்யுளாலுணர்க. (68)

நல்கியோர் வேலு மீந்து நவமணித் தேருந் தந்து
மல்கிய களிப்பி னீபோய் மறம்பயி லசுரர் மாள
வெல்கெனப் பரமன் சொல்லி விடைகொடுத் தனுப்ப வேலோன்
பல்கிய தேரி னேறிப் பதாதியோ டெழுந்து போகி.

இ-ள்: பரமன்—சிவபெருமான், நல்கி—ஆயுதங்களைக்கொடுத்து, ஓர் வேலும் ஈந்து—ஒரு வேலாயுதத்தையுங் கொடுத்து, நவ மணி தேரும் தந்து—நவரத்தினமழுத்திய மனோவேகப்பொற்றேரையுங்கொடுத்து, நீ மல்கிய களிப்பின் போய் மறம் பயில் அசுரர் மாள வெல்க என சொல்லி—(குமாரனே) நீ நிறைந்த சந்தோஷத்தோடு போய்க் கொடுந்தொழிலைப் பயிலுகின்ற அவுணர்களிறக்கும்படி பொருது வெற்றிபெறுவாயாக என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, விடைகொடுத்து அனுப்ப—அனுமதிகொடுத்தனுப்ப, வேலோன் பல்கிய தேரின் ஏறி பாதாதியோடு எழுந்து—வேலாயுதத்தையேந்திய சுப்பிரமணியப்பெருமான் பரந்த (தமது) மனோவேகப்பொற்றேரிலேறிக் காலாட்சேனையாகிய பூதர்களுடன் புறப்பட்டு எ—று.

வெல்க என்பதனீறு தொக்கது. போகி என்பதைப் பிற்செய்யுளோடுசேர்த்துப் பொருளெழுதப்பட்டது. (69)

போகிதன் றலையிற் றங்கும் புவிதனி லசுரர் கங்கு
லாகிவந் தெதிர்த்த போதி லறுமுகன் பரிதி போல்வந்
தோகையி லவுணர் தம்மை யொழித்தசு ரேசன் மார்பில்
வாகைவேல் விடுத்து வென்றான் மலர்மழை வானோர் தூவ.

இ-ள்: போகி தன் தலையில் தாங்கும் புவிதனில் போகி—ஆதிசேடன் தனது தலையாற்றாங்குகின்ற பூவுலகத்திற்போய், அசுரர் கங்குல் ஆகி வந்து எதிர்த்த போதில்—அவுணர்கள் இருளைப்போலவந்து எதிர்த்த சமயத்தில், அறுமுகன் பரிதிபோல் வந்து ஓகை இல் அவுணர் தம்மை ஒழித்து—ஆறு திருமுகங்களையுடைய சுப்பிரமணியக்கடவுள் சூரியனைப்போலத் தோற்றி மகிழ்ச்சியில்லாத அசுரர்களைச் சங்கரித்து, வானோர் மலர் மழை தூவ அசுரேசன் மார்பில் வாகைவேல் விடுத்து வென்றான்—தேவர்கள் புஷ்பமாரியைப்பொழிய அசுரராசனாகிய சூரபன்மனது மார்பில் வெற்றிபொருந்திய வேலாயுதத்தைச் செலுத்திச் சங்கரித்து வெற்றிகொண்டார் எ-று.

அவுணர்க்குக்கருநிறமும் சுப்பிரமணியப் பெருமானுக்குச் செந்நிறமும் உண்மையானும், நூற்றெட்டுயுகம்வரையும் குறைவறவளர்ந்த அசுரரது பெருமை இப்பெருமானைக் கண்டமாத்திரத்திலே குன்றுதலானும் அவுணர்க்கு இருளையும் பெருமானுக்குச் சூரியனையும் உவமித்தார். தேவர்க்குச் செய்த இடுக்கணால் ஒருங்கே அழிதலின் ஓகையில் என்றார். (70)

தூவலோ டமரர் வாழ்த்தச் சுரர்பதி தனக்கு மோலி
மேவவே சூட்டி விண்ணோர் வேந்தனாய்த் துறக்க மாளச்
சேவலங் கொடியோன் றானுந் திருவருள் செய்து பின்னர்த்
தேவகுஞ் சரியை முன்னந் திருப்பரங் குன்றில் வேட்டே.

இ-ள்: அமரர் தூவலோடு வாழ்த்த—தேவர்கள் புஷ்பாஞ்சலியுடனே வாழ்த்தொலிசெய்ய, சேவலம் கொடியோன் தானும் சுரர்பதி தனக்குமேவ மோலி சூட்டி—கோழிக்கொடியையுடைய கந்தஸ்வாமியும் தேவேந்திரனுக்குப் பொருந்துமாறு முடிசூட்டி, விண்ணோர் வேந்தன் ஆய் துறக்கம் ஆள திருவருள் செய்து—தேவராசனாய்ச் சுவர்க்கலோகத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யும்படி கருணைசெய்து, பின்னர்—அதன்பின்பு, தேவகுஞ்சரியை முன்னம் திருப்பரங்குன்றில் வேட்டு—தெய்வயானையம்மையை முதலில் திருப்பரங்குன்றிலே விவாகஞ்செய்து எ—று.

இதுமுதலிரு செய்யுளொருதொடர். உய்மை இறந்தது தழீஇயது. ஏகாரங்கள் அசைநிலைகள். (71)

வேட்டன னமர ரூரில் மேவுபூங் கோயி லெய்தித்
தாட்டுணை பிரியா வீரர் தன்பெருங் கோயில் காப்ப
வாட்டமி லருளோ டங்கு மருவுநா ளவனை வெஃகிக்
கோட்டமுற் றமரர் மாதர் குறைவில்கற் பொருவ லானார்

இ-ள்: வேட்டனன்-விவாகஞ்செய்து, அமரர் ஊரில் மேவு பூங்கோயில் எய்தி—சுவர்க்கலோகத்திற்பொருந்திய பொலிவார்ந்த ஆலயத்தை அடைந்து, தாள் துணை பிரியா வீரர் தன் பெரும் கோயில் காப்ப—இரண்டு பாதங்களையும் நீங்காத (பேரன்பினையுடைய) வீரவாகு முதலிய இலக்கத்தொன்பது வீரர்கள் தமது பெருமைபொருந்திய திருக்கோயிலைக் காவல்செய்ய, வாட்டம் இல் அருளோடு அங்கு மருவும் நாள்—சோர்வில்லாத கிருபையோடு அத்திருக்கோயிலில் வீற்றிருக்கும்நாட்களிலே. அமரர் மாதர் அவனை வெஃகி கோட்டம் உற்று - தேவப்பெண்கள் அப்பெருமானை விரும்பி மனவிகாரம்பொருந்தி, குறைவு இல் கற்பு ஒருவல் ஆனார்—குறைவில்லாத கற்புநீங்கப்பெற்றார் எ—று. (72)

ஒருவிய நாளி லும்ப ருமாபதி தன்னை யெய்தித்
திருவடி தொழுது மாதர் செய்தியிப் படியென் றோதக்
கருதரு சிவனு ளத்திற் கறுத்திட வேலு ணர்ந்தாங்
கொருவியே தேசம் போக வுமையுணர்ந் தலக்க ணுற்றாள்.

இ—ள்: ஒருவிய நாளில் உம்பர் உமாபதி தன்னை எய்தி—கற்புநீங்கிய அந்நாளில் தேவர்கள் உமாதேவிக்குத்தலைவராகிய சிவபெருமானை அடைந்து, திருவடி தொழுது மாதர் செய்தி இப்படி என்று ஓத—அவரது திருப்பாதங்களைவணங்கித் தம்பெண்களதுசெயல் இவ்வாறென்றுசொல்ல, கருத அரும் சிவன் உளத்தில் கறுத்திட—தியானிக்கற்கரிய சிவபெருமான் தம்முளத்திற்கோபிக்க, வேல் உணர்ந்து ஆங்கு ஒருவி தேசம் போக—சுப்பிரமணியப்பெருமான் அதனையறிந்து அவ்விடத்தைவிட்டு வேறுதேசத்திற்-

போயுலாவ, உமை உணர்ந்து அலக்கண் உற்ருள்—உமாதேவி அதனை யறிந்து துயரமுற்ருள் எ—று.

ஏ அசை. (73)

உற்றவ டுயரங் கண்டே யுயர்பெருங் கயிலை வாழும்
சிற்பரன்தேவி நெஞ்சந் தேற்றுவா னெண்ணித் தேவி
யற்புத மலிசூ தென்னே டாடநீ வருக வென்னுச்
சற்பமேற் றுயில்வான் றன்னைச் சான்றென விருத்தி மன்னே.

இ-ள்: உயர் பெரும் கயிலை வாழும் சிற்பரன்—உயர்ந்த பெரிய திருக் கைலாசமலையில் வாழுகின்ற ஞானமயராகிய சிவபெருமான், உற்றவள் துயரம் கண்டு—தமது வாமபாகத்திலிருக்கின்ற உமாதேவி படுந்துன்பத் தைப்பார்த்து, தேவி நெஞ்சம் தேற்றுவான் எண்ணி—தன் மனைவியின் மனத்தைத் தேற்றும்படி நினைந்து, தேவி நீ—நாயகியே! நீ, என்னேடு அற் புதம் மலி சூது ஆட வருக என்னு—என்னுடன் அதிசயமிகுந்த சூதை ஆடு வதற்கு வருவாயாக என்று கூறி சர்ப்பம்மேல் துயில்வான் தன்னை சான்று என இருத்தி—அனந்தசயனத்தின்மேலரிதுயில்செய்கின்ற விஷ்ணுமூர்த்தி யை அதற்குச் சாட்சியாக இருக்கச்செய்து எ—று.

இது முதலிருசெய்யுளொரு தொடர், தேற்றுவான் வினை யெச்சம். ஏ மன் ஒ அசைகள். சற்பம் எதுகைநோக்கிவந்தவிகாரம்

மன்னுசூ தாடல் வென்ற மாதுநான் வென்றே னென்ன
வன்னவா றானு மோத வம்மையங் கரியை நோக்கி
யின்னது நீசொல் லென்ன வெம்பிரான் வென்ற தென்ருன்
பின்னைமுன் னவனைக் கண்ணில் பெரும்பணி யாதி யென்ருள்.

இ-ள்: மன்னு சூதாடல் வென்ற மாது நான் வென்றேன் என்ன-நிலை பெற்ற சூதாட்டத்தில் வெற்றிகொண்ட உமாதேவி நான் வென்றேனென்று கூற, அரனும் அன்னவாறு ஓத—சிவபெருமானும் அவ்வாறே (நான் வென் றேனென்று) சொல்ல, அம்மை அங்கு அரியைநோக்கி நீ இன்னது சொல் என்ன—உமாதேவி அப்போது சாட்சியாயிருந்த விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பார்த்து நீர் இதன் உண்மையைச் சொல்வீராக என்று கூற, எம்பிரான் வென்றது என்ருன்—(விஷ்ணுமூர்த்தி) சிவபெருமானே வெற்றிகொண்டது என்று பொய்கூறினர், பின்னை முன்னவனை கண் இல் பெரும் பணி ஆதி என்ருள்—அதன்பின் உமாதேவி தமையனுகிய விஷ்ணுமூர்த்தியைக் கண் ணில்லாத பெரிய சர்ப்பமாகுக என்று சபித்தார் எ—று.

பின்னை என்பதற்குத் தங்கையெனினு மியையும். (75)

என்றபோ தரனைப் போற்றி யிறைஞ்சலு மிரங்கல் யானைக்
கன்றையா லடியிற் சென்று கருதினின் கவலை யெல்லாம்
பொன்றிடுஞ் சாப நீங்கப் போமென விழியில் பாம்பாய்ச்
சென்றனன் கரிய மாயன் சிவசுதன் பதத்தை நாடி.

இ-ள்: என்றபோது அரனை போற்றி இறைஞ்சலும்—(உமாதேவியார்) இவ்வாறு சபித்தபோது (விஷ்ணுமூர்த்தி) சிவபெருமானைத் துதித்து வணங்குதலும், இரங்கல்—(சிவபெருமான் விஷ்ணுமூர்த்தியைநோக்கி) நீ துயரங் கொள்ளற்க, ஆல் அடியில் சென்று ஆனைக்கன்றை கருதின் நின் கவலை எல்லாம் பொன்றிடும்—ஆல மரத்தின்கீழ் போய் யானைமுகத்தையுடைய விநாயகப்பெருமானைச் சிந்திப்பாயாயின் உனது கவலையெல்லாம் ஒழியும், சாபம் நீங்கிப்போம் என—உனக்கு நேர்ந்த சாபமும் நீங்கிவிடுமென்று கூறியருள, கரிய மாயன் விழி இல் பாம்பாய் சிவசுதன் பதத்தைநாடி சென்றனன்—கருநிறத்தையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தி குருட்டுப்பாம்பாகச் சிவ குமாரராகிய விநாயகக் கடவுளிருக்குமிடத்தைத் தேடிப்போயினர் எ-று.

சாபமுமென எச்சவும்மை வருவித்துரைக்கப்பட்டது. (76)

நாடியூர்ந் தடைந்த நாளி னம்பிரா னோன்பி னன்மை
சேடன்றாங் கவனி யோர்க்குத் தெரிவிப்போ மென்று விண்ணிற்
கூடிய வேழு மாதர் குவலயத் திறங்கித் திங்கள்
சூடியா லடியில் வைத்த தும்பிமா முகனைப் போற்றி.

இ-ள்: நாடி ஊர்ந்து அடைந்த நாளில்—(விநாயகக்கடவுளைத்) தேடி ஊர்ந்து சென்றிருந்த நாட்களிலே, நம்பிரான் நோன்பின் நன்மை சேடன் தாங்கு அவனியோர்க்கு தெரிவிப்போம் என்று—எம்பெருமானாகிய விநாயகக்கடவுளது விரதத்தினாலுண்டாகும் நன்மையை ஆதிசேடனாற்றாங்கப்படுகின்ற பூமியிலுள்ள மனிதர்க்கு அறிவிப்போமென்று எண்ணி, விண்ணில் கூடிய ஏழு மாதர் குவலயத்து இறங்கி ஆகாயவுலகத்திற் கூடியிருந்த சப்த மாதர்கள் பூவுலகத்திலிறங்கிவந்து, திங்கள் சூடி ஆல் அடியில் வைத்த தும்பிமாமுகனை போற்றி—சந்திர சேகரராகிய சிவபெருமான் ஆலமரத்தின்கீழே தாபித்த பெருமைபொருந்திய யானைமுகக்கடவுளைத் துதித்து எ—று

இது முதலெட்டுச் செய்யுளொருதொடர். சத்தமாதராவார்: பிராமி, மகேசுவரி, கௌமாரி, வைஷ்ணவி, வாராகி, மகேந்திரி, சாமுண்டி என்பவர்களாம். (77)

போற்றியே யன்பு பூண்டு பொருந்துகார்த் திகையிற் றீப
மேற்றுகார்த் திகையிற் பின்னா ளியன்றநற் றீர்த்த மாடி
நீற்றனுட் டானம் பண்ணி நிறைமணி தரித்துக் கோயின்
மேற்றல மென்ன வாங்கு வியப்புட னமைத்துப் பின்னர்.

இ-ள்: போற்றி அன்பு பூண்டு—துதித்து அன்புவைத்து, பொருந்து கார்த்திகையில் தீபம் ஏற்று கார்த்திகையின் பின்னாள்—இயைந்த கார்த்திகைமாதத்தில் விளக்கீட்டிற்குரிய திருக்கார்த்திகையின் மறுநாளில், இயன்ற நல் தீர்த்தம் ஆடி—தகுந்த புண்ணிய தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து, நீற்று அனுட்டானம் பண்ணி நிறை மணி தரித்து—விபூதி தாரணத்துடன் அனுட்டானங்களைச் செய்து நிறைந்த உருத்திராக்கமணியை (விதிப்படி) தரித்து, ஆங்கு மேற்றலம் என்ன கோயில் வியப்புடன் அமைத்து பின்னர்—அவ்விடத்தில் சுவர்க்கலோகமிதுவென்று கண்டோர் சொல்லுமாறு அப்

BESANT

பெருமானுடைய கோயிலை மகிமையுடன் அமைத்து அதன்பின்பு எ—று.

ஏ அசை, தீபமேற்று கார்த்திகையென்றது பூரணையுடன்கூடிய கார்த்திகையை. காரத்திகைபிரிந்துவரின், தீபமேற்றுந்தினம் பூரணையாமெனக. (78)

பின்னருங் கலைமேற் கட்டிப் பெருகுதோ ரணஞ்ச மைத்துக்
கன்னலுங் கமுகு மிக்க கதலியு நிரையா நாட்டி
யின்னது குறையென் றெண்ணு விலகுமப் பந்தர் தன்னின்
முன்னவ னுதந் தந்தி முகவனை வணக்கஞ் செய்து.

இ-ள்: பின்னு அரும் கலை மேல் கட்டி இழைக்கப்பட்ட அரிய வஸ்திரங்களை மேலே விதானமாகக்கட்டி, பெருகு தோரணம் சமைத்து-மிகுந்த தோரணங்களையமைத்து, கன்னலும் கமுகும் மிக்க கதலியும் நிரையா நாட்டி—கரும்பும் கமுகும் மிகுந்த வாழையும் என்னுமிவற்றை நிரையாக நிறுத்தி இன்னது குறை என்று எண்ணு இலகும் அ பந்தர் தன்னில்—இது இதிலுள்ள குறையென்று மதிக்கப்படாமல் (எல்லாமமைந்து) விளங்குகின்ற அந்தப்பந்தரின்கண்ணே, முன்னவன் ஆகும் தந்தி முகவனை வணக்கம் செய்து—முதல்வராகிய யானைமுகக்கடவுளை நமஸ்கரித்து எ—று.

எண்ணு எண்ணா திண்டுப்படுவிகுதி தொக்குவந்தது. முன்னவன் என்பதற்கு முதலிற்பூசிக்கப்படுபவர் எனினுமாம். (79)

செய்துநூன் முறைவ ழாமற் றெரிந்துநூ லெழுமூன் றெண்ணி
கைதனிற் காப்புக் கட்டிக் கணபதிப் பொருளை நல்ல [க்
நெய்தயிர் பாலொ டெண்ணெய் நிறைகரும் பிளநீ ராட்டி
மெய்துடைத் தாடை சாத்தி வெயின்மணிப் பணிகள் பூட்டி.

இ-ள்: நூல் முறை வழாமல் தெரிந்து எழுமூன்று நூல் எண்ணிசெய்து—சாஸ்திர விதிதவருமல் ஆராய்ந்து இருபத்தோரிழை எண்ணி முறுக்கி, கை தனில் காப்பு கட்டி—கையில் அக்காப்பைக்கட்டி, கணபதி பொருளை நல்ல நெய் தயிர் பாலொடு எண்ணெய் நிறை கரும்பு இளநீர் ஆட்டி—விநாயகமூர்த்தியாகிய பரம்பொருளை நன்மையினையுடைய நெய்யும் தயிரும் பாலும் எண்ணெயும் நிறைந்த கருப்பஞ்சாறும் இளநீருமாகிய இவற்றுல் அபிடேகித்து, மெய் துடைத்து ஆடை சாத்தி—திருமேனியிலுள்ள ஈரத்தைத் துவட்டி வஸ்திரஞ்சாத்தி, வெயில் மணி பணிகள் பூட்டி—ஒளிபொருந்திய ரத்னபரணங்களைபணிந்து எ—று. (80)

பூட்டிநற் றிலத மிட்டுப் புதுமல ரனைத்துந் தூவி
யூட்டிநற் சுவைய னைத்து முவகையிற் றூப தீபங்
காட்டிநா லைந்து நாளுங் கரும்மிப் படியே முற்றி
நாட்டிய விருபத் தோரா நாளினில் வடிவ தாக.

இ-ள்: பூட்டி நல் திலதம் இட்டு புது மலர் அனைத்தும் தூவி—(ஆபரணங்களைத்) தரித்து நல்ல பொட்டிட்டுப் புதிதாகிய புஷ்பங்களெல்லாவற்

றையுஞ்சாத்தி, நல் சுவை அனைத்தும் ஊட்டி—நல்ல அறுசுவைப் பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் நிவேதித்து, உவகையில் தூப தீபம் காட்டி-மகிழ்ச்சியுடனே தூபதீபாராதனைசெய்து, நாலைந்து நாளும் கருமம் இப்படியே முற்றி—விரதாரம்பதினமுதல் இருபதுநாளும் கிரியைகளை இவ்வாறே முடித்து, நாட்டிய இருபத்தோராம் நாளினில்வடிவது ஆக—முன்னே விரத தினத்துக்கு விசேடதினமாக நிலைப்படுத்திய இருபத்தோராநாளில் அழகு பொருந்த எ—று

சுவை ஆகுபெயர், ஏ தேற்றம். அது பகுதிப்பொருள்விகுதி.

வடிவுறு மதியம் விண்ணில் வளர்ந்தெழு மாறும் பக்கத்
துடனுறு சதய நாள்வந் தொன்றிய காலை வேழப்
பிடிநடை யுமையாள் பெற்ற பிள்ளையார் பிறந்த நாளென்
றடைவுறு நாளைந் நான்கி லற்றைநா ளதிக மென்றே.

இ-ள்: வடிவு உறு மதியம் விண்ணில் வளர்ந்து எழும் ஆறும் பக்கத்துடன் உறு சதய நாள் வந்து ஒன்றியகாலை—அழகுபொருந்திய சந்திரன் ஆகாயத்திற் கலைவளர்ந்துதிக்கின்ற [பூர்வபக்ஷ] சட்டியோடு சம்பந்திக்கின்ற சதயநக்ஷத்திரம் வந்து பொருந்திய காலமானது, வேழ பிடி நடை உமையாள் பெற்ற பிள்ளையார் பிறந்த நாள் என்று—பிடியானைபோன்ற மென்னடையினையுடைய உமாதேவிபெற்ற குமாரராகிய விநாயகக்கடவுள் பிறந்ததினமென்றும், அடைவு உறு நாள் ஐந்நான்கில் அற்றை நாள் அதிகம் என்று-முறைமைபொருந்திய இருபது நாட்களிலும் அந்தத்தினம் விசேடமென்றும் எ—று.

ஏ அசை. (82)

அதிகமாய்ப் பந்தர் பின்னு மலங்கரித் தபிடே கங்கள்
விதிமுறை யெண்ம டங்கு வியந்தினி தியற்றி வாச
முதிரகில் சந்த னதி முருகவிழ் மாலை சாத்திப்
புதியசெங் கமலங் கோங்கு புன்னைசம் பகமென் காவி

இ-ள்: பந்தர் பின்னும் அதிகமாய் அலங்கரித்து—பந்தலைப் பின்னரும் விசேடமாகச்சிறப்பித்து, வியந்து விதி முறை எண்மடங்கு அபிடேகங்கள் இனிது இயற்றி—புகழ்ந்து விதிப்படியே முன்றினங்களினின்று எண்மடங்கான அபிடேகங்களை நன்றாகச்செய்து, வாசம் முதிர் அகில் சந்தனதி முருகு அவிழ் மாலை சாத்தி—சுகந்தமிகுந்த அகில் சந்தனம் முதலிய லேபனவஸ்துக்களையும் வாசனைவிரிந்த புஷ்பமாலையையும் சாத்தி, புதிய செம் கமலம் கோங்கு புன்னை சம்பகம் மெல் காவி—புதிதாகிய செந்தாமரைப் புஷ்பமும் கோங்கம் புஷ்பமும் புன்னைப்புஷ்பமும் சம்பகப்புஷ்பமும் மென்மையாகிய குவளைப்புஷ்பமும் எ—று. (83)

காவிடை மலர்ந்த பூவின் கணமெலாங் கொண்ட நுச்சித்
தோவறு மினிமை யான வுணவெலா மருத்தித் தூபந்
தீவிகை யாதி யேந்தித் தெண்டனிட் டெழுந்து போற்றி
மாவிர தமுமே முற்றி மனத்திலெண் ணியதும் பெற்றார்.

இ-ள்: கா இடை மலர்ந்த பூவின் கணம் எலாம் கொண்டு அருச்சித்து—நந்தவனங்களிலேயலர்ந்த பிறபுஷ்பக்கூட்டங்களும் ஆகிய இவற்றையெல்லாங் கைக்கொண்டு பூசித்து, ஓ அறும் இனிமை ஆன உணவு எலாம் அருத்தி—ஒழிவற்ற மாதுரியம்பொருந்திய உணவுகளெல்லாவற்றையும் நிவேதித்து, தூபம் தீவிகை ஆதி ஏந்தி—தூபம் தீபம் முதலியவற்றைத்தாங்கி (ஆராதித்து), தண்டனிட்டு எழுந்து போற்றி—நமஸ்கரித்து எழுந்து துதித்து, மாவிரதமும் முற்றி மனத்தில் எண்ணியதும் பெற்றார்—பெருமைபொருந்திய விரதத்தையும் நிறைவேற்றி மனத்தில் நினைத்த சித்திகளையும் பெற்றார்கள் எ-று.

எலாம் இடைக்குறை ஏ அசை, எல்லாமென்றதீண்டுத்தேவர்க்குரிய புஷ்பங்களுள் துளசியொழிந்தவற்றை தண்டனிடுதல்—தண்டாகிருதியாய் அசைவற வணங்குதல். (84)

பெற்றமங் கையரைப் பாம்பின் பேருரு வெடுத்த மாயன்
சிற்றிடை மடவீ ரிந்தச் சிறுமைதீர்த் தகலு மென்ன
மற்றவ ரவனுக் கிந்த மதகரி முகவ னோன்புக்
குற்றது முழுது மன்போ டுதவியாங் கவனைக் கொண்டே.

இ-ள்: பாம்பின் பேர் உரு எடுத்த மாயன்—பெரிய சர்ப்பத்தினது வடிவத்தைக்கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் பெற்ற மங்கையரை சிறு இடை மடவீர் இந்த சிறுமை தீர்த்து அகலும் என்ன—சித்திபெற்ற சப்த மாதர்களை நோக்கி நுண்மையான இடையினையுடைய பெண்காள்! நீவிர் எனக்கு நேர்ந்த இந்தப் புன்மையை நீக்கிச் செல்லுங்களென்று கூற, அவர் இந்த மத கரி முகவன் நோன்புக்கு உற்றது முழுதும் அன்போடு அவனுக்கு உதவி—அந்தச் சப்தமாதர்கள் இந்த யானைமுகக்கடவுளது விரதத்திற்கு வேண்டிய உபகரணங்களெல்லாவற்றையும் அன்பினுடனே அந்த விஷ்ணுவுக்குக் கொடுத்து. அவனைக்கொண்டு—அந்த விஷ்ணுவைக்கொண்டு எ-று.

இது முதலைந்துசெய்யுளொருதொடர் மற்று ஆங்கு ஏ அசை நிலைகள். சத்தமாதர்கள் விநாயகசட்டிவிரதமனுட்டித்ததையுஞ் சித்திபெற்றதையுங்கண்டமையானே விஷ்ணுமூர்த்தி அவர்களை வினவினரென்க (85)

கொண்டநோன் பியற்று வித்துக் கோதைய ரேழு பேரும்
விண்டனி லடைந்தா ரிப்பால் விடப்பணி யுருவ மாறி
மண்டலம ளந்தோ னத்தி மாமுக னருள்பெற் றால
கண்டனை யடைந்து நெஞ்சிற் களிப்புடன் பணிந்த வேலை.

இ-ள்: கோதையர் ஏழு பேரும் கொண்ட நோன்பு இயற்றுவித்து விண் தனில் அடைந்தார்—சப்தமாதர்களும் தாங்கைக்கொண்ட விரதத்தை அனுட்டிப்பித்துத் தம்மிருப்பிடமாகிய ஆகாயவுலகத்திற் போயினர், இப்பால்—இதன்மேல், மண் தலம் அளந்தோன்—அத்தி மா முகன் அருள் பெற்று விட பணி உருவம் மாறி—பூமியை ஓரடியா னளந்த விஷ்ணுமூர்த்தி பெரிய யானைமுகக்கடவுளது கிருபையைப்பெற்று, நஞ்சைக்காலுகின்ற சர்ப்பத்தின்வடிவம் நீங்கப்பெற்று, ஆலகண்டனை அடைந்து நெஞ்சில்

களிப்புடன் பணிந்த வேலே—நஞ்சார்ந்த கண்டத்தையுடைய சிவபெருமானைச் சமீபித்து மனமகிழ்ச்சியுடனே வணங்கியபொழுது எ—று.

முற்செய்யுளிலுள்ள அவனைக்கொண்டு என்பது இச்செய்யுளில் இயற்றுவித்து என்பதனோடியைந்தது. விஷ்ணுமூர்த்தி பூவுலகத்தை ஓரடியாளளந்ததை "நண்ணுபொற்றுகளெழுநாகர் நாட்டொடு மண்ணகம் பொதிந்ததோர் பதம் மற்றோர் பதம் விண்ணகங் கடந்துபோய் விரிஞ்சனுடறீ பொண்ணிற வண்டமுமுடைய நீண்டதே" என்னுஞ் செய்யுளா லுணர்க. (86)

வேலினைப் பழித்த கண்ணி மேகவண் ணற்கியா னிட்ட
மாலுடைச் சாபந் தன்னை வள்ளலே தவிர்த்த தென்றோர்
கோலமண் டபம்பு குந்து சூருமணிக் கதவு சாத்தி
வாலசுந் தரியி ருப்ப மாயனைப் பரமன் பார்த்து.

இ-ள்: வேலினை பழித்த கண்ணி வால சுந்தரி—வேற்படையை வென்ற கண்ணையுடைய உமாதேவி, மேக வண்ணற்கு யான் இட்ட மால் உடை சாபம் தன்னை வள்ளலே தவிர்த்தது என்று—மேகத்தைப்போன்ற கருநிறத்தையுடைய விஷ்ணுமூர்த்திக்கு நான் சொல்லிய மயக்கத்தையுடைய சாபத்தைச் சிவபெருமானே நீக்கியதென்றெண்ணி, ஓர் கோல மண்டபம் புகுந்து குரு மணி கதவு சாத்தி இருப்ப—அழகிய ஒரு மண்டபத்தையடைந்து நிறம் விளங்குகின்ற ரத்தினமழுத்தப்பெற்ற கதவைச்சாத்திக்கொண்டிருக்க, பரமன் மாயனை பார்த்து—சிவபெருமான் விஷ்ணுமூர்த்தியைத் திருநோக்கஞ்செய்து எ—று.

உடைய என்பது ஈறுதொக்கது ஏ பிரிநிலை. உருவமுதலியவற்றால் வேலினுஞ் சிறந்ததென்பார் வேலினைப் பழித்த என்றார். வாலசுந்தரி இளமையின் அழகினையுடையாள். (87)

பார்த்தசா ரதிநின் றங்கை பகர்ந்திடு சாபந் தன்னை
தீர்த்ததெவ் வாறே வென்று தெரிகிலன் போலக் கேட்ப
மூத்தவ னின்சேய் நோன்பின் முழுப்பல னிதுவென் றோதப்
பூத்தொடை மவுலி வேணி புரிகுழல் வருமா றெண்ணி.

இ-ள்: பார்த்த சாரதி—அர்ச்சுனனது சாரதியாகிய விஷ்ணுவே!, நின் தங்கை பகர்ந்திடும் சாபந்தன்னை தீர்த்தது எவ்வாறு என்று தெரிகிலன் போல கேட்ப—உனது தங்கையாகிய உமாதேவி சொல்லிய சாபத்தை நீக்கியது எப்படியென்று அறியாதார் போலக்கேட்க, மூத்தவன் நின் சேய் நோன்பின் முழு பலன் இது என்று ஓத—உமது மூத்த குமாரராகிய விநாயகக்கடவுளினது விரதானுட்டானத்தின் முழுதாகிய பலனிதுவென்று விஞ்ஞாபனஞ்செய்ய, பூ தொடை மவுலி வேணி புரி குழல் வருமாறு எண்ணி—பூமாலையையணிந்த சடைமுடியையுடைய சிவபெருமான் முறுகிய கூந்தலையுடைய உமாதேவி (வெறுப்பு நீங்கித்தம்மிடத்து) வரும்படி நினைத்து எ—று.

ஓ அசைநிலை, மவுலி வேணி புரிகுழல் அன்மொழித்தொகைகள். (88)

எண்ணிலா னந்த மூழ்கி யிபமுக னேன்பை நோற்றுக்
கண்ணுத லிருப்பத் தேவி கதவினைத் திறந்து தானே.

யண்ணலை யணுகி யன்பா லடிதொழு தடியே னிந்த
வண்ணமா ளிகையை வீட்டு வந்தவற் புதமென் னென்றாள்.

இ-ள்: கண்ணுதல் எண்ணில் ஆனந்தம் மூழ்கி இபமுகன் நோன்பை நோற்று இருப்ப—சிவபெருமான் அளவில்லாத மகிழ்ச்சியிலமிழ்ந்தி யானை முகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுளது விரதத்தை அனுட்டித்துக்கொண்டிருப்ப, தேவி கதவினை திறந்து தானே அண்ணலை அணுகி அன்பால் அடிதொழுது—உமாதேவி கதவைத் திறந்து தாமாகவே சிவபெருமானை அடைந்து அன்பினுடனே நமஸ்கரித்து, அடியேன் இந்த வண்ண மாளிகையை விட்டு வந்த அற்புதம் என் என்றாள்—சிறியேன் இந்த அழகிய மாளிகையை நீங்கி இங்கே வந்த அதிசயம் என்னவென்று வினவினர் எ—று.

ஏ பிரிவிலை, (89)

என்றலுங் கவுரி நீபெற் றெடுத்தவ னென்பி னன்மை
சென்றுனைக் கொணர்ந்த தென்னத் தெரிவையு மகிழ்ந்தியா
மன்றலங் கடம்ப னெம்பால் வரவருண் மதம்பாய் வேழக் [னு
கன்றினேன் பினிதி யற்றக் கடவனென் றியற்ற லோடும்.

இ-ள்: என்றலும்—இவ்வாறு வினவுதலும், கவுரி—தேவியே!, நீபெற்று எடுத்தவன் நோன்பின் நன்மை சென்று உனை கொணர்ந்தது என்ன—நீ பெற்றெடுக்கிய விநாயகக்கடவுளின் விரதத்தையனுட்டித்த நன்மையானது வந்து உன்னை அழைத்து இங்கே கொணர்ந்தது என்று கூற, தெரிவையும் மகிழ்ந்து—உமாதேவியும் மனங்களித்து, மன்றல் அம் கடம்பன் எம்பால் வர—வாசனைபொருந்திய அழகிய கடப்பமாலையையணிந்த குமாரக்கடவுள் எம்மிடத்தே வரும்படி, அருள் மதம் பாய் வேழ கன்றின் நோன்பு யானும் இனிது இயற்றக்கடவன் என்று இயற்றலோடும்—கருணையாகிய மதஞ்சிந்துகின்ற யானைமுகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுளுடைய விரதத்தை நானும் நன்றாக அனுட்டிக்கக்கடவேனென்று கூறி அவ்வாறேயனுட்டித்தலும் எ—று.

இதுமுதலிருசெய்யுளொருதொடர். (90)

இயற்றிய விரத நன்கா லிளையவன் வள்ளி தன்னை
நயத்தொடு மணந்து தெய்வ நாகமாந் தைய லோடுஞ்
செயத்தொடு மயிலி லேறித் தேவர்க டுதிக்க வந்தான்
கயற்கொடி மதனைச் செற்ற கண்ணுல லுமைகண் காண.

இ-ள்: இயற்றிய விரத நன்கால்—அனுட்டித்த விரதத்தின் நன்மையால், இளையவன் வள்ளி தன்னை நயத்தொடு மணந்து—இளைய குமாரராகிய கந்தசுவாமி வள்ளியம்மையாரை இன்பத்தோடும் விவாகஞ்செய்து, தெய்வநாகம் ஆம் தையலோடும் செயத்தொடு மயிலில் ஏறி—தெய்வ யானையாகிய அம்மையாருடனும் வெற்றியுடன் மயில்வாகனத்தெழுந்தருளி, தேவர்கள் துதிக்க—தேவர்கள் தோத்திரஞ்செய்ய, கயற்கொடி மதனை செற்ற கண்ணுதல் உமை கண் காண வந்தான்—கயல்மற்சக்கொடியினையுடைய மன்மதனை எரித்தழித்த சிவபெருமானும் உமாதேவியும் பார்க்கும்படி எழுந்தருளினர் எ—று.

விரதநன்கால் வந்தான் என இயையும். வள்ளிதன்னை மணந்து என்றதனால் வள்ளியம்மையாரும் உடன் வந்தாரென்க.

காணரும் பொருளா மன்னோர் கழலிணைக் கண்டு வாழ்த்தித்
தாணுவைப் பணிந்து தாயைத் தரிப்பிலா திறைஞ்ச லோடும்
பூணுறு மார்பன் றன்னைப் புல்லியங் கவருந் தங்கண்
மாணிதிக் குவையி தென்ன மருங்கினி லிருத்த வைகி.

இ-ள்: காணரும் பொருள் ஆம் அன்னோர் கழல் இணை கண்டு வாழ்த்தி—(அஞ்ஞானிகளாற்) காணுதற்கு அருமையான பொருளாயிருக்கின்ற அத்தந்தை தாயரது இருபாதங்களையுந் தரிசித்துத் துதித்து, தாணுவைப் பணிந்து தரிப்பிலாது தாயை இறைஞ்சலோடும்—நிலைப்பொருளாகிய சிவபெருமானை முதல் வணங்கிப் பின்பு தாமதமின்றி உமாதேவியை வணங்குதலும், அவரும் பூண் உறு மார்பன்றன்னை புல்லி—அந்த இருமுதுகுரவரும் ஆபரணம்பொருந்தியமார்பினையுடைய சுப்பிரமணியப்பெருமானைத்தழுவி, தங்கள் மாண் நிதிக்குவை ஈது என்ன மருங்கினில் இருத்த வைகி—தமது மாட்சிமைபொருந்திய திரவியக்குவியல் இது என்று சொல்லும்படி (பெருமைபாராட்டிப்) பக்கத்திலிருந்த (அப்பெருமான்) வீற்றிருந்து எ—று.

அங்கு அசை. இதன்முதன்மூன்று செய்யுளொருதொடர் (92

வைகொடு சிறந்த வேலோன் மகிழ்ந்தினி திருந்தா னிப்பா
கைகொடு தொழுதெல் லோருங் கருதிப முகவ னோன்பு
பைகொடு பாந்த டாங்கும் படியெலாம் பரவ நீதி
மெய்கொடு புரக்க வல்ல வேந்தன்விக் கிரமா தித்தன்.

இ-ள்: வை கொடு சிறந்த வேலோன் மகிழ்ந்து இனிது இருந்தான்—கூர்மைபொருந்திச் சிறப்புற்ற வேலாயுதத்தைக் (கையிலே) தரித்த கந்தசுவாமி மனங்களித்து நன்கு வீற்றிருந்தார், இப்பால்—இதன்மேல், எல்லோரும் கை கொடு தொழுது கருது இபமுகவன் நோன்பு—யாவரும் கைகளினால் தொழுது தியானிக்கின்ற யானைமுகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுளின் விரதமானது, பாந்தள் பைகொடு தாங்கும் படி எலாம் பரவ—ஆதிசேடன் ஆயிரம்படமகுடங்களாற் சுமக்கின்ற பூவுலகமெங்கும் பரம்ப, நீதி மெய் கொடு புரக்க வல்ல வேந்தன் விக்கிரமாதித்தன்—நீதியை உண்மைதவறுமற் பரிபாலனஞ்செய்யவல்ல அரசனாகிய விக்கிரமாதித்தனுடைய எ—று.

கொடு நான்கும் இடைக்குறைகள். அரசர்க்கு உண்மை தவறாமையே நீதியை வளர்ப்பதென்பதை அரிச்சந்திரன் முதலிய மகாராசாக்களின் சரித்திரங்களாலுணர்க. (93)

தன்னிக ரில்லா தேவி சதுரிலக் கணைய னுட்டித்
தந்நெடு விரத முற்று தந்தநூற் காப்பை வாங்கி
யின்னலுற் றுலர்ந்த கோவ்வை யிடத்தெறிந் திடவ தெல்லா
முன்னையிற் றழைத்துக் காய்த்து முகடெழச் செறித்த தன்றே.

இ-ள்: தன் நிகர் இல்லா தேவி சதுர் இலக்கணை அனுட்டித்து-தன்னை யொப்பார் பிறரில்லாத மனைவியாகிய (சாமர்த்தியமுடைய) இலக்கண சுந்தரியானவள் அனுட்டிக்கத்தொடங்கி, அ நெடு விரதம் முற்றாது அங்க நூல் காப்பை வாங்கி—அந்த நெடிய விரதத்தை முடிக்காமல் (கையிற்றரித்த) அந்நூற்காப்பைப் பிடுங்கி, இன்னல் உற்று உலர்ந்த கொவ்வை இடத்து எறிந்திட—(நீரின்மையினால்) துன்பமுற்று வாடிய கொவ்வங்கொடியின்மேலெறிய, அது எல்லாம் முன்னையில் தழைத்து காய்த்து—அக்கொடி முழுவதும் முன்போலத் தளிர்த்துக் காய்த்து, முகடு எழ செழித்தது—ஆகாயத்தைத் தொடும்படி செழித்துவளர்ந்தது எ—று.

அன்று ஏ அசைகள். இல்லாத என்பதன் ஈறு தொக்கது. ( )

செழித்தநா ளொருத்தி வேப்பஞ் சேரியிற் சிறையி ருந்து
பழித்தலுக் கிசைந்தாள் கொவ்வைப் பழம்பறித் தருந்தும் வேலை
கழித்தகாப் பிழையைக் கண்டு கைதனி லெடுத்துக் கட்டி [தாள்
வழித்துணை யிபத்த னோன்பை மகிழ்ந்துநோற் றிடுக்கண் டீர்ந்

இ-ள்: செழித்தநாள்—தழைத்துநின்ற காலத்தில் வேப்பம் சேரியில் சிறையிருந்து பழித்தலுக்கு இசைந்தாள் ஒருத்தி வேப்பஞ்சேரியிலே சிறையிருந்து இகழ்தற்குரியவளான ஒரு பெண், கொவ்வை பழம் பறித்து அருந்தும் வேலை-அந்தக்கொவ்வங்கொடியின் பழத்தை ஆய்ந்து பக்ஷிக்கும் பொழுது, கழிந்த காப்பு இழையை கண்டு எடுத்து கைதனில் கட்டி—விலக்கியெறிந்த அந்தக் காப்பு நூலைப்பார்த்து எடுத்து கையிற்கட்டி, மகிழ்ந்து வழித்துணை இபத்தன் நோன்பை நோற்று இடுக்கண் தீர்ந்தாள்—மனங்களித்து வழிநடக்கும்போது துணையாகின்ற யானைமுகக்கடவுளது விரதத்தை அனுட்டித்துத் தனக்குச் சம்பவித்த இடர்களை நீங்கினாள் எ—று.

துன்மார்க்கமுடையவளென்னுங் கருத்தமையக் பழித்தலுக் கிசைந்தாள் என்னுஞ்சொல் ஈண்டுப்பிரயோகிக்கப்பட்டது (95)

தீர்த்தனள் சிறுமை யெல்லாஞ் சிற்றிடை யவளை மன்னன்
பார்த்தணைத் துயிர்போ லெண்ணிப் பதிதனிற் கொடுபோய் வை
வார்த்தன தடத்தின் மூழ்கி மயிலுடன் றுயிலும் போது [கி
மூர்த்தியைங் கரத லத்து முதலெழுந் தருளிப் போந்து.

இ-ள்: சிறுமை எல்லாம் தீர்த்தனள்—(வேப்பஞ்சேரியிற் சிறையிருந்த மங்கை) தன் புன்மைகளெல்லாவற்றையும் நீக்கினாள், இதுநிற்க, மன்னன் சிற்றிடை அவளை பார்த்து அணைத்து—விக்கிரமாதித்தராசன் சிறிய இடையினையுடைய அவ்விலக்கண சுந்தரியைப் பார்த்துத் தழுவி, உயிர்போல் எண்ணி பதிதனில் கொடு போய் வைகி—(தன்னுடைய) ஆன்மாவைப்போலக்கருதி மாளிகையினுட்கொண்டுபோய் மஞ்சத்திலிருந்து, வார் தன தடத்தின் மூழ்கி மயில் உடன் துயிலும்போது—கச்சினுட் பொருந்திய தனமாகிய தடாகத்திலமிழ்ந்திப் புணர்ந்து அவ்விலக்கண சுந்தரியுடன் நித்திரை செய்யும்பொழுது, ஐங் கரத்து முதல் மூர்த்தி எழுந்தருளி போந்து—ஐந்து திருக்கரங்களையுடைய முதற்கடவுளாகிய விநாயகப் பெருமான் எழுந்தருளி வந்து எ—று.

மயில் ஆகுபெயர். (96)

போந்தவன் கனவின் மன்ன புகழிலக் கணையென் றோதுங்
காந்தையை விடுத்தி யென்று கழறிட வமைச்ச ரோடவ்
வேந்தனு மெண்ணி யீதிங் கென்கொலென் றிருக்கு நாளின்
மாந்தளிர் மனைநிமித்த மடிந்தன சிலப தாதி.

இ-ள்: அவன் கனவில் போந்து—அந்த விக்கிரமாதித்தராசனுடைய சொப்பனத்தின்கண்ணே தோற்றி, மன்ன புகழ் இலக்கணை என்று ஓதும் காந்தையை விடுத்தி என்று கழறிட—அரசனே! கீர்த்தியையுடைய இலக்கணசுந்தரியென்று சொல்லப்படும் உனது மனைவியைத் துரத்திவிடு என்று கூற, அ வேந்தனும் இங்கு ஈது என்கொல் என்று அமைச்சரோடு எண்ணி இருக்கும் நாளில்—அந்த விக்கிரமாதித்தராசனும் இங்கே நிகழ்ந்த இக்கனவு யாதோ என்று மந்திரிமாரோடு ஆலோசித்து இருக்கும் நாட்களில், மாந்தளிர் மனை நிமித்தம் சில பதாதி மடிந்தன—மாந்தளிரைப்போன்ற கால்களையுடைய மனைவியாகிய இலக்கணசுந்தரிசெய்த பிழைகாரணமாகச் சில காலாட்சேனைகள் இறந்தன எ—று.

கொல் ஐயப்பொருட்டு. மாந்தளிர் ஆகுபெயர். (97)

தாதவிழ் தொடையன் மார்பன் சலித்திலக் கணைமேல் வைத்த
காதலை யொழித்து நீயிக் கணம்பதி விடுத்துப் போகென்
றோதலும் வெருவி யவ்வி லொருவியோ ருழவ னில்புக்
கேதமி லோவி யம்போ லிருந்தன ளிருந்த நாளில்.

இ-ள்: தாது அவிழ் தொடையல் மார்பன் சலித்து—பராகம் விரிந்த மலர்மாலையையணிந்த மார்பினையுடைய விக்கிரமாதித்தராசன் துன்பங்கொண்டு, இலக்கணைமேல் வைத்த காதலை ஒழித்து—(தன் மனைவியாகிய) இலக்கணசுந்தரியின் மேற்பதித்திருந்த ஆசையை நீக்கி, நீ இ கணம் பதி விடுத்து போக என்று ஓதலும்—நீ இந்த க்ஷணத்திலே இந்நகரத்தைவிட்டுப் போ என்று கூறுதலும், வெருவி அ இல் ஒருவி—(அதுகேட்ட இலக்கண சுந்தரி) பயந்து அந்த ராசமாளிகையை நீங்கி, ஓர் உழவன் இல் புக்கு ஏதம் இல் ஓவியம் போல் இருந்தனள்—ஒரு வேளாளனுடைய வீட்டிற்சென்று குற்றமற்ற சித்திரப்பாவையைப்போலச் செயலற்றிருந்தாள், இருந்தநாளில்—அங்ஙனமிருந்த காலத்தில் எ—று.

போக என்பதன் ஈற்றகரந்தொக்கது. (98)

இருந்தவ ணிமித்த மேழிக் கிறைபயி ரழிந்து போகப்
பொருந்தில னாகி யன்னோன் போவென வவளை நீக்க
வருந்திமற் றவளோர் செட்டி மனைபுக மனையின் முத்தும்
விரிந்தொளிர் மணியுந் தீய வெகுண்டவ னவளைப் போக்க.

இ-ள்: இருந்தவள் நிமித்தம் மேழிக்கு இறை பயிர் அழிந்துபோக—இருந்தவளாகிய அந்த இலக்கண சுந்தரியின் காரணத்தினாற் கலப்பைக்குத் தலைவனாகிய அவ்வேளாளனுடைய பயிர்கள் அழிந்துகெட, அன்னோன் பொருந்திலன் ஆகி அவளை போ என நீக்க—அவன் சம்மதமில்லாதவனாய் அவ்விலக்கண சுந்தரியைப் போவென்று விலக்க, அவள் வருந்தி ஓர் செட்டி

மனை புக—அவள் வருத்தங்கொண்டு ஒரு வைசியனுடைய வீட்டிற் போயிருக்க, மனையில் முத்தும் விரிந்து ஒளிர் மணியும் தீய—அவன் வீட்டிலுள்ள முத்துக்களும் பரந்து பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினங்களும் அழிந்துபோக, அவன் வெகுண்டு அவளை போக்க—அதுகண்டு செட்டியுங் கோபித்து அவளைத் துரத்த எ—று.

மற்று அசை. (99)

போக்கலுங் குயவன் வீட்டிற் புக்கவ ளிருப்ப வன்னோ
னுக்குமட் கலமு டைந்தே யழிதர வவனு நீக்க
வாக்குரை தளர்ந்து வண்ணான் மனைபுக வெளுத்த வாடை
தூக்குமு னிழைவே றாகத் துரத்தின னவளைச் சீறி.

இ-ள்: போக்கலும்—வைசியன் துரத்தலும், அவன் குயவன் வீட்டில் புக்கு இருப்ப—அவள் ஒரு குயவனுடைய வீட்டிற்போயிருக்க, அன்னோன் ஆக்கும் மண் கலம் உடைந்து அழிதர—அவன் உண்டாக்குகின்ற மட்பாண்டங்கள் உடைந்து சிதைய, அவனும் நீக்க—(அதுகண்டு) அந்தக் குயவனும் துரத்த, வாக்கு உரை தளர்ந்து வண்ணான் மனை புக—(எல்லோருந் தன்னைக் கழித்தலாலுண்டாய துன்பமேலீட்டினால்) பேச்சுத் தடுமாறி ஒரு வண்ணானுடைய வீட்டிற்போயிருக்க, வெளுத்த ஆடை தூக்கும் முன் இழை வேறு ஆக—வெளுக்கப்பெற்ற வஸ்திரங்கள் கையிலெடுத்தற்கு முன்னே இழைகள் வேறாகிக் கிழிந்துவிட, அவளை சீறி துரத்தினன்—வண்ணானும் அவ்விலக்கணசுந்தரியைக் கோபித்துத் துரத்திவிட்டான் எ—று.

ஏ அசை. (100)

சீறலை யென்ற கன்று சிற்றிடை மாலைக் காரன்
றாறிலிற் புகுந்தி ருப்பத் தோட்டலர் பணிய தாகத்
தூறின னவளை மாலை தொடுப்பவன் விடுப்பக் கண்ணீ
ரூரியங் கவள்போ யவ்வை யுறைமனை யகத்திற் புக்காள்.

இ-ள்: சிற்றிடை—நுண்ணிய இடையினையுடைய இலக்கணையானவள், சீறலை என்று அகன்று—கோபியாதே யென்றுகூறி அவனது மனையையும் நீங்கி, மாலைக்காரன் தூறு இல்லில் புகுந்து இருப்ப—மாலைகட்டுவானுடைய சிறுசெடி பொருந்திய வீட்டிலே போயிருக்க, தோடு அலர் பணியது ஆக—இதழ்பொருந்திய மலர்மாலைகள் பாம்புகளாக, மாலை தொடுப்பவன் அவளை தூறினன் விடுப்ப—(அதனால்) அந்த மாலைக்காரனும் அவளை ஏசித்துரத்த, அவள்கண் நீர் ஊறி போய்—அவள் கண்களினின்றும் நீர் சிந்தப்போய், அவ்வை உறை மனையகத்தில் புக்காள்—அவ்வையார் வசிக்கின்ற வீட்டினுட் பிரவேசித்தாள் எ—று.

அது பகுதிப்பொருள் விகுதி. அங்கு அசை. அலர் ஆகுபெயர், சிற்றிடை அன்மொழித்தொகை, (101)

புக்கவ ளிருப்ப வவ்வை போமிடந் தோறு முள்ளார்
மிக்கவ ளெனுமற் றள்ளி வீழ்த்தினர் குத்தி வைதா

ரிக்குறை வருவ தென்கொ லெனவவ்வை மனையில் மீண்டு
துக்கமித் தனையு மிந்தச் சுரிகுழ னிமித்த மென்றே.

இ—ள்: அவள் புக்கு இருப்ப—அவ்விலக்கண சுந்தரி அங்கே போயிருக்க, அவ்வை போம் இடம் தோறும் உள்ளார்– அவ்வையார் செல்லுகின்ற இடங்களெங்கும் உள்ளவர்கள், மிக்கவள் எனமல் தள்ளி வீழ்த்தினர் குத்தி வைதார்—(அவ்வவ்வையாரை) மேன்மையுள்ளவரென்று கருதாமல் தள்ளிவிழுத்திக் கையிறைற்குத்தி ஏசினர்கள், அவ்வை இ குறை வருவது என்கொல் என மனையில் மீண்டு—அவ்வையார் எனக்கு இந்த இழிவுண்டாவது யாது காரணத்தாலோ என்றெண்ணி வீட்டிலே திரும்பிவந்து, இத்தனை துக்கமும் இந்த சுரிகுழல் நிமித்தம் என்று—இவ்வளவு துயரமும் இந்தப் பெண்ணின் காரணத்தால் வந்ததென்று நிச்சயித்து எ—று.

இதுமுதல் ஆறுசெய்யுளொரு தொடர். ஏ அசை. சுரிகுழல் அன்மொழித்தொகை. (102)

என்றகத் தினிலோர்ந் தவ்வை யிலங்கிழை துயரந் தீர்ப்பா
ளென்றக மெழுக மின்னே யாமயங் கொணர்தி யென்னச்
சென்றவ ளெடுத்துப் போகத் திருமெழுக் குழுத்த லாகப்
பொன்றிக ழவ்வை தேடிப் போயது கொணர்ந்து மன்னே

இ-ள்: அவ்வை என்று அகத்தினில் ஓர்ந்து—அவ்வையார் அவ்வாறு மனத்தில் உணர்ந்து, இலங்கு இழை துயரம் தீர்ப்பாள்—விளங்குகின்ற ஆபரணங்களைத் தரித்தவளாகிய இலக்கணயினது துன்பத்தை நீக்க எண்ணியவளாய், அன்று மின்னே அகம் மெழுக ஆமயம் கொணர்தி என்ன—அற்றைத் தினத்தில் பெண்ணே! வீடுமெழுகுதற்காகக் கோமயத்தைக்கொண்டுவா என்று சொல்ல அவள் சென்று திருமெழுக்கு எடுத்து போக உழுத்தலாக—அவ்விலக்கணைபோய்க் கோமயத்தை எடுத்து வர அது உழுத்திருப்பதாக, பொன் திகழ் அவ்வை தேடி போய் அது கொணர்ந்து—அழகு விளங்குகின்ற அவ்வையார் தேடிப்போய் அந்தக் கோமயத்தைக் கொண்டுவந்து எ—று.

மன் ஓ அசைகள் உழுத்தகோமயம் மெழுகுதற்கு விலக்காதலின் அதனை நீக்கித் தாமெடுத்துக்கொணர்ந்து மெழுகினரென்க. (103)

மன்னிய வீட தெல்லாம் வளம்பெற மெழுகி யாங்கு
மின்னுற விளக்கு வைத்து விளங்கவீ டலங்க ரித்துப்
பின்னர்புத் தகமெ டுத்துப் பேதைநீ வருக வென்னக்
கன்னிபோ யெடுக்க முன்னங் கதமுறு மரவ மாக.

இ-ள்: மன்னிய வீடு எல்லாம் வளம்பெற மெழுகி—நிலைபெற்ற வீடு முழுவதும் வளப்பம் பொருந்தும்படி மெழுகி, எங்கும் மின் உற விளக்கு வைத்து—எவ்விடங்களிலும் பிரகாசம் பொருந்தத் தீபமேற்றி, விளங்க வீடு அலங்கரித்து—சிறப்புறும்படி அவ்வீட்டை அலங்காரஞ்செய்து, பின்னர்—அதன்பின்பு, பேதை நீ புத்தகம் எடுத்து வருக என்ன—பெண்ணே! நீ புத்தகத்தை எடுத்துவாவென்று (அவ்வையார்) சொல்ல, கன்னி போய்

எடுக்க முன்னம் கதம் உறும் அரவம் ஆக-அவ்விலக்கணைபோய் எடுத்தற்கு முன்னரே அப்புத்தகம் வேகம்பொருந்திய சர்ப்பமாக எ—று.

அது பகுதிப்பொருள் விகுதி. பேதை ஈண்டுப் பருவங்குறியாது பெண்ணெனனும் பொருட்டாய் நின்றது. (104)

அரவெனப் பயந்த மாதை யஞ்சலென் றவ்வை சென்று
பரிவுட னெடுத்து வந்து பார்த்துவெங் கரிமு கத்துப்
புரவலன் றிருக்கூத் திந்த பூவையுண் மெலிவ தென்று
விரைவினி லெழுந்து தையன் மென்கையிற் காப்புக் கட்டி

இ-ள்: அவ்வை அரவு என பயந்த மாதை அஞ்சல் என்று—அவ்வையார் (அப்புத்தகத்தைப்) பாம்பென்றெண்ணி வெருவிய இலக்கணையை நோக்கிப் பயப்படாதே என்று கூறி, சென்று பரிவு உடன் எடுத்து வந்து பார்த்து—(தாம்) போய் அன்பினுடனே அப்புத்தகத்தை எடுத்து வந்து அதிலே பார்த்து, இந்த பூவை உள் மெலிவது வெம் கரி முகத்து புரவலன் திருக்கூத்து என்று—இந்த நங்கை மனம்வாடுவது விரும்பப்படுகின்றயானை முகத்தையுடைய தலைவராகிய விநாயகக்கடவுளது திருக்கூத்தாமென்றறிந்து, விரைவினில் எழுந்து தையல் மென் கையில் காப்பு கட்டி—அதனைத் தீர்த்தற்காகச் சீக்கிரத்திலெழும்பி இலக்கணையினுடைய மென்மையாகிய கையிலே காப்பைக்கட்டி எ—று.

காட்டியானைமுகம்போலாது கருணைமதம்பொழியும் முகமாதலின் வெங்கரி முகத்து என்பதில் வெம் என்பதற்கு விரும்பப்படுகின்ற எனப் பொருளுரைத்தாம். (105)

கட்டிய தாமத் தோடு கடிமல ரனைத்துந் தந்து
பட்டுடை யவளைக் கொண்டே பரிந்திப முகனைத் தாபித்
தட்டதிக் கனைத்துங் கந்தித் தவிரொளி பரப்பித் தீங்கு
விட்டற வருச்சிப் பித்து விதியினோற் பித்த பின்னர்

இ-ள்: கட்டிய தாமத்தோடு கடிமலர் அனைத்தும் தந்து—தொடுத்த மாலையையும் வாசனைபொருந்திய உதிர்புஷ்ப வகையனைத்தையும் கொணர்ந்து, பட்டுடையவளை கொண்டு பரிந்து இபமுகனை தாபித்து—பட்டு வஸ்திரத்தைத் தரித்தவளாகிய அவ்விலக்கணையைக்கொண்டு அன்புடனே யானைமுகக்கடவுளைத் தாபனஞ்செய்து, அட்டதிக்கு அனைத்தும் கந்தித்து அவிர் ஒளி பரப்பி—எட்டுத்திக்குகளெங்கும் வாசனை கமழ்வித்துப் பிரகாசிக்கின்ற சோதியைப்பரப்பி, தீங்கு விட்டு அற அருச்சிப்பித்து—தீமைவிட்டு நீங்கும்படி பூசைசெய்வித்து, விதியின் நோற்பித்த பின்னர்—விதிப்படி அனுட்டிப்பித்த பின்பு எ—று.

ஏகாரம் பிரிநிலை. அட்டதிக்கனைத்துங் கந்தித்தவிரொளி பரப்பி என்றதனால் தூபதீபங்களால் ஆராதிப்பித்தென்பது பெற்றும். (106)

பின்னலஞ் சடையோன் பிள்ளை பெருந்திரு விரத மிவ்வா
றின்னலுற் றிடையூ றெய்தா தியற்றியே யிருந்த வேலை

யன்னவ ளெதிரீ ரைஞ்னூ ருதபர் குழவுற் றென்ன
முன்னவ னெழுந்து தோன்ற முகமலர்ந் தகம கிழ்ந்தாள்.

இ-ள்: பின்னல் அம் சடைபோன் பிள்ளை பெரும் திரு விரதம்—முறுகிய அழகிய சடைமுடியையுடைய சிவபெருமானது திருக்குமாரராகிய விநாயகக்கடவுளது மகிமைபொருந்திய சிறந்த விரதத்தை, இவ்வாறு – இப்படியே, இன்னல் உற்று இடையூறு எய்தாது இயற்றி இருந்த வேலை—துன்பம்பொருந்திய (முன்போற்) பங்கம் நேரிடாமல் அனுட்டித்திருந்த காலத்தில், முன்னவன்—முதல்வராகிய விநாயகக்கடவுள், அன்னவள் எதிர்—அந்த இலக்கணையின் முன்னே. ஈரைந்நூறு ஆதபர் குழு உற்றன்ன எழுந்து தோன்ற—ஆயிரஞ்சூரியர்களது கூட்டம் வந்தாற்போல (அத்துணைப் பிரகாசத்துடன்) உதித்துப்பிரசன்னமாக முகமலர்ந்து அகமகிழ்ந்தாள்—(அதுகண்ட) இலக்கணை முகமலரப்பெற்று மனங்களித்தாள் எ—று.

ஏ அசை உற்ருலென்ன எனற்பாலது உற்றென்ன என ஆல் கெட்டுநின்றது. (107)

மகிழ்ந்தன ளரசே யத்தி வதனனே போற்றி யென்று
புகழ்ந்தனள் பிழைமுன் செய்தேன் பொறுத்கியென் றகந்தை
யிகழ்ந்தனள் பணிந்தி றைஞ்சி யின்பவா ரிதியின் மூழ்கித்
திகழ்ந்தன ளுமையாள் பெற்ற சிறுவனு மிரங்கிச் சொல்லும்.

இ-ள்: மகிழ்ந்தனள்—இலக்கணை சந்தோஷங்கொண்டு, அரசே அத்தி வதனனே போற்றி என்று புகழ்ந்தனள் –முதல்வரே யானைமுகத்தையுடையவரே துதி என்று துதித்து, முன் பிழை செய்தேன் பொறுத்கி என்று—முன்னே (அறியாமையினாலே) விரதபங்கமாகிய பிழையைச் செய்தேன் அதனைச் சகித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அகந்தை எல்லாம் இகழ்ந்தனள்—தனனுடைய கர்வங்களெல்லாவற்றையும் பழித்து, பணிந்து இறைஞ்சி இன்ப வாரிதியில் மூழ்கி திகழ்ந்தனள்—தாழ்ந்து வணங்கிச் சந்தோஷ சாகரத்திலமிழ்ந்திப் பிரகாசித்தாள், உமையாள் பெற்ற சிறுவனும் இரங்கி சொல்லும்—உமாதேவிபெற்ற புத்திரராகிய விநாயகக்கடவுளும் அப்போது இரங்கிச் சொல்லுவார் எ—று.

மகிழ்ந்தனள் என்பது முதலிய வினைமுற்றுக்களை எச்சமாக் கிப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. (108)

சொல்லரும் பிழைக ளிர்த்தேஞ் சுடர்முடி யரசன் பாரி
வல்லசெந் திருவைப் போனீ வாழியென் றருளிச் செய்து
செல்வனங் ககன்று போகத் திசைதொழு மிரிவை யவ்வை
நல்லபொற் பதத்தில் வீழ்ந்து நயந்தினி திருந்த காலை;

இ-ள்: சுடர் முடி அரசன் பாரி—ஒளிபொருந்திய கிரீடத்தையுடைய விக்கரமாதித்தராசனது மனைவியே!, சொல்ல அரும் பிழைகள் தீர்த்தேம்—(நீ முன்செய்த) சொல்லுதற்கரிய தவறுகளை நீக்கினேம், நீ வல்ல செம் திருவை போல வாழி என்று அருளிச்செய்து —நீ வலிய சிவப்புநிறத்தையுடைய இலக்குமியைப்போல இனி வாழ்ந்திருப்பாய் என்று அனுக்கிரகஞ் செய்து, செல்வன் அங்கு அகன்று போக—அருட்செல்வராகிய விநாயகப் பெருமான் அவ்விடத்தைநீங்கி அந்தர்த்தானமாக, திசை தொழும் அரிவை—திக்கிலுள்ளார்களால் வணங்கத்தகுந்த இலக்கணசுந்தரி, அவ்வை நல்ல பொன் பதத்தில் வீழ்ந்து—அவ்வையாருடைய நல்ல அழகிய பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, நயந்து இனிது இருந்த காலை—விரும்பி நன்றாக அங்கே இருந்தகாலத்தில் எ—று.

அழகினால் மற்றப் பெண்களை வென்றமையின் வல்ல என்று இலக்குமியை விசேடித்தார். இதுமுதலிரு செய்யுளொரு தொடர். திசை ஆகுபெயர். பாரி அண்மையினியல்பு. (109)

காலனை யுதைத்தோன் காலைக் கருதுவிக் கிரமா தித்த
னீலவெற் பனைய கானி னிறைதரு வேட்டை யாடிச்
சாலவு மிளைத்து வெற்றித் தானையோ டுதகம் வேட்டுச்
சீலமா ரியல்சே ரவ்வை திருத்தலை வாயில் வந்தான்.

இ-ள்: காலனை உதைத்தோன் காலை கருது விக்கிரமாதித்தன்—யமனை உதைத்தழித்த சிவபெருமானுடைய பாதங்களைத் தியானிக்கின்ற விக்கிரமாதித்தராசன், நீல வெற்பு அனைய கானில் நிறைதரு வேட்டை ஆடி—நீலநிறமான மலையை நிகர்த்த காட்டிலே நிறைந்த வேட்டையை ஆடி, சாலவும் இளைத்து—மிகவுங்களைத்து, வெற்றி தானையோடு உதகம் வேட்டு—வெற்றியையுடைய சேனைகளோடும் நீரைப்பருகவிரும்பி, சீலம் ஆர் இயல் சேர் அவ்வை திரு தலை வாயில் வந்தான்—சிறப்பமைந்த இயல்பு பொருந்திய அவ்வையாருடைய சிறந்த தலைவாயிலிலே வந்தான் எ—று. (110)

வந்தவ னழைப்பித் தவ்வை மலரடி தொழுது தெண்ணீர்
தந்தரு ளென்னச் செம்பிற் சலமுட னப்ப மொன்று
பந்தமி லரசன் கையிற் பாவைசென் றளித்தி யென்ன
வந்தமன் னவன்பாற் சென்றே யன்புடன் கொடுத்து மீண்டாள்.

இ-ள் வந்தவன் அழைப்பித்து அவ்வை மலர் அடி தொழுது—வந்த அரசன் வருவித்து அந்த அவ்வையாருடைய செந்தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களை வணங்கி, தெள் நீர் தந்தருள் என்ன—(எங்கள் தாகத்தை நீக்குதற்குத்) தெளிந்த சலத்தைத் தந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பாவை—(அவ்வையார் இலக்கணையைப்பார்த்து) நங்கையே!, சென்று செம்பில் சல

முடன் அப்பம் ஒன்று பந்தம் இல் அரசன் கையில் அளித்தி என்ன—நீ போய்ச் செம்பிலுள்ள தண்ணீரையும் ஒரு அப்பத்தையும் கட்டுப்பாடில்லாத அரசனது கையிற் கொடுப்பாயாக என்று சொல்ல, அந்த மன்னவன்பால் சென்று அன்புடன் கொடுத்து மீண்டாள்—(இலக்கணை) அந்த அரசனிடத்துப்போய் (அப்பொருள்களை) அன்பினுடன் கொடுத்துத் திரும்பினாள் எ—று.

ஏ அசை. தன்னின்மிக்கார் பிறரில்லாத மண்டலேசுவரனாதலின் பந்தமி லரசனென்றார். (111)

கொடுத்தவை யரச னுண்டுங் குறைவிலா தமையா லன்ன
வடுத்தமந் திரிமு தற்கொண் டமைந்தநால் வகைச்சே னைக்கு
மெடுத்தெடுத் துதவ முன்போ லிருந்தன வொருவன் றன்னை
விடுத்துமை யனையா டன்னை விரைந்தழைத் திறைகொண் டாடி

இ-ள்: கொடுத்தவை—இலக்கணை கொடுத்த சலமும் அப்பமும், அரசன் உண்டும் குறைவு இலாதமையால்—விக்கிரமாதித்தராசன் உட்கொண்டும் குறையாத தன்மையினால், அன்ன அடுத்த மந்திரி முதல் கொண்டு அமைந்த நால்வகை சேனைக்கும் எடுத்து எடுத்து உதவ—அவற்றைப் பக்கத்தினின்ற மந்திரி முதலாக அமைந்த சதுரங்க சேனைகளுக்கும் எடுத்தெடுத்துக்கொடுக்க, முன்போல் இருந்தன—(அவ்வாகாரங்கள்) முன்போலவே நிறைவாயிருந்தன, இறை ஒருவன் றன்னை விடுத்து—(அதனைக்கண்ட) அரசன் ஒரு ஏவலாளனை அனுப்பி, உமை அனையாள் தன்னை விரைந்து அழைத்து கொண்டாடி—உமாதேவியை நிகர்த்த அந்த அவ்வையாரைச் சீக்கிரத்தில் அழைத்துக்கொண்டாடி எ—று.

முப்பத்திரண்டு தருமங்களையும் வளர்த்ததாய் உமையாகலின், அவரை, ஒரு சலபாத்திரத்தையும் அப்பத்தையும் எல்லாருக்குங் குறைவறப்பெருக்கி யூட்டிய அவ்வையாருக்கு உவமித்தார்

ஆடியற் புதங்கொண் டன்னை யன்புட னிய னுப்பு
மாடவ ளன்பிற் றந்த வப்புட னப்ப மொன்று
வாடிய படைக்கு மெற்கும் வளர்ந்ததென் னிமித்த மென்னப்
பாடிய தமிழ்ப்பி ராட்டி பரிந்துள மகிழ்ந்து கூறும்.

இ-ள்: ஆடி அற்புதம் கொண்டு—கொண்டாடி அதிசயமுற்று, அன்னாய்—தாயே, நீ அன்புடன் அனுப்பும் ஆடவள் அன்பில் தந்த அப்புடன் அப்பம் ஒன்று—நீ அன்போடனுப்பிய பெண்ணானவள் விசுவாசத்துடனே தந்த சலமும் ஒரு அப்பமும், வாடிய படைக்கும் எற்கும் வளர்ந்தது எ நிமித்தம் என்ன—சோர்வடைந்த சேனைகளுக்கும் எனக்கும் (உட்கொள்ளுந்தோறுங் குறைவின்றி) விருத்தியாயது யாதுகாரணத்தாலென்று வினவ, தமிழ்ப்பாடிய பிராட்டி—தமிழ்நூல்சிலவற்றைப்பாடிய பெருமாட்டியாகிய அவ்வையார், பரிந்து உளமகிழ்ந்து கூறும்—இரங்கி மனமகிழ்ந்து சொல்லுவார் எ-று, (113)

கூறுமின் னிடைநின் றேவி குஞ்சர முகவ னோன்பின்
பேறிகழ்ந் ததனுன் முன்னர்ப் பெருமித மிழந்தா ளீண்டு
வீறுபெற் றனள வன்றன் விரதத்தை யிங்கு நோற்றுண்
மாறிலப் புடனே ரப்பம் வளர்ந்தது விரத நன்கால்.

நன்றூட னரச நீதி நடத்தவல் லவனே யென்ன
மின்கிளர் மகுட வள்ளல் வியந்துகைம் மலர்கு வித்து
முன்குரு குலத்தார் காதை முற்றுமோர் மருப்பி னுலே
பொன்கிளர் வரையின் மீது பொறித்தகற் பகமே போற்றி

இ—ள்: நன்றுடன் அரசநீதி நடத்த வல்லவனே—நன்மையுடன் இராசநீதியைத் தவருது நடத்தவல்ல அரசனே!, கூறும் மின் இடை நின் தேவி—(உன்னுற்) சொல்லப்பட்டபெண் உன்னுடைய மனைவியேயாம், குஞ்சரமுகவன் நோன்பின்பேறு இகழ்ந்ததனுல் முன்னர் பெருமிதம் இழந்தாள்—யானைமுகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுளின் விரதப்பேற்றை நிந்தித்ததனுல்(தனது) பழையபெருமையை நீங்கினுள், அவன்றன் விரதத்தை இங்கு நோற்றுள் ஈண்டு வீறுபெற்றனள்—அந்த விநாயகக்கடவுளது விரதத்தைப் (பங்கமின்றி) இங்கே அனுட்டித்து முன்னிருந்த பழமையைப் பெற்றுக்கொண்டாள், விரத நன்கால் மாறு இல் அப்புடன் ஓர் அப்பம் வளர்ந்தது என்ன-(அவளனுட்டித்த) விரத நன்மையினுல் ஒப்பில்லாத ஜலமும் ஒரு அப்பமும் (குறையாது) பெருகியதென்று அவ்வையார் கூற, மின் கிளர் மகுட வள்ளல்—ஒளிவிளங்குகின்ற கிரீடத்தைத்தரித்த விக்கிரமாதித்தராசன், வியந்து கை மலர் குவித்து—அதிசயித்துக்கைதொழுது, முன் குருகுலத்தார் காதை முற்றும் பொன் கிளர் வரையின் மீது ஓர் மருப்பினுல் பொறித்த கற்பகமே போற்றி—முற்காலத்திலே குருவம்சத்தாரது சரித்திரமாகிய மகாபாரத முழுவதையும் பொன்மயமாகிய உயர்ந்த மேருமலையின்மேல் ஒற்றைக் கொம்பினுலெழுதிய கற்பக விருக்ஷம்போன்ற அருள்வள்ளலே துதி எ—று.

மருப்பினுலே என்பதிலேகாரம் அசை. குருஎன்னும் அரசனது குலமாதலின் குருகுலம் எனப்பெயராயது. (114, 115)

போற்றருங் கடவுட் கையிற் பொருந்துமாங் கனியைத் தம்பி
நாற்றிசை முழுதுஞ் சுற்றி நயந்துபெற் றிடமுன் பெற்றேய்
மாற்றலர் புரங்க டீய மலேச்சிலே-கொண்டு தாதை
விற்றிருந் திடுதே ரச்சை விரைந்தறுத் தருளென் கோவே

இ-ள்: போற்ற அரும் கடவுள் கையில் பொருந்தும் மாங்கனியை—(அஞ்ஞானிகளால்) தியானித்தற்கரிய சிவபெருமானது கையிலுள்ள மாம்பழத்தை, தம்பி நால் திசை முழுதும் சுற்றி நயந்து பெற்றிட முன் பெற்றேய்—தம்பியாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுள் கிழக்கு முதலிய நான்கு திக்கு

லையும் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து விரும்பி வாய்குதற்குமுன்னே (சிவபெருமானையும் உமாதேவியையும் வலம்வந்து) பெற்றுக்கொண்டவரே, மாற்றலர் புரங்கள் தீய மலை சிலை கொண்டு தாதை வீற்றிருந்திடு தேர் அச்சை-பகைவருடைய (இருப்பிடமாகிய) முப்புரங்களும் எரியும்படி மேருமலையாகிய வில்லைக் கைக்கொண்டு பிதாவாகிய சிவபெருமான் ஏறியிருந்த (பூமியாகிய) தேரினுடைய அச்சை, விரைந்து அறுத்து அருள் என் கோவே-விரைவில் முறித்த எந் தலைவரே எ—று.

விநாயகக்கடவுள் சுப்பிரமணியக்கடவுள் என்னுமிரு புத்திரரும் தங் கையிலுள்ள மாம்பழத்தை விரும்புவதையறிந்த சிவபெருமான் உங்களுள் உலகத்தை முதல்சுற்றி வந்தார்க்கே இப்பழத்தைக்கொடுப்பேனென்று திருவாய்மலர்ந்தருள, அதுகேட்ட விநாயகக்கடவுள் உலகமாயிருப்பது சிவமும் சத்தியுமேயென்று நிச்சயித்து, தமது தம்பியாகியசுப்பிரமணியக்கடவுள் உலகத்தைவலஞ்செய்துவருமுன், பிதாமாதாக்களை வலம்வந்து மாங்கனியை வாங்கினர் என்பது இச்செய்யுளின் முற்கூற்றிற்குறித்த சரித்திரமாம். இதனை ''புலவைச்சுவைக்கும வேன்முருகன் புனிதன் கரமாங்கனிகவர்தற்'' குலவைக்கதிபோலொரு நொடியினுலகைவலமாய் வருவதன்முன், கலவைக்கலசமுலைக் கவுரிகணவற்சூழ்ந்தக் கனிகவர்ந்தோன், வலவைக்குரியோனீடிய மூடிகவாகனத்தில் வந்தடைந்தான்'' என்னுஞ்செய்யுளாலுமுணர்க. (116)

கோவையங் குமுதச் செவ்வாய்க் குறத்திவே லவனைப் புல்லப்
பூவுளோ ரஞ்சும் யானைப் பொருப்பென வந்தாய் போற்றி
யாவலோ டுனைக்கா ணாத வன்பர்கூ வென்னக் கூவென்
றேவல்செய் தவனே போற்றி யிறைவனே போற்றி யென்றான்.

இ-ள்: கோவையம் குமுத செவ் வாய் குறத்தி வேலவனை புல்ல-கொவ்வங்கனியையுடைய செவ்வாம்பன் மலரொன்றுண்டேலதனை நிகர்த்த சிவந்த வாயையுடைய வள்ளியம்மையார் கந்தஸ்வாமியைத் தழுவும்படி; பூஉளோர் அஞ்சும் யானை பொருப்பு என வந்தாய் போற்றி—பூவுலகத்துள்ளோரஞ்சத்தக்க மலைபோலும் யானையாக வந்தவரேதுதி. உனை காணாத அன்பர் ஆவலோடு கூ என்ன—தேவரீரைக்காணாத அடியாரொருவர் மன ஆசையோடும் கூ என்றழைக்க, கூ என்று ஏவல் செய்தவனே போற்றி—கூவென்று ஏவல்செய்தவரே துதி, இறைவனே போற்றி என்றான்—என் தலைவரே துதியென்று துதித்தான் எ—று.

கோவை குமுதம் ஆகுபெயர்கள். கோவையையுடைய குமுதம் போன்ற சிவந்த வாய் என விரிக்க. ஒரு குருட்டுவித்துவான் விநாயகக்கடவுளுடைய திருவுருவைக்கொணர்ந்து ஒருதடாகக்கரையில் வைத்துத் தடாகத்தில் ஸ்நானம்செய்து மீண்டுவந்து தான் முன் வைத்தமூர்த்தியைத் தேடிக்காணுமையாற் கூவென்று விளிக்க, விநாயகப்பெருமானும் ஈண்டுளேனென் றுணர்த்தற்காகக் கூவென்று பிரதிசப்தஞ் செய்தார் என்க. (117)

என்றுபி னவ்வை தன்னை யிறைஞ்சிநின் னருளா லென்றன்
மன்றலங் குழலாட் குற்ற மனத்துய ரகன்ற தென்னப்
பொன்றிரள் கொடுத்து மற்றப் பூவையைக் கொடுதன் கோயில்
சென்றிருந் தனனம் மாலுஞ் செழுந்திரு மகளு மென்ன.

இ-ள்: என்று பின் அவ்வை தன்னை இறைஞ்சி—(விநாயகக்கடவுளை இவ்வாருகத் துதித்துப்) பின்பு அவ்வையாரை வணங்கி, என்றன் மன்றல் அம் குழலாட்கு உற்ற மனத்துயர்—வாசனையூட்டிய அழகிய கூந்தலையுடைய எனது மனைவிக்கு வந்த மனத்துக்கம், நின் அருளால் அகன்றது என்ன——உமது அனுக்கிரகத்தினல் நீங்கியதென்று கூறி, பொன் திரள் கொடுத்து—(உபகாரமாகப்) பொற்குவியலைக் குவித்து, அ பூவையை கொடு தன் கோயில்சென்று—அந்த இலக்கணையாகிய பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு தனது மாளிகைக்குப்போய், அ மாலும் செழும் திருமகளும் என்ன இருந்தனன்—அந்த விஷ்ணுமூர்த்தி[illegible] இலக்[illegible] குமியையும்போல (இன்புற்று) இருந்தான் எ—று.

பூவை ஆகுபெயர், அ பண்டறிசுட்டு.

மகபதி மருகன் முன்னேன் மலரடி வணங்கி யேத்தி
யகமகிழ் நோன்ப னுட்டித் தவர்களி லொருவ ரேனு
மிகபர வின்பு ருதோ ரிலையஃதி யற்றுந் தன்மை
சகமத்திற் படிப்போர் கேட்போர் தழைத்தினி திருப்பா ரன்றே.

இ-ள்: மகபதி மருகன் முன்னேன் மலர் அடி வணங்கி ஏத்தி-தேவேந்திரனது மருகராகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளின் தமையனாராகிய விநாயகக் கடவுளினது செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை நமஸ்கரித்துத் துதித்து, அகம் மகிழ் நோன்பு அனுட்டித்தவர்களில்—மனமகிழுகின்ற (அப்பெருமானது) விரதத்தை அனுட்டித்தவர்களுள்ளே, இகபர இனபு உருதோர் ஒருவரேனும் இலை—இம்மை மறுமைச் சுகங்களைப் பெருதவர்கள் ஒருவர்தாமும் இல்லை, அஃது இயற்றும் தன்மை-அவ்விரதத்தையனுட்டிக்கு முறைமையை, சகமதில் படிப்போர் கேட்போர் தழைத்து இனிது இருப்பர்—பூவுலகத்திற் படிப்பவர்களுங் கேட்டவர்களுஞ் செழித்துச் சிறப்புடன் வீற்றிருப்பார்கள் எ—று.

அஃதியற்றுந்தன்மை என்றது அவ்விரதானுட்டானத்தையுணர்த்தும் இந்நூலையென்க. அன்று ஏ அசைகள். (119)

இருப்பினுள் வலிய ரேனு மெழுத்தறி வில்லா ரேனு
மருப்பினற் பார தத்தை வரைதனிற் பொறித்தான் றன்னை
விருப்பொடர்ச் சனையி யற்றி விரதமு மனுட்டித் தன்னேன்
றிருப்பத மறவா ரென்றுந் திருவருள் பெறுவர் தாமே.

இ-ள்: இருப்பின் உள் வலியரேனும்—இரும்பைப்போல் மன வைராக்கிய முடையவராயினும், எழுத்தறிவு இல்லாரேனும்—கல்வியறிவில்லாதவராயினும், மருப்பினல் வரைதனில் பாரதத்தை பொறித்தான் தன்னை (தங் கையிலுள்ள) கொம்பினல் மேருமலையிற் பாரதசரித்திரத்தை எழுதிய விநாயகக்கடவுளை, விருப்பொடு அர்ச்சனை இயற்றி விரதமும் அனுட்டித்து—சிரத்தையுடனே பூசைசெய்து விரதத்தையும் அனுட்டித்து, அன்னேன் திரு பதம் மறவார் என்றும் திருவருள் பெறுவர்—அப்பெருமானுடைய திருவடிகளை மறவாதவர்கள் எப்போதும் அவருடைய கருணையைப்பெறுவார்கள் எ—று.

இருப்பு வலித்தல் விகாரம். இருப்பினுள் வலியரெனப்பாடமாயின் உலகத்தில் வசிப்பவர்களெல்லோரினும் வறியவரென்க, தாம் ஏ அசைகள். (120)

வேறு.

ஆரண முதற்கலை யாக மம்பரி
பூரண மலிசிவ போதம் வாழியே
நாரண னளந்தபூ நாடு வாழியே
வாரண முகனருள் வாழி வாழியே.

இ-ள்: ஆரண முதற்கலை—வேதங்களாகிய முதனூலும், ஆகமம்—ஆகமசாத்திரங்களும், பரிபூரணம் மலி சிவபோதம் வாழி—எங்கும் நிறைவு பெற்றுச்சிறந்த சிவஞானமும் வாழுக, நாரணன் அளந்த பூ நாடு வாழி—விஷ்ணுமூர்த்தியால் ஓரடியாக அளக்கப்பட்ட இப்பூவுலகமும் வாழுக, வாரணமுகன் அருள் வாழி வாழி—யானைமுகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுளுடைய கருணையும் வாழுக வாழுக எ—று.

ஆகமம், மிருதி, புராணம் முதலிய எல்லா நூல்களுக்கும் முதனூல் வேதமாதலின் ஆரணமுதற்கலை என்றார் இசனை "அறையுமெந்நூற்கு மறைபிரதானமாகிய பெரும் பிரமாணம், பொறைதருமிருதி புராணங்களுட! புராணமற்றுள்ள சாத்திரங்கள், நிறைதருமறைக்கு விரோதமாகாது நிகழ்ந்திடு மனுக்குணமாகி, யுறைதருமறைக்கு விரோதமா நூல்களொருவர்க்கும் பயன்படாதனவே" என்னுஞ்செய்யுளாலுணர்க, அளந்த என்பது படுவிகுதி தொக்குநின்றது (121)

முற்றுப்பெற்றன.

K. M. Press, Vdgm Q. H. Tin. 75. 23—5—47. 228. Copies 1000.

25ம் உடும் ஈந்தமின் என்னும் தை
ய்யுள் செய்கையும் என்னை ஒத்தசை
யுள். எல்லாவு ஆபாசமான
கருத்து கொண்டவைகளாகது.

71ம் செய்யுள் துவக்கும் நான்கு
பாட்டும் அனங்கருக்குப் பிடை
யான கருத்து கொண்டவைகள்
ளன. இவைகளை உங்கள் க
ஷ்கள் ளுக்கு மேலும் தெளிவுபடு
த்துவீர்கள் என்றெண்ணு
கிற் உங்களுடன் பேசி
கொண்டேன். சிறு தவறு செய்து இ
னைகளைக் களைந்து அ
வனை செய்யுமாறு வேண்
டுகிறேன். பெருங்கவிஞர்
து என்பது அறியப்பட்ச
ங்க கொண்டிமும் இருக்கட
ள் அனுப்பியுள்ளேன்.
இப்படிக்கு
... வர்கள்.

புத்தக விளம்பரம்.

	ரூ
ஸ்ரீ மஹாபாரத வசனம் 4வாலியம் படங்களுடன்	35
ஷை கவி	10
ஸ்ரீ மஹா கந்தப்புராண வசனம் ஷை	15
ஷை கவி 2 வாலியம்	12
ஸ்ரீ மத் கம்பராமாயண வசனம்	15
ஷை கவி 2 வாலியம்	12
ஸ்ரீ மகா பக்த விஜயம் 3 வாலியம்	15
ஸ்ரீ பாகவத புராணம்	15
ஸ்ரீ ஆதிபர்வம்	6
ஸ்ரீ விராடபர்வம்	5
ஸ்ரீ ராமர் அஸ்வமேதயாகம்	6
ஸ்ரீ பெரியபுராண வசனம்	6
ஷை கவி	6
ஸ்ரீ திருவிளையாடற் புராண வசனம்	6
ஷை கவி	5
ஸ்ரீ விஷ்ணு புராண வசனம்	6
நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தம்	12
திருவாச[illegible]மூலமும் உரையும்	6
திருவாச[illegible]மூலம்	1
அகத்திய[illegible] தேவாரத்திரட்டு	1
ஸ்தோத்திரத்திரட்டு	1
திருப்புகழ் 1500 பாடல்கள்	8
,, 100 பாடல்கள்	3
,, 200 பாடல்கள்	1
,, 160 பாடல்கள்	1
கந்தரலங்காரம் உரையுடன்	0
கந்தரனுபூதி உரையுடன்	0
கந்தரந்தாதி உரையுடன்	0
கந்தசஷ்டி உரையுடன்	0
திருமுருகாற்றுப்படை உரையுடன்	0
கந்தர் கலிவெண்பா உரையுடன்	0
முருக புகழ்நூற் கோவை	0

இன்னும் நானாவித பெரிய, சிறிய புத்தகங்களும் எங்களிடம் மொத்தொகைக்கும் சில்லறைக்கும் கிடைக்கும்

ஸ்ரீ லலிதா விலாஸ் புத்தகசாலை நல்லூர், யாழ்ப்பாண